உ

கடவுள் துணை.

முன்னுரை.

நான் தமிழ்ப் புலவன் அல்லேன். ஆயினும், தமிழினிடத்துள்ள மட்டற்ற அன்புதூண்ட, பல தமிழறிஞர்கள் அவ்வப்பொழுது ஆராய்ச்சி செய்து வெளியிட்டிருப்பனவற்றை நான் அறிந்த அளவையில் தொகுத்தும், எனது ஆராய்ச்சியின் பயனுள்ளனவற்றைக் கூட்டியும் இப்புத்தகத்தை எழுதுகின்றேன்.

மகாமகோபாத்தியாய ப்ருஹ்மஸ்ரீ — உ. வே. சாமிநாத ஐயர் அவர்கள், ப்ருஹ்மஸ்ரீ திரு. நாராயண ஐயங்கார் அவர்கள் இவர்கள் இடத்தில் அறிந்து கொண்டனவும் இதில் அடங்கியுள்ளன.

ஸ்ரீமான். மு. இராகவ ஐயங்கார் அவர்கள் செந்தமிழ்ப் (தொகுதி 13—பக்—265.) பத்திரிகையில் இம்முறையில் ஒரு கட்டுரைவரைந்துள்ளார்கள். இப்புத்தகம் பெரும்பாலும் அது போன்றதாகும்.

இதில உள்ள குற்றங்கள் அனைத்தையும் எனக்குரிமையாக்குதலே கிரமமாகும். மேலும், குற்றங்களை தமிழறிஞர்கள் எனக்கு விளக்கிக் காட்டினுல், நான் அவர்கள் சொல்வனவற்றை வந்தனத்துடன் சிரமேற்கொண்டு மறு பதிப்பில் திருத்த முயலுவேன்.

இப்புத்தகத்தின் தொடக்கத்திற் கூறியாங்கு இதனை நான்கு காலப் பகுதிகளுடனும் சேர்த்து வெளியிடவேண்டும் ஆயினும், இதில் அடங்காத மூன்ருவது நான்காவது காலப்பகுதிகளின் சரித்திர சம்பந்தமாக எழுதிவைத்திருந்த குறிப்பு முழுவதும் களவுபோய்விட்டன. இதனுடன் சேர்த்து வெளியிட இயலவில்லை. இது, தமிழுலகத்துக்குப் பயன்படுகிறது என்பதை அறிந்தால் அப்பகுதிகளையும் எழுதிவெளியிட முயலுவேன்.

தமிழ் இலக்கண இலக்கியத்துறை முற்றப்போயவரும், பலவகை ஆராய்ச்சியிற் பேராற்றல் உடையவரும், சொல்வணி பொருளணிசெறிந்த அழகான உரை நடை எழுதுவதில் மிகச் சீர்த்திபெற்றவரும், பலராலும் நன்கு மதிக்கப்பட்டவரும் ஆகிய ஒரு நண்பரை மூன்ருவது, நான்காவது காலப்பகுதிகளை எழுதி வெளியிடுவதற்கு உதவி புரியுமாறு வேண்டிக் கொண்டிருக்கின்றேன்.

இப்புத்தகத்தை எழுதி வெளியிடுவதற்குக் கும்பகோணம் டவுன் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப் பண்டிதர் ஸ்ரீமான் உவ. சா. வேங்கடராம ஐயர் அவர்கள் பலவகையிலும் செய்த பேருதவிகள் என்ஞான்றும் மறக்கற்பாலன அன்று.

அளவில் ஆற்றலும் அறிவும் உள்ள கருணையங்கடலாகிய இறைவன் அருள் புரிவானுக.

தஞ்சாவூர்,
8—5—1922.

இங்ஙனம்,
ஸ்ரீநிவாஸன்.

உ

கடவுள் துணை.

மதிப்புரை.

மகாமகோபாத்தியாய ப்ரும்மஸ்ரீ உ. வே. சாமிநாத ஐயர் அவர்கள் எழுதியது :—

தஞ்சையில் உள்ள வக்கீலும், அருங்கலை விநோதர்களுமான ரா-ரா-ஸ்ரீ ராவ் பகதூர், கே. எஸ். ஸ்ரீநிவாஸ பிள்ளையவர்கள் உலோபகாரமாக வசன நடையில் இயற்றிப் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ள தமிழ் வரலாறு என்னும் புத்தகத்தின் முதற்பாகத்தைப் படித்துப்பார்த்ததன்றி அச்சிலிருக்கிற ஷை நூலின் இரண்டாம் பாகத்தில் உள்ள பல பகுதிகளையும் படிக்கக்கேட்டேன்.

இது வரையில், இம்மாதிரியான புத்தகங்களே வெளிவராமையால், இது தமிழ் நாட்டினர்க்கு மிகவும் உபயோகமானது.

தமிழ் மொழியின் பழமை, இதன் பெருமை, நூல்களின் வேறுபாடுகள், நூலாசிரியர் பலருடைய கருத்துக்கள், உரையாசிரியர் பலருடைய கொள்கைகள், இலக்கண வகையின் அமைப்பு, நூல்கள் முதலியன தோன்றிய காலவரிசையைக் கண்டுபிடிக்கும் வழி, மணிப்பிரவாள நடை தமிழ் மொழியில் வந்து தலையிட்டகாலம் இன்னதென்பது, சிலா சாசன ஆராய்ச்சியாலுண்டாகும் பலன், தமிழை இக்காலத்தில் விருத்திபண்ணுவதற்குரியவழி, தமிழ் நாட்டின் இக்காலத்து நிலைமை, விஷயங்களை எளிதில் தெரிந்து கொள்வதற்குக் கருவியாக உள்ள வசன நடையின் மேம்பாடு, அயல் நாட்டார் தமிழ் நாட்டாரோடு முன்பு கலந்திருந்தனரென்பதற்குரிய சின்னங்கள் இன்னவையென்பது ஆகிய இவையும் இவை போன்ற பிறவுமான அரிய பெரிய விஷயங்களைச் சிறிது காலத்தில் யாவரும் பிரயாசமின்றித் தெரிந்துகொள்வதற்கு இந்நூல் தக்க கருவியாக யுள்ளது.

இதில் ஆன்றோர் ஆட்சிக்குமாறாக உள்ளன இன்னவை என்றுகூறி அவற்றை மறுத்தும், பண்டை நூல்களிலும் உரைகளிலும் எளிதில் விளங்காமலிருந்த சில சில பகுதிகளை நன்கு விளக்கியும், முன்னோருடைய கொள்கைகளுள் ஐயப்பாடாகவுள்ள சில இடங்களில் தம்முடைய சித்தாந்தத்தை வெளியிட்டும், தாம் கூறும் ஒவ்வொன்றுக்கும் தக்க ஆதா

ரத்தைக் காட்டியும், பலர் அங்கங்கே எழுதியுள்ளனவும் ஆன்றோருடைய கர்ணபரம்பரையில் வழங்குவனவுமானவற்றைச் செவ்வனே சுருக்கித் தொகுத்துப் புலப்படுத்தியுமுள்ள பகுதிகள் மிகவும் பாராட்டற் பாலவை.

தமிழ் நூல்களை ஊன்றிப் படித்தவர்கள் தாம் கற்றவற்றை நிரல்பட விரைவில் ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ளுதற்கும், நூல்களில் அதிகப்பயிற்சியில்லாதவர்கள், அவற்றிலுள்ள விஷயங்களைப் படிப் படியாக முறையே அறிந்து அவற்றைக்கற்று மேம்பாடடைதற்கும் இப்புத்தகம் மிகவும் உபயோகமானது.

இவ்வளவு அருமையும் பெருமையும் வாய்ந்த நூலை இயற்றி வெளியிட்ட பிள்ளையவர்கள்பால் தமிழுலகம் மிகவும் நன்றிபாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளது.

இதுபோலவே இன்னும் பல அரிய காரியங்களைச் செய்து தமிழ் நாட்டினர்க்கு உபகரிக்கும்படி, அறிவாற்றல்களிற் சிறந்த பிள்ளையவர்களுக்குத் தீர்க்காயுளை அளிக்கும் வண்ணம் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றேன்.

தியாகராஜ விலாசம்,
திருவேட்டீச்சுரன்பேட்டை,
சென்னபட்டணம்,
28—2—1922.

இங்ஙனம்,
வே. சாமிநாதையன்.

சென்னை ஸ்ரீமான், S. சோமசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள்
(B. A. B. L. M. L. C.)

எழுதியது :—

பாசிமிகப் படர்ந்துதெளி வாவிநீரைப்
பச்சைநிற மாய்க்காட்டும் பான்மைபோல
மாசறுநற் செந்தமிழின் மாட்சியெல்லாம்
வடமொழியின் பெருமையெனு மயக்கநீங்கக்
காசினியிற் றமிழருமை விளக்கிக்காட்டிக்
காராளர் குலந்துதித்த வள்ளல் சீனி
வாசனெனும் பேரறிஞன் றமிழினிங்கோர்
வரலாற்றை விரிவாக வரைந்தே தந்தான்.

(செந்தமிழ் தொகுதி 20—பக்கம் 96.)

காலவரம்புகாண முடியாத பழமைவாய்ந்து பலபடியாகப் பரந்து விரிந்த தமிழ்மொழியின் விருத்தாந்தங்களைத் தமிழறிவுடையோருட்சிலர் தம்மாலியன்றவளவு ஆராய்ந்து பலபுத்தகங்கள் எழுதி வந்திருக்கிறார்கள். தமிழ் வரலாறனது வரைவுபடாத பெருமையுடையதாயும், இன்னும் எத்துணையோ தமிழறிஞராராய்தற்கு இடங்கொடுக்கத்தக்கதாயும் இருத்தலால் ஒரு சிலரெழுதிய துணையே முடிவுபெறத்தக்கதன்றாயினும், ஒவ்வொரு தமிழறிஞரும் தாந்தாம் ஆராய்ந்தறிந்தவற்றை எழுதி வெளியிடுவது உலகிற்குப் பயன்றரத்தக்கதே. அம்முறையில், இப்பொழுது, தமிழறிவு சான்று தஞ்சையில் விளங்காநின்ற ராவ்பஹதூர் K. S. ஸ்ரீநிவாஸ பிள்ளையவர்கள் எழுதி அச்சிட்டுவரும் தமிழ்வரலாற்றின் முற்பாகம் புத்தகமாக வெளிவந்திருக்கிறது. அதில் தமிழ்நாட்டெல்லையும், தமிழ்நாட்டின் உட்பிரிவுகளும், தமிழ்நாடு குன்றிய நிலையும், தமிழர் பிறநாட்டினின்றும் இந்நாட்டில் வந்தேறியவரல்லரென்பதும், தமிழினது தொன்மையும், மேன்மையும், பண்டைநிலைமையும், பிற்காலத்துண்டாகிய மாறுபாடுகளும், செய்யுளுறுப்பு பாட்டிலக்கணவகைகளும், நாட்டியன் முறைகளும், பொருளிலக்கணநெறிகளும், எழுத்துச்சொல்லிலக்கண வேறுபாடுகளும், தமிழின் அபிவிருத்திக்குவேண்டுவனவுமாகிய விஷயங்கள் பலவும், கற்போரும் கற்றோரும் விரும்பிப்படிக்கும்படி தெளிவாய் எழுதப்பட்டுள்ளன, அவற்றுள், 'நூல்' 'செய்யுள்' 'அணி' முதலிய விஷயங்களை ஆராய்ந்திருப்பது மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. இப்புத்தகம், [illegible]பர் காக் கல்லூரிகளில் தமிழ்கற்கு மாணவர்களுக்குப் பாடமாகவைத்துப் பயிற்றற்குரியதாயும், தமிழ் வரலாறறியவிரும்புவார்க்கு வழிகாட்டியாயும் இருக்கிறது. இதன்பிற்பாகமும் விரைவில் வெளிவரக்கூடியநிலையில் வேலை நடந்துவருகிறது. பிள்ளையவர்கள், தம் வாழ்நாளை வீழ்நாளாக்காது தம் கல்வியறிவும் ஆராய்ச்சியும் உலகிற்குப் பயன்படுமாறு தமிழ் நூல் பலவற்றையும் ஆராய்ந்து இப்புத்தகம் எழுதியுபகரித்திருப்பது கொண்டாடத்தக்கது.

(நவசக்தித் தலையங்கம் (28—4—22) சிலம்பு 2. பரல் 25.)

* * * * * *

"தஞ்சை, ஸ்ரீமான் கே. எஸ், ஸ்ரீநிவாச பிள்ளையவர்கள் தமிழ் நூல்களை நன்கு ஆராய்ச்சிசெய்து அவ்வாராய்ச்சியின் பயனாகத் தமிழ் வரலாறு என்னும் நூலை வெளியிட்டு வருகிறார். அந்நூலின் முற்பாகமும், பிற்பாகத்தின் ஒரு பகுதியும் எமது பார்வைக்கு வந்தன.

* * * * *

ஸ்ரீமான் பிள்ளை அவர்கள் தமிழ் வரலாற்றில் தொன்றுதொட்டு இன்றுவரை தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த புலவர்கள் வரலாறு, அவர்கள் எழுதிய நூல் வரலாறு, காலக் குறிப்பு, உள்ளுறை, கடாவிடைகள் முதலியவற்றை ஆராய்ச்சி முறையாக எழுதியுள்ளார்கள். அந்நூலை ஒருவன் முற்றும் வாசிப்பானாயின், அவன் தொன்றுதொட்டு இன்றுவரை தமிழ் நாட்டில் நிகழ்ந்துள்ள வரலாறுகளைச் செவ்வனே யுணரும் சரித்திரக்காரனாவன். ஸ்ரீமான் பிள்ளையவர்கள் நூலில் பண்டைக்காலத் தமிழ் நாட்டையும், இடைக்காலத் தமிழ் நாட்டையும், இக்காலத் தமிழ் நாட்டையும் காணலாம்.

தமிழ் வரலாற்றின் முற்பாகத்தில் 'தமிழர் இந்நாட்டிற் குடியேறினவரா' என்னும் பகுதியில் * * * * * * ஸ்ரீமான் பிள்ளையவர்கள் எழுதியிருப்பது ஆராய்ச்சிக்காரர் கருத்தை ஈர்க்கும் 'தமிழ் என்னும் பெயர் தமிழ்மொழியே' என்னும் பகுதி எமக்கு மகிழ்ச்சி யூட்டிற்று. 'தமிழினது தொன்மையும் மேன்மையும்' என்பதும், 'தமிழின் பண்டை நிலைமையும் பிற்காலத்திய தோன்றல் திரிதல் கெடுதல்களும்' என்பதும் சரித்திரக்காரர்களுக்கு இன்றியமையாதன. ஸ்ரீமான் பிள்ளையவர்கள் பொருளிலக்கணத்தைப்பற்றி இளம்பூரணர் கொள்கையைத் தழுவி எழுதியிருப்பது புலவர்க்கு விருந்தாகும். முற்பாகத்தின் முடிவில் 'தமிழின் அபிவிருத்தி' என்னும் மகுடமிட்டு ஸ்ரீமான் பிள்ளையவர்கள் எழுதியிருப்பதை ஒவ்வொரு தமிழ் மகனும் தமிழ் மகளும் ஒரு முறைக்குப் பன்முறை வாசித்துத் தமிழுக்கு உழைப்பார்களாக.

* * * * * *

பிற்பாகம் முற்றும் கிடைத்தபின்னர் அதைப்பற்றி எழுதுவோம். பிற்பாகத்தில் பெரிதும் காலவரை மிகத் திறம்படக் கணிக்கப்படுகிறது.

ஸ்ரீமான் பிள்ளை அவர்கள் கோலிவரும் தமிழ்வரலாறு என்னும் நிலயத்துக்கு முற்பாகத்தைக் கடைக்காலாகவும், பிற்பாகத்தைக் கட்டடமாகவும் கொள்ளலாம். கால ஆராய்ச்சிக்காரர்க்கும் வேறுபல ஆராய்ச்சிக்காரர்க்கும் பிற்பாகம் பெருந்துணைக் கருவியாயிருக்கும் என்று கூறுவது மிகையாகாது. * * * * தமிழுலகம் அவர்க்குப் பெரிதும் கடமைப்படுவதாக. ஸ்ரீமான் ஸ்ரீநிவாசபிள்ளை அவர்கள் ஆராய்ச்சி இன்னுந்தமிழ் நாட்டுக்குப் பயன்பட அவர்க்கு நீண்டநாளும், நல்வாழ்வும் அருளுமாறு எல்லாம் வல்ல இறைவனை வழுத்துகிறோம்."

?. R. Ry. K. G. Sesha Aiyar, Avergal B. A. B. L., Judge High Court, Travancore after reading முற்பாகம் of this book writes on 12th March 22.

* * * *

It is a very valuable work, which I am sure will be highly preciated by all lovers of Tamil. You have bestowed great rning and thought on the preparation of the work, which in its lth of material, and charm of presentation is simply beyond ise. Your account of செய்யுளுறுப்பு, பாவினம் ஓசை நூல் and டியல் is particularly interesting and valuable; and your gestions for the improvement of the Tamil language deserve earnest attention of all who are interested in the restoration Tamil to its old dominant position in South Indian Culture."

மூப்பகுதிகளுக்கும் ஓராயிரத்து அறுநூற்றுப்பத்து சூத்திரங்கள் உள. இக் காலத்து ஆயிரத்து அறுநூற்றுப் பன்னிரண்டு சூத்திரங்கள் காணப்படு கின்றன. இப்பொழுதுள்ள தமிழ் இலக்கண நூல்களுள் இத்துணைச் சிறப்புடைய வேறுநூல் இன்றாம். பண்டைத்தமிழ் மக்களது ஒழுகலாற் றினை உணர்வதற்கு இஃதோர் அரியபெரிய கருவியாகும். சங்கச்செய் யுள்களாக இப்பொழுது கிடைத்துள்ளன வெல்லாம் காலத்தால் இதற்குப் பெரிதும் பிந்தியனவாதலால் தமிழாது மிகப் பண்டைக்காலத்திய ஒழுக் கங்களைக் காட்டுவது இந்நூல் ஒன்றேயாம். பிறமொழிகளிலுள்ள இலக் கண நூல்களைப் போலாது தமிழ் இலக்கணநூல் அறம் பொருள் இன் பம் வீடென்னும் நான்கு புருஷார்த்தங்களையும், மக்களது ஒழுகலாற்றினை யும், பிறவற்றையும் முற்ற உணர்த்துவதாம். வடமொழியில் இலக்கணத் தை வியாகரணம் என்பர். அஃது எழுத்து, சொல் என்ற இரண்டனை மட்டும் உணர்த்தும். வடமொழியில் செய்யுள்இலக்கணம் வியாகரணத் தின் பகுதியன்று. அணியை வடநூலார் அலங்காரம் என்பர்; அது தனி சாஸ்திரம். வடமொழி பயில்வோருள் இம்மூன்றில் ஏதேனும் ஒன்றை மட்டிற் கற்றவர் பலர் காணப்படுவர். தமிழிலுள்ள பொருளிலக்கணம் போன்ற நூல் பிறமொழிகளிற் காணப்படவில்லை. சங்ககாலத்தும் அதற் குப் பின்னர் அனேக நூற்றாண்டுகள் வரையும் இயற்றப்பெற்றுள்ள இலக்கியங்களுக்குத் தொல்காப்பியம் இலக்கணமாதலால் அதனைக்கற்றறி தல் அவசியம்.

இவரைச் சிலர், ஜைன மதத்தினர் என்கின்றனர். அகத்தியமா முனிவரது மாணாக்கரும், ஜமதக்னி முனிவரது புத்திரருமாகிய இவர் எக்காலத்து ஜைனர் ஆனாரென்பதை அவர் குறிப்பிடவில்லை. ஜைன மதம் தென்னாடுவந்தது கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் கடைப்பகுதியில் என்பர் சரித்திர ஆராய்ச்சியில் வல்லோர். தொல்காப்பியர்காலம் அதற்கு முந்தியதாம். ஜைனம், பௌத்தம் என்ற இம்மதங்களின் கொள்கை களாவது, அம்மதத்தினர் ஒழுக்கங்களாவது தொல்காப்பியத்திற் காணப் படா. தொல்காப்பியர் ஜைனர் அல்லர் என்பதைச் 'செந்தமிழ்'ப் பத்திரி கையில் பலரும் விரித்தெழுதியிருப்பதால் அதை இதனுடன் விடுகின் றேன்.

இனி, சிலர் தொல்காப்பியர் கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டினர் என் றும், சிலர் கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டினர் என்றும் கூறுகின்றனர். அவர் கள் அவ்வாறு கூறுவதற்கு ஆதாரமாயுள்ள நியாயங்களைக்கண்டு எழுதுவா ராஹல் அவர்கள் கூற்று எம்மட்டில் நிற்கும் என்பதை ஆராயலாம். அவர் களும் தமிழர் ஆதலால் தமிழில் எழுதி யாவரும் அறியும்படி வெளியிடுவது

மீகப்பொருத்தமுடையதாம். தமிழ் அறிந்த பல சான்றோர்களின் கொள் கையோடு இவர்கூற்று முரண்படுவதால் அதில் இப்பொழுது அதிககாலம் போக்குவதற்கில்லை.

தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுதியவர்கள் இளம்பூரணர், பேராசிரி யர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர், கல்லாடர் என ஐவர். இவர்களுள் இளம்பூரணர் மற்றவர்க்குமுற்கி உரை செய்தவர். ஏனைய உரையாசிரி யர்கள், உரையாசிரியர் எனச்சொல்வது இவரையே என்பது அவரவர் உரை யில் ஒட்டியோ மாறுபட்டோ குறிப்பிடுவன இவரது உரையிற் காணப்படு கின்றமையால் விளங்கும். சில உரையாசிரியர்வேறு, இளம்பூரணர் வேறு என்பர். அவர், தாம் வேறுபடுத்திக்கூறும் உரையாசிரியரது இயற் பெயர் முதலிய விவரங்களைக் கூறிற்றிலர். உரையாசிரியர் கூறியதென ஏனைய உரையாசிரியர்கள் குறிப்பிடும் பகுதிகள் அடங்கிய உரை இளம் பூரணர் உரையையன்றி இப்பொழுது காணக்கூடவில்லை. இவரதுகூற்று சான்றோர் பலரது கொள்கையொடு முரணுவதால், இவர் தம் கூற்றுக்குத் தக்க ஆதாரங்காட்டும்வரை அதனை ஒருபுறம் வைப்பாம். இவரது உரை தொல்காப்பியம் முழுவதற்கும் உளது. எழுத்ததிகாரம், பொருளதிகாரத் தின் முதல் இரண்டியல் இவைகளுக்கு அச்சில் வெளிவந்துள்ளது. "ஒல் காப்புலமைத் தொல்காப்பியத்துன், உளங்கூர் கேள்வி இளம்பூரணரெனு, மேதையின் மாதவர்" என மயிலைநாதரும், " உளங்கூ குரையா யிளம்பூ ரணம் " என இலக்கணக் கொத்துரையுடையாரும் எழுதியிருப்பன இவ ரது பெருமைக்குச் சான்றாம். பேராசிரியரது கல்வி அறிவின் பெருமை அளவிடற்கரிது. நச்சினார்க்கினியரது உரை பெரும்பான்மை இவருரை யைத் தழுவியதே. செய்யுளியலுக்கு இருவருரையும்உள. அவற்றை ஒப்[illegible] நோக்கில் இது விளங்கும். இவரது உரை சொல்லதிகாரத்திற்கும், பொ[illegible] ளதிகாரத்தின் இறுதி நான்கு இயல்களுக்கும் உளது. பொருளதிகா[illegible] தின் இறுதி நான்கு இயல்களுக்கும் உள்ள உரை, நச்சினார்க்கினியர் உரை யென அச்சில் வெளிவந்துள்ளது. சேனாவரையர் சொல்லதிகாரம் ஒன் றற்கே உரை எழுதியுள்ளார். யாவராலும் மேம்பட்ட உரையெனக் கொண் டாடப்படுகிறது. "வடநூற் கடலை நிலைகண்டறிந்த சேனாவரையர் எழுத் ததிகாரத்திற் குறைசெய்தாராயின், இன்னோரன்ன பொருளெல்லாந் தோன்ற ஆசிரியர் கருத்துணர்ந் துரைப்பர்" எனச் சிவஞான முனிவர் தமது தொல்காப்பிய முதற் சூத்திரவிருத்தியுட் கூறியிருப்பதும், "ஆறு வியல்பிற் சேனா வரையம்" என இலக்கணக் கொத்துரையுடையார் எழுதி யிருப்பதும் மேற்கூறியதற்குச் சான்றாம். அவ்வுரை அச்சில் வெளிவந் துள்ளது. நச்சினார்க்கினியர் பெரிதும் கொண்டாடப்பட்டவர். இலக் கணக்கொத்துரையுடையார் "உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க் கினியம்"

B

என இவரது உரையைச் சிறப்பித்துக்கூறுவர். "நச்சினார்க் கினிய னெச் சில் கறுத்தமிழ் நகர்வர் கல்லோர்" என்ற அவருடைய உரைச் சிறப்புப் பாயிரத்தாலும் இவரது பெருமை விளங்கும். பொருளதிகாரத்துள்ள செய்யுளியல், உவமவியல், மரபியல் என்ற மூன்று இயல்கள் தவிர நூல் முழுவதற்கும் இவரது உரை இப்பொழுது அச்சாகிவெளிவந்துளது. கல்லாடரைச் சங்கப்புலவரெனக் கூறுவோர் சிலருளர். கல்லாடர் எனப் பெயரிய சங்கப்புலவர் ஒருவர் இருந்தது உண்மையே. அவர் தொல்காப் பியத்துக்கு உரையெழுதினராகத் தெரியவில்லை. எழுதியிருந்தாலும் வேறுகாலத்திற்கு முன்னரே அஃது இறந்துபட்டிருக்கவேண்டும். ஏனைய உரையாசிரியர்கள் அவரைக் குறிப்பிடாமலிருப்பதே இதற்குச்சான்றாம். தொல்காப்பியத்திற் குறையிடையிட்டவிராகர் கல்லாடர் என ஒரு தொடர்மொழி வழக்கில் இருக்கிறது. இதன் உண்மை ஆராயற் பாலது. கல்லாடர் உரையென இக்காலத்துள்ளது சொல்லதிகாரத்திற்கு மட்டுமேயாம் என அறியப்படுகிறது. அதைப்படித்தோர் பலர் அவ்வுரை யை அவ்வளவு உயர்ந்ததாகக் கொள்ளவில்லை. சில சூத்திர உரைகளை நான் பார்த்திருக்கிறேன். நான் பார்த்தவரையில் அவ்வுரையைப் பற்றி முழுவதும் அவர்களுடன் ஒவ்வுகிறேன். இஃது இன்னும் அச்சில் வெளி வரவில்லை. இவ்வுரை யெழுதியவர் கல்லாடம் என்னும் புத்தகத்தை இயற்றியவரோ அல்லது அப்பெயர்கொண்ட வேறொருவரோ? கல்லாடம் என்ற ஊரினர் என்பதனால் இப்பெயர் அமைந்து மிருக்கலாம். இவர், தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களுள் பிற்பட்டவர் எனத்தோன்றுகின்றது. இவருரையைப் பாராட்டுவோரைக் காணேன். இவர்களுள் இளம்பூரண ரைப்பற்றிய வரலாற்றை இரண்டாங்காலப் பகுதியிலும்; பேராசிரியர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர் இவர்களது வரலாற்றை மூன்றாங்காலப் பகுதியிலும் காண்க.

பிறநூலாசிரியர் :—தொல்காப்பியரோடு ஒருசாலை மாணக்கராயிருந்த பதினொருவருள் காக்கைபாடினியார், கற்றத்தனார், அவிநயனார், வாய்ப்பி யர், பனம்பாரனார் என்ற இவர்கள் இயற்றிய நூல்கள் இறந்துபட்டன வேனும் சில சூத்திரங்கள் கிடைத்தன. பிற்காலத்து நூலாசிரியர்களுள் பல்காயனார், சங்கயாப்புடையார், கையனார், நல்லாறனார், பரிமாணனார், கடியநன்னியார், நக்கீரனார், சிறுகாக்கை பாடினியார் முதலிய பலர்செய்த சூத்திரங்களும் கிடைத்தன.

ஒரு பேயர்தாங்கிய பல புலவர்கள் :—சங்கத்திறுதிக்காலம் வரை யிருந்த புலவர் பல்லாயிரவர் என முன்னேகூறப்பட்டது. அவர்களில் ஒரே பெயருள்ளார் தொகைகள் பல காணப்படும். சாத்தனார் என்னும்

பட்டார் எத்தனைபேர்? கீரனார் எத்தனைபேர்? கண்ணனார் எத்தனைபே கொற்றனார், சேந்தனார், ஆந்தையார், பெருந்தேவனார், கபிலர் என்ன பட்டார் எத்தனைபேர்? இருவர்முதல் பன்னிருவர்வரை ஒரு பெயர்தா கியவர் தொகை காணப்படும். ஒரு பெயர்தாங்கிய பலருள் ஒருவரினின் றும் ஒருவரைப்பிரித்துக் காட்டுவதற்கு அடைமொழி கொடுப்பதுண்டு. அவ்வடைமொழிகளிற் சில அவரது தந்தை பெயராயும், சில அவரது ஊர்ப்பெயராயும், சில அவரிருந்த காலத்தைக் குறிப்பதாயும், பிறவகை யாகவும் வரும். ஒரு பெயரைத்தாங்கியவர் ஒருவராகவே இருந்தால் பெரும்பான்மை அடைமொழி வேண்டியிராது. ஒரு பெயர்தாங்கிய பல சமகாலத்தினராக இருப்பதும் உண்டு; வெவ்வேறு காலத்தினராக இருப்ப தும் உண்டு. வெவ்வேறு காலத்தினராயிருந்தால் அடைமொழி பெரும் பாலும் பிற்காலத்திற் கொடுக்கப்பட் டிருக்கவேண்டும். தொல்கபில எனப் பெயர்தாங்கிய புலவருக்குத் 'தொல்' என்னும் அடைமொழி பி தொரு கபிலர் எனப் பெயர்தாங்கிய புலவர் தோன்றியபிறகு தானே கொடுக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். அவர் வெறுங் கபிலராகவும் ஒரு கால தில் இருந்திருக்கவேண்டுமே. அவரியற்றிய பாடல்களை அக்காலத்தவ 'கபிலரது பாட்டு' என்று சொல்லியிருப்பார்களா? 'தொல்கபிலரதுபாட்டு என்று சொல்லியிருப்பார்களா? அடைமொழியின்றிச் சொல்லியிருப் ரென்பதில் ஐயமில்லை. சங்கம், அப்பெயருடனே அல்லது அவை, கழக முதலிய பிறபெயருடனே வெகுகாலம் நடந்துவந்தது யாவரும்அறிந்ததே. ஒரு பெயர்தாங்கிய பலர் தொகைகள் காலக்கிரமத்தில் பெருகிக்கொண்டு வந்தது அறியப்படுகின்றது. சரித்திரக்குறிப்பு எழுதிவைப்பது தமிழர் களுக்குள் வழக்கமில்லை. ஆதலால் பிற்காலத்தார் ஒருவரை மற்றொருவ ரெனக் கொண்டு மயங்குவதற்கு இடமிருந்திருக்கிறது. சங்கச்செய்யுள் களைத் தொகைசெய்த காலத்தும் இம்மயக்கம் இருந்ததென்று தோ கின்றது. இப்புலவர்களின் சரித்திரங்களைக் கிடைத்தவரையில் மகாமகோ பாத்தியாய ஐயர் அவர்களும், பின்னத்தூர்—அ. நாராயணசாமி ஐயர் அ களும் தாங்கள் பதிப்பித்த சங்கச்செய்யுள்களில் விஸ்தாரமாக எழுதியிரு கிறார்கள். அவற்றை ஆண்டுக் கண்டுகொள்க.

சங்கத்திறுதிக் காலத்திற்கு முன் இருந்த சில புலவர்:—அக்காலத் தில் நாற்பத்தொன்பதின்மர் சங்கமிரீஇயினார் என்றும்; அவர்களுள் தலைமை பெற்றவர் நக்கீரர், கபிலர், பரணர் முதலியோர் என்றும் இரு திருவிளையாடல்களும் கூறுகின்றன. அக்காலத்துச் சங்கத்தை நடத்திய பாண்டியர்கள் முறையே ஆரியப்படைதந்த நெடுஞ்செழியன், வெற்றி வேற் செழியன், தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், உக்கிரப்பெருவழுதி ஆகியவர் ஆவர். இவருள் வெற்றிவேற் செழியன்,

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் என்பவர் இருவரோ ஒருவரோ என்பது ஆராயற்பாலது. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்காலத்து கபிலர், பரணர், நக்கீரர்இம்மூவரும் இருந்தனர். இவனை நக்கீரர் நெடுநல்வாடையிற் பாடினர். அந்நெடுஞ்செழியனும் சங்கப்புலவருள் ஒருவன். அவன் அக்காலத்திருந்த சங்கப்புலவருள் மாங்குடி தமிழிற் செழுமலாக மதித்திருந்தான் என்பது,

...லவ... வெள்ளீறப்பி னுயர்ந்த கேள்வி
"மாங்குடி மருதன் றலைவ னாக
வுலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பிற்
புலவர்பா டாது வரைகவென் நிலவரை." (புறம்.)

என அவன் இயற்றிய செய்யுளால் அறியப்படுகிறது. மேற்கண்ட மூன்று புலவருள் பரணர் காலத்தால் முற்பட்டவர் என்பது அவரியற்றிய செய் யுட்களிற் காணப்படும் அரசர்களது பெயரால் அறியப்படுகிறது. பதிற் றுப்பத்தில் ஐந்தாம்பத்துப் பாடியவர் இவர். நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு முதலியவற்றுள் இவருடைய தனிச்செய்யுட் கள் பல காணப்படுகின்றன. இவர், "பரணன் பாடினன் மற்கொல்" என ஔவையாற் சிறப்பித்துப்பாடப் பெற்றுள்ளார். கபிலர், பாண்டி நாட்டில் மணிவாசகர் பிறந்த வாதவூரில் பிறந்தவர் என்று பழைய திரு விளையாடல் கூறுகின்றது. இவர் பாடியன பத்துப்பாட்டில் ஒன்றாகிய குறிஞ்சிப்பாட்டு; பதினெண் கீழ்க்கணக்கில் ஒன்றாகிய இன்னா நாற்பது; பதிற்றுப்பத்தில் ஏழாம்பத்து; ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகையிற் குறிஞ்சிப் பகுதி; நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு முதலியவற்றிற் பல செய்யுட்கள் முதலியன. ஏனைய சங்கப்புலவர்கள் இவரைப்பெரிதும் புகழ்ந்து பாடியிருப்பது அடியிற்கண்டவற்றால் விளங்கும். அவை,

"உலகுடன் றிரிதரும் பலர்புகழ் நல்லிசை
வாய்மொழிக் கபிலன்." (அகம்—நக்கீரர்.)

"வயங்குசெந் நாவி, னுவலை கூராக் கவலையி னெஞ்சி
னனவிற் பாடிய நல்லிசைக் கபிலன்."
(பதிற்று—பெருங்குன்றூர்கிழார்.)

"காவிரி, மல்ல னன்னாட் டல்ல தீரப்
பொய்யா நாவிற் கபிலன் பாடிய
மையணி நெடுவரை." (புறம்—மாறோக்கத்து நப்பசலையார்.)

"நிலமிசைப் பிறந்த மக்கட் கெல்லாம்
புலனழுக் கற்ற வந்த ணாள

னிரந்துசென் மக்கட் கினியிட வின்றிப்
பரந்திசை நிற்கப் பாடினன்." (புறம்—மாறோக்கத்து நப்பசலையா...

"செறுத்த செய்யுட் செய்செந் நாவின்
வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன்."
(புறம்—பொருந்திலிளங் கீரனார்.) எனப்...

நக்கீரர், மேற்கண்ட மூவருள் காலத்தாற் பிற்... கணக்காயனார் என்னும் சங்கப்புலவரின் மகனார். இவ... றுப்படை, நெடுநல்வாடை என்றவற்றையும்; நற்றிணை, குறுந்தொகை அகநானூறு, புறநானூறு முதலியவற்றிற் சில தனிப்பாடல்களையும் பாடி... யுள்ளார். நாலடி நாற்பது என்னும் இலக்கணநூலும் இவர் இயற்றியது அதை அடிநூல் என்றும் கூறுவர். இறையனார் களவியலுக்கு உள்ள உரை இவர் எழுதியது என்பர். அவர் கூற்றைமறுத்து இந்தக் காலப் பகுதியில் இறையனார் என்ற தலைப்பின்கீழ் நான் எழுதியிருப்பதைப் பார்க்க. இவர் சங்கப்புலவரில் தலைமைவகித்தார் எனத் திருவிளையாடல்கள் கூறுவதற்குச் சங்கச்செய்யுள்களில் ஆதாரங் காணப்படவில்லை. பரணர், கபிலர், மாங்குடிமருதனார் என்ற இவர்களைச் சங்கப்புலவர்கள் புகழ்ந்து பாடியிருப்பதுபோல இவரைப் பாடியதாகத் தெரியவில்லை. பரணர், கபி...லர், நக்கீரர் என்ற இம்மூவரும் அந்தணர் குலத்தினர். அக் காலத்தில் வேட்டலை மேற்கொள்ளாத அந்தணர்குலத்தினர் சிலர் சங்கறுப்பதைத் தமது தொழிலாக மேற்கொண்டனர் என்பது அறியப்படுகிறது. நக்கீரர் அவ் வகையினரில் ஒருவர். இம்மூன்று புலவர்களும் பாடியனவாகச் சில செய்யுட்கள் பதினோராம் திருமுறையிற் காணப்படுகின்றன. அவர்கள் பாடியதென்பது, பலரால் மறுக்கப்பட்டுள்ளது. அங்ஙனம் மறுப்போர், ... அவர்கள் செய்தனவாக எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட செய்யு... களின் சொன்னோக்கு, பொருணோக்குகளை இவற்றோடு ஒப்பிட்டு வே... பாடு காட்டுகின்றனர்.

ஔவையார்:—இவரைத் திருவள்ளுவதேவரது தமக்கை என ஒரு கதை வழங்குகின்றது. அக்கதை உண்மையானது எனத்தோன்றவில்லை. இவர் பாடியனவாகப் பல தனிச்செய்யுள்கள் சங்கச்செய்யுள்களிற் காணப்படுகின்றன. நல்வழிமுதலிய நீதிநூல்களைப் பாடியவரும் இவரே என்பர் சிலர். அவர் இவரின் வேறு என்பது,

"தேவர் குறளும் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியும்—கோவை
திருவா சகமும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகமென் றுணர்."

என்ற நல்வழி

...றுதிவெண்பாவால் விளங்கும். நல்வழிபாடிய ஔவை தேவாரம்பாடிய ...வர்க்கும், மணிவாசகருக்கும் காலத்தாற் பிற்பட்டவர் என்பது வெளிப் ...டை. முதலாவது குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் இந்த ஔவை ...ருந்ததாகச் சிலர் கூறுகின்றனர்.

பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார்:— சங்ககாலத்தில் பாரதத்தைத் தமிழிற் செய்தவர் இவர். அவர் மொழிபெயர்ப்பு இக்காலத்துக் கிடைக்க ...லை. வேள்விக்குடி சாஸனம் முதலியவற்றிற் பாரதத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தவராகச் சுட்டப்படுபவர் இவரே. இக்காலத்தில் வழங்கும் பாரத வெண்பாவைப்பாடிய பெருந்தேவனார் வேறு. அவரைச் சிலர் இரண்டாவது நந்திவர்மன் காலத்தினரென்றும், சிலர் மூன்றாவது நந்தி வர்மன் காலத்தினரென்றும் கூறுவர். அவர் கூற்றின்படி இவர் கி. பி. எட்டு அல்லது ஒன்பதாம் நூற்றாண்டினர் ஆவர். இரண்டாங்காலப் பகுதியிற் காண்க. கி. பி. பதினோராம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலோ அதற்குப் பின்னரோ ஒரு பெருந்தேவனார் இருந்துளார். அவர், வீரசோழியத்திற்கு உரை எழுதியவர். இவரது வரலாற்றை மூன்றாம்காலப் பகுதியிற்காண்க. சங்ககாலத்தில் பெருந்தேவனார் எனப்பெயரிய வேறு புலவர் இருந்தனர் என்றும் தெரிகிறது.

கல்லாடர்:—சங்ககாலத்திருந்த கல்லாடர் வேறு; கல்லாடம் என்னும் நூலை இயற்றிய கல்லாடர் வேறு. கல்லாடம் இயற்றியவரைப் பற்றி இரண்டாம் காலப்பகுதியிற் பார்க்க. சங்ககாலத்துக் கல்லாடர், தொல்காப்பியத்துக்கு உரைஇயற்றினார் என்றாவது இல்லை என்றாவது அறியக் கூடவில்லை. இந்தக் காலப்பகுதியில் தொல்காப்பியர் என்ற தலைப்பின் கீழ்ப் பார்க்க.

பொய்கையார்:—இவர், களவழி நாற்பதுஎன்னும் பதினெண் கீழ்க் ...கணக்கில் ஒன்றைப் பாடியவர். சிலர், இவரை வைணவ ஆழ்வார்களில் ...ஒருவர் என்பர். அல்லர் என்பதை இரண்டாங்காலப் பகுதியிற்காண்க. அங்ஙன பெயரொற்றுமையைக் கொண்டு அவ்வாறு கூறுகின்றனர். அங்ஙன மாயின், இவர் ஐங்குறுநூற்றில் முல்லைப்பகுதி பாடிய பேயனாரைப் பேயாழ்வார் என்பர் போலும்.

கூலவாணிகன் சாத்தனார்:—இவர், சீத்தலைச் சாத்தனார் என்றும் பெயர் பெறுவர். சீத்தலை என்னும் அடைமொழிவந்ததற்கு ஆதாரமாகச் சிலர்,

"சீந்திநீர்க் கண்டந் தெரிசுக்குத் தேனளாய்
மோந்தபின் யார்க்குந் தலைக்குத்தில்—சாந்தி

மலைக்குத்து மால்யானை வள்ளுவர்முப் பாலாற்
றலைக்குத்துத் தீர்வுசாத் தற்கு." என்ற திருவள்ளுவமாலை வெண்பாவைக் காட்டுவர். இதை மறுத்துச் சீத்தலையென்பது ஓர் ஊராம் என்பர் சிலர். இவர், தமிழில் ஐம்பெருங் காவியங்களில் ஒன்றாகிய மணிமேகலையை இயற்றியவர். அது துறவின் பெருமைகளை விரித்துக்கூறுவதோடு அக்காலத்தியமதங்களின்கொள்கைகள் இன்னவென்றுங்காட்டுவது. சேரன் செங்குட்டுவன் அவைப்புலவராக இருந்தாரெனப் பலர் கூறுவர். ஆரியப்படைதந்த நெடுஞ்செழியன், வெற்றிவேற் செழியன், தலையாலங்கானத்துச்செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், உக்கிரப்பெருவழுதி என்ற, இந்நால்வர் காலத்தும் இவர் இருந்தனர் என்பர். இவரியற்றிய மணிமேகலையும், இளங்கோவடிகள் இயற்றிய சிலப்பதிகாரமும் இருபெருங்காப்பியங்களாக எண்ணப்படினும் இரண்டும் ஒரு தொடர்ந்த கதையைச்சொல்வனவாம். இவர் பௌத்தமதத்[தை] நன்றாய் அறிந்தவர். அதன்பெருமையைத் தமிழ்மக்கள் அறியும்படி தெளிவாய் இவர் சொல்லியிருப்பதுபோல் வேறு நூல் தமிழில் இல்லை. இவர் காலத்தில் பௌத்தமதம் தமிழ்நாட்டில் பரவியிருந்ததைச் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்ற இரண்டாலும் அறியலாம். இவரது கல்விப்பெருமை 'தண்டமிழ்ச்சாத்தன்', 'தண்டமிழாசான் சாத்தன்', 'நன்னூற் புலவன்' என இளங்கோவடிகள் சொல்லியிருப்பதால் விளங்கும். இவர், இலக்கணநூலும் செய்தார் என்பர். கூலம் என்பது தானியவகை. அஃது எட்டுதானியங்களைக் குறிப்பது என்றும், பதினெட்டு தானியங்களைக் குறிப்பதென்றும் கூறப்படும். அவற்றை வியாபாரம் செய்துவந்ததனால் இவருக்கு இப்பெயர் வாய்ந்தது. மணிமேகலை என்னும் இவரியற்றிய பெருங்காப்பியத்திற்கு உரையில்லை என்னும் குறையை நிவர்த்திக்க மகாமகோபாத்தியாய ஐயர் அவர்கள் ஒரு சிறந்த உரையை எழுதியுள்ளார்கள்.

இளங்கோவடிகள்:—இவர், சேரன் செங்குட்டுவனோடு உடன்பிறந்தவர். இவர் துறவுபூண்டு தனியே இருந்துவந்தார். முத்தமிழிலும் இவருக்குள்ள அறிவு, ஆற்றல்கள் மிகப்பெருமை வாய்ந்தன என்பதற்கு இவரியற்றிய சிலப்பதிகாரமே சான்றாம். இவர், சங்கப்புலவரில் ஒருவராக எண்ணப் படாவிடினும் அக்காலத்திருந்தவர் என்பதை மறுத்தற்கியலாது. இக்காலத்துள்ள இலக்கியங்களில் பண்டைக்காலத்து இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ்களின் பெருமையை உணர்த்துவது இவரியற்றிய சிலப்பதிகாரமே. கற்பின் தன்மை, பெருமைகளையும் விரித்துக்கூறுவது. இவரைச் சிலர் ஆருகதர் என்றும், சிலர் சைவரென்றும் கூறுவர். இவர் பிறந்த குலமும் இவர் காலத்து ஆட்சி செய்துவந்த இவர் தமையன் செங்குட்டுவனும் சைவமதத்தைத் தழுவியவராவர். சிலப்பதிகாரத்தைப் பதிப்பித்த மகாமகோ

C

சொல்லாழமும் பொருளாழமுந் துலையவெனத் தூக்க
நல்லாறறி புலவோர்களு நட்டாரிகல் விட்டார்.' "

(இவை, பரஞ்சோதி திருவிளையாடல்— சங்கத்தார் கலகந்தீர்த்த படலம்.)

எனவும் வருவனவற்றால் அறியப்படும்.

இவர், சங்கப்புலவர்களுள் மாறுபாடு தோன்றியதை, 'களவியலுரையைப் பற்றியது என்றது தாம்தாம் இயற்றிய பாடல்களைப் பற்றியது' என்கின்ற ஒரு வேறுபாடுதவிரப் பிற அனைத்தும் இரண்டு திருவிளையாடல்களிலும் ஒருபடித்தாகவே கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் நக்கீரர், கபிலர், பரணர் என்ற மூவருரையையும் ஒருதரமாய் உருத்திரசன்மனார் ஒத்துக்கொண்டனர் என்பது நன்கு கூறப்பட்டுள்ளது. மருதனிளநாகனார் பேச்சையே காணோம். களவியலுரையுடையார் கூற்று திருவிளையாடலுடையார் இருவரது கூற்றோடு முரணுகின்றது. களவியலுரையுடையாரைத் தழுவிச் சொல்லுவாரைக் காணோம்.

மேலும், களவியலுரைப்பாயிரத்தில், "இனி, உரை நடந்துவந்தவாறு சொல்லுதும். மதுரைக் கணக்காயனார்மகனார் நக்கீரனார் தம்மகனார் கீரங்கொற்றனார்க் குரைத்தார்; அவர் தேனூர்கிழார்க்குரைத்தார்; அவர் படியங்கொற்றனார்க் குரைத்தார், அவர் செல்வத்தாசிரியர் பெருஞ்சுவனார்க் குரைத்தார்; அவர் மணலூராசிரியர் புளியங்காய்ப் பெருஞ்சேந்தனார்க் குரைத்தார்; அவர் செல்லூராசிரியர் ஆண்டைப்பெருங் குமாரனார்க் குரைத்தார்; அவர் திருக்குன்றத்தாசிரியர்க் குரைத்தார்; அவர் மாதவளனார் இளநாகனார்க் குரைத்தார்; அவர் முசிரியாசிரியர் நீலகண்டனார்க் குரைத்தார். இங்ஙனம் வருகின்றது உரை" என்று எழுதப்பட்டுளது. இதில் நக்கீரரும், பின்வந்த ஒவ்வொருவரும் உரையையுரைத்தாரென்று சொல்லியிருக்கிறதே யொழிய எழுதினார் என்று சொல்லவில்லை. கடையிற்கேட்ட நீலகண்டனார் எழுதியதாகவுஞ் சொல்லவில்லை. உரையைப் பரம்பரையில் வாய்மொழியாய்ச் சொல்லும் வழக்கம் இந்நாட்டில் எங்கும் உள்ளதே. இப்பொழுதுள்ள களவியலுரையை இன்னகாலத்தில் இன்னாரெழுதினாரென்று அறியக்கூடவில்லை. நக்கீரர் உரையைக்கேட்ட பரம்பரையிலுள்ளார் ஊரைக்கேட்பதைக்கொண்டு அன்னார் தமிழ்நாட்டின் பலதிக்குகளிலும் இருந்தவரென்பது தெரிகிறது. பத்துத்தலைமுறையாய்த் தமிழ்நாட்டின் ஒவ்வோர் மூலையில் ஒவ்வோர் காலத்தில் வாய்மொழியாய்ச் சொல்லப்பட்டுவந்த வுரை நக்கீரனார் சொல்லிய மொழித்தொடரில் திரியாது வந்ததென்று கொள்வது எவ்வாறு கூடும்? காலதேச வர்த்தமானங்களை யநுசரித்து ஒவ்வொருவரும் கூட்டியும் குறைத்தும் திரித்தும் சொல்வதியல்பே. ஆதலால் நக்கீரர் பரம்பரையிலுள்ள ஒருவரால் இவ்வுரை

எழுதப்பட்டிருப்பினும், பல தலைமுறைகளுக்குப் பிறகு எழுதிய உரை நக்கீரர் சொன்னவாறே திரிபின்றி யெழுதப்பட்டதென்ப தியலாது. அன்றியும், நக்கீரர் தம்காலத்துக்குப் பின்னர்த் தம்முரையைக் கேட்கப்போகிற பத்துத்தலைமுறையோர் பெயரை விவரத்துடன் சொன்னுரென்பது கேட்போர்க்கு வியப்பைத்தருவதே.

இது நிற்க, களவியற்பாயிரத்தில் "இனி, கடைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார் சிறுமேதாவியாரும், சேந்தம்பூதனுரும், அறிவுடையரனுரும், பெருங்குன்றூர் கிழாரும், இளந்திருமாறனும், மதுரையாசிரியர் நல்லந்துவனுரும், மருதனிளநாகனுரும், கணக்காயனுர்மகனுர் நக்கீரனுருமென இத்தொடக்கத்தார் நாற்பத்தொன்பதின்ம ரென்ப. அவருள்ளிட்டு நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினுரென்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன நெடுந்தொகை நானூறும், குறுந்தொகை நானூறும், நற்றிணை நானூறும், புறம் நானூறும், ஐங்குறுநூறும், பதிற்றுப்பத்தும், நூற்றைம்பதுகலியும், எழுபது பரிபாடலும், கூத்தும், வரியும், சிற்றிசையும், பேரிசையும் என்னுமித் தொடக்கத்தன. அவர்க்கு நூல் அகத்தியமும் தொல்காப்பியமுமென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது ஆயிரத்தெண்ணூற்றைம்பதிற்றியாண்டென்ப. அவர்களைச்சங்கமிரீஇயினுர் கடல் கொள்ளப்பட்டுப் போந்திருந்த முடத்திருமாறன் முதலாக உக்கிரப்பெருவழுதியீறாக நாற்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருட் கவியரங்கேறினுர் மூவர் பாண்டியரென்ப. அவர்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது உத்தர மதுரையென்ப" என்று எழுதியிருக்கிறது. இதைப்படிப்போர் பல ஐயவினுக்களை எழுப்புவர்என்பதில் சந்தேகமென்னே? கடைச்சங்கப் புலவர்களில் கபிலர், பரணர், மாங்குடி மருதனுர்இவர்கள் மிக்க புகழ்பெற்றவராவரே. அவர்கள் பெயர்காட்டப்படாதிருப்பதற்குக் காரணமென்னே? "இத்தொடக்கத்தார்" என்பதில் அட[illegible] யிருக்கின்றனவென்றுல் சங்கத்தின் தலைமைவகித்த அவர்கள்பெயரை[illegible] வாறுமுதலியவர் என்பதினுள்ளடக்குதல் தகுதியுடையதாமோ? நக்கீரர் இவ்வுரையை யெழுதியிருந்தால் தம்பெயரைமட்டும் "கணக்காயனுர் மகனுர் நக்கீரனுர்"எனப் பெருமையுடன் எழுதி அவர்கள் பெயரைவிட்டிருப்பாரா? நக்கீரர்பெயர்வருமிடத்தில் மிக்கமரியாதையுடன் எழுதியிருப்பதைப்பார்க்க அவரிடத்தில் மதிப்புள்ள வேறெருவரால் அஃது எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று தோன்றவில்லையா? "சங்கமிருந்தது உத்தர மதுரையென்ப"என்று எழுதியிருக்கிறது. சங்கக்காலத்துச் செய்யுட்களிலெல்லாம் வையைக்கரையிலுள்ள மதுரையைத் தென்மதுரை யென்று சொல்லியிருகிறதேயொழிய உத்தரமதுரையென்று ஓரிடத்திலும் சொல்லியிருப்பதாகத் தெரியவில்லையே. அக்காலத்துச் சான்றேர் கூற்றுக்குமாறுய் நக்கீரர் வையைக்கரை மதுரையை உத்தரமதுரை யென்றெழுதியிருப்பாரா?

கடைச்சங்கம் நடைபெறுங்காலத்தில் அவ்வுரை சொல்லப்பட்டிருந்தால் அச்சங்கம் முடிவுபெறுவதற்கு முன்னரே, அச்சங்கத்திறுதிக்காலம் வரை அதை நடத்திய பாண்டியர்களின் தொகையையும், அச்சங்கம் இரீஇயபுலவர்களின் தொகையையும், அப்புலவர்கள் சங்கத்திறுதிக்காலம்வரை இயற்றிய செய்யுள்களின் தொகையையும், அச்சங்கம் முடிவுபெறும் வரையுள்ள கால அளவு 1850 ஆண்டு என்பதையும் சொல்ல எவ்வாறுமுடியும்? இவற்றுல் சங்கம் முடிவுபெற்றதற்குப் பிந்தியும், சங்கச்செய்யுள்கள் தொகுக்கப்பட்டதற்குப் பிந்தியும் ஒரு காலத்தில் அவ்வுரை யெழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது பெறப்படவில்லையா?

பாயிரத்தில் மற்ருேரிடத்தில் பாண்டியனுடு பன்னீரியாண்டு வற்கடஞ் சென்றதனுனே சங்கப்புலவர்கள் பிறநாடு புக்கனரெனறும், அவர் போய்ப் பன்னீரியாண்டு கழிந்தபின்னர் நாடுமலிய மழைபெய்ததென்றும் "பெய்த பின்றை அரசன் இனி நாடு நாடாயிற்ருகலின் நூல் வல்லாரைக் கொணர்கவென்று எல்லாப்பக்கமும் ஆட்போக்க, எழுத்ததிகாரமும் சொல்லதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து, பொருளதிகாரம் வல்லாரையெங்குந் தலைப்பட்டிலே மென்றுவந்தார். வர, அரசனும் புடைபடக்கவன்று, என்னே? எழுத்துஞ்சொல்லும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே! பொருளதிகாரம் பெறேமெனின் இவை பெற்றும் பெற்றிலேம் எனச் சொல்லாநிற்ப, மதுரை ஆலவாயில் அழனிறக்கடவுள் சிந்திப்பான், என்னேபாவம்! அரசற்குக் கவற்சி பெரிதாயிற்று. அது தானும் ஞானத்திடையதாகலான், யாம் அதனைத் தீர்க்கற்பாலம் என்று, இவ்வறுபது சூத்திரத்தையுஞ் செய்து மூன்று செப்பிதழகத்தெழுதிப் பீடத்தின்கீழிட்டான்" என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. பெருமானடிகள் செய்த அறுபது சூத்திரங்களே களவியல் எனப்படுவது. மேற்கண்டவை பல வினுக்களுக்கு இடம் கொடுக்கும். பொருளிலக்கணம் உணர்த்தும் அகத்தியம், தொல்காப்பியம் இரண்டும் சங்கத்திறுதிக்காலம் வரை நூலெனக் கொள்ளப்பட்டிருந்தன வென்பது பாயிரவுரையால் தெரிகிறது. தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் இன்றும் உளது. பன்னிருபடலமும் ஐயனுரிதனுர் காலம்வரை யிருந்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வேறு என்னபொருள் இலக்கணம் முன்னிருந்தது; வற்கடம் நேர்ந்த பின்னர் இல்லாது போய்விட்டது? பொருளையுணர்த்தும் இலக்கியங்களாகிய எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, திருக்குறள் முதலியன பல வற்கடத்துக்கு முன்னிருந்தன இன்றும் உளவே. வற்கடத்துக்கு முன்னிருந்து பிறநாடு சென்ற புலவர்கள்தானே திரும்பிவந்தவர்களும்? களவியலுக்குச் சிறந்த உரைசொன்ன நக்கீரர் வற்கடத்துக்கு முன்னும் சங்கப் புலவராயிருந்தவரன்றே? அவர் தமக்கு முன்னிருந்த பொருளிலக்கண

அறிவைக்கொண்டுதானே உரையைச் சொன்னார்? வற்கட காலத்துக்குப் பிறகு ஒருவரிடத்தும் புதிதாய்ப் பொருள்இலக்கணத்தை ஓதியுணர்ந்தாரென்று சொல்வதற்கில்லையே. மற்றுள்ள சங்கப்புலவர்களும் களவியலுக்கு உரை செய்தனரென்று சொல்லப்பட்டுள்ளதே. அப்படியிருக்க, "பொருளதிகாரம் வல்லாரை யெங்குந் தலைப்பட்டிலேம்" என்றுசொன்னாரென்பது பொருத்தமுடையதாகுமா? பொருளிலக்கணம் வல்லாரிவராயின், உள்ள பொருளிலக்கணங்களுக்குப் புத்துரை செய்தோ, வேறுவகையாகவோ அவர்களுக்கு அவ்வறிவைப்புகட்டுவதை விட்டுப் புதுநூல் செய்வதனாற் பயன் என்னை? மேலும் பொருளதிகாரம் ஒன்பது இயல்களையுடையதாயிருக்க அவைகளில் இரண்டு இயல்கள்மட்டும் அடங்கிய களவியல் முழுப் பொருள்இலக்கணமாகுமா? அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் புருஷார்த்தம் நான்கில் இன்பத்தின் ஒரு பகுதிமட்டுந்தானே களவியலில் அடங்கியுள்ளது. அகத்திணை முழுவதுங்கூட இல்லையே! புணர்ச்சி, பிரிவு, ஊடல் இவற்றினிலக்கண மில்லாததனால் உலகம் முழுகிப்போய் விடுமா?

கடைச்சங்கத்தைப்பற்றியும் சில கேள்விஎழும். "கடைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார் நாற்பத்தொன்பதின்மரென்ப; அவருள்ளிட்டு நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினாரென்ப" என்றதனால் இத்தொகையினரில் 400 புலவர்கள் சங்கமிருந்து தமிழாராயாது பாடினவர்மட்டும் ஆவர். அவர்கள் 49புலவர்கள் காலத்தினரா? வேறு காலத்தினரா? தமிழாராய்ந்த புலவர்களைச்சமகாலத்தவர் என்று சொல்லியிருப்பதுபோல் காணப்படுகிறது. திருவள்ளுவமாலையும் அவ்வாறு கூறுவதில் ஒன்றாம். கடைச்சங்கத்தின் கால அளவோ 1850 யாண்டு. அதைநடத்திய பாண்டியர்களின் தொகை 49. ஒரு பாண்டியன் காலத்துச் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார் நாற்பத்தொன்பதின்மர், பாடினோர் நானூறு புலவர் என்றால் எஞ்சிய 48 பாண்டியர்கள் காலத்துத் தமிழாராய்ந்த புலவர் எத்தனை? பாடினோர் எத்தனை? அவர்கள் பெயர் முதலிய விவரங்கள் என்ன? கடைச்சங்கம் முழுவதும் இருந்த புலவர்கள் தொகை 449 என்றால் ஒவ்வொரு பாண்டியருக்குச் சுமார் ஒன்பது புலவர்தானே வீதத்துக்குக்கிடைப்பார்கள். தமிழ்நாடு முழுவதிலும் ஒரு தலைமுறைக்கு ஒன்பது புலவர்கள்தானா இருந்திருப்பர்? அதுவும், தமிழ்பெருகியிருந்த காலத்தா? சங்கம் என்பது சராசரியில் ஒருகாலத்தில் ஒன்பது புலவர்களையுடைய தென்று ஏற்படுமே. தமிழரசர்கள், தமிழ்வள்ளல்கள், தமிழ்மக்கள் யாவரும் தமிழையாதரித்தகாலத்தில், அரசர் பாஷையென்று நாட்டில் வேறொன்று நடைபெறாதகாலத்தில், ஆங்கிலம் முதலிய பிறமொழிகள் போற்றப்பட்டும், தமிழ் தாழ்த்தப்பட்டும் இருக்கும் இக்காலத்து உள்ளபுலவர் தொகையிலும் அக்காலத்துக் குறைந்திருந்ததென்றல்

பொருத்த முடையதாகுமா? துருஷ்கர், ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சிக்காலத்துத் தமிழ்பாவியிருக்கும் அளவு தமிழரசர்காலத்துத் தமிழ் நாட்டில் தமிழ் பரவியிருக்கவில்லை யென்றேற்படுமே. மிகச்சிறந்த புலவர்என யாவரும் பாராட்டும் நக்கீரர் அவ்வுரையை எழுதினாரென்று சொல்லத்துணிவது சரியென்று தோன்றவில்லை.

மேலும், நெடுமாறன்என்னும் பாண்டியன்மீ தியற்றப்பட்ட கோவையிலிருந்து 315 கலித்துறைகள் களவியல் உரையில் உதாரணமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. அந்நெடுமாறன் கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியிலிருந்தவ னென்பது சரித்திர ஆராய்ச்சி வல்லோராற் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சங்ககாலத்திருந்த நக்கீரர், அவர் காலத்துக்குப் பலநூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னர் இயற்றப்பட்ட கோவைச் செய்யுள்களைத் தாம் எழுதியவுரையில் உதாரணமாகக்காட்ட எவ்வாறு இயலும்? சிலர் இக்காட்டுச் செய்யுள்கள் பிற்காலத்து இடைச்செருகல் என்கின்றனர். உரையில் சில இடங்களில் அக்கலித்துறைகள் அமைந்திருக்கும் மாதிரியைப்பார்த்தால் இடைச்செருகல் என்பது பயனில் கூற்றெனமுடியும். மேற்சொல்லியவற்றால் ஊர், பெயர் தெரியாத வொருவரால் களவியலுரை பிற்காலத்தெழுதியதென்றும், நக்கீரர் எழுதியதன்றென்றும் புலப்படும்.

சங்ககாலத்துச் செய்யுள்கள்:— பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்பன அவைகளில் முக்கியமானவை. இவை மேற்கணக்கு கீழ்க்கணக்கென இருவகைப்படும். மேற்கணக்கு கீழ்க்கணக்குகளை

"அகவ லுங்கலிப் பாவும்பரி பாடலும்
பதிற்றந் தாதி பதிற்றைம்ப தீரு
மிதத்துடன் றொகுப்பன மேற்கணக் கெனவும்
வெள்ளைத் தொகையு மவ்வகை யெண்பெறின்
எள்ளறு கீழ்க்கணக் கெனவுங் கொளலே."

"ஐம்பது முதலா வைந்நூ றீறு
வைவகைப் பாவும் பொருணெறி மரபிற்
றொகுக்கப் படுவது மேற்கணக் காகும்."

"அடிநிமிர் பில்லாச் செய்யுட் டொகுதி
யறம்பொரு ளின்ப மடுக்கி யவ்வத்
திறம்பட வுரைப்பது கீழ்க்கணக் காகும்." என்ற பன்னிருபாட்டியல் சூத்திரங்களால் அறியலாம். பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை யென்பன மேற்கணக்கு. பத்துப்பாட்டாவது

"நூறடிச் சிறுமை நூற்றுப்பத் தளவே
யேறிய வடியி னீரைம் பாட்டுத்
தொடுப்பது பத்துப் பாட்டென வருமே."

"அதுவே, அகவலின் வருமென வறைகுநர் புலவர்." என்றதனால் அறியப்படுவது. ஈரைம்பாட்டுகள்

"முருகு பொருநாறு பாணிரண்டு முல்லை
பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி—மருவினிய
கோலநெடு நல்வாடை கோல்குறிஞ்சி பட்டினப்
பாலை கடாத்தொடும் பத்து." என்பன. அவை, திருமுருகாற்றுப் படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப் படை, முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் என. ஆற்றுப்படையாவது

"புரவலன் பரிசில் கொண்டு மீண்ட
இரவலன் வெயிறெறு மிருங்கா னத்திடை
வறுமை யுடன்வரூஉம் புலவர் பாணர்
பொருநர் விறலியர் கூத்தர்க் கண்டப்
புரவல னூேர் பெயர்கொடை பாராஅய்
ஆங்குநீ செல்கென விடுப்பதாற் றுப்படை"

"புலவராற் றுப்படை புத்தேட்கு முரித்தே."என்ற பன்னிருபாட்டு இனவியற் சூத்திரங்களால் அறியப்படுவது.

"தாவி னல்லிசை கருதிய கிடந்தோர்க்குச்
சூத ரேத்திய துயிலெடை நிலையுங்-
கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்
ஆற்றிடைக் காட்சி யுறழத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க் கறிவுறீஇச்
சென்று பயனெதிரச் சொன்னபக்கமும்"

(தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல்.) என்றசூத்திரமும்அதனைக்காட்டும்.

திருமுருகாற்றுப்படை;—நக்கீரர் இயற்றியது. இது புலவராற்றுப் படையெனவும் படும். "வீடுபெறுதற்குச் சமைந்தானோர் இரவலனை வீடு பெற்றானொருவன் முருகனிடத்தே யாற்றுப் படுத்தது" என நச்சினார்க் கினியர் எழுதியிருப்பது இச்செய்யுளுக்குப் பெயர் வாய்ந்ததற்குக் காரணத் தையும், அதிலடங்கியிருக்கும் பொருளையும் விளக்கும். முருகக்கடவுளது திருவருளைப்பெற விரும்புவோர் திருமுருகாற்றுப் படையைப் பாராய ணம் பண்ணுவது மரபு.

பொருநராற்றுப்படை:—சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தானை முடத் தாமக்கண்ணியார் பாடியது. பொருநர் ஏர்க்களம்பாடுவோர், போர்க்களம் பாடுவோர், பரணிபாடுவோரெனப் பலர். அவருள் இச்செய்யுளில் காணப் படும் பொருநன் போர்க்களம் பாடுவோன். "ஆசிரிய நடைத்தே வஞ்சி" என்பதனால் இச்செய்யுளில் வஞ்சிமிக்கு வந்தது.

சிறுபாணாற்றுப்படை:—ஓய்மாநாட்டு நல்லியக்கோடனை இடைகழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் பாடியது. பாணர்—பாடுவோர். அவர் சிறு பாணர்எனவும், பெரும்பாணர் எனவும் இருவகைப்படுவார். இச்செய்யுளில் "இன்குரற் சீறியா ழிடவயிற் றழீஇ" என்று சொல்லியிருப்பது இனிய ஓசையையுடைய சிறியயாழை வாசிப்போனை ஆற்றுப்படுத்ததைக் கூறு வதை விளக்கும். பேகன், பாரி, காரி, ஆய், அதிகன், நள்ளி, ஓரி யென் னும் வள்ளல் எழுவரது கொடைத்திறத்தைக் கூறும். நற்றிணையிலே
"பாணன் கையது பண்புடைச் சீறியாழ்" என்றுவருவதும் காண்க.

பெரும்பாணாற்றுப்படை :-தொண்டைமான் இளந்திரையனைக் கடிய லூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பாடியது. இச்செய்யுளில் "இடனுடைப் பேரி யாழ் முறையுளிக் கழப்பி" என்று சொல்லியிருப்பது இடனுடைய பெரிய யாழை வாசிக்கும் பாணனை ஆற்றுப்படுத்த தென்பதைக் காட்டும். சிலப் பதிகாரம் இந்திரவிழவூரெடுத்த காதையில்

"குழலினும் யாழினும் குரல்முத லேழும்
வழுவின் றிசைத்து வழித்திறங் காட்டும்
அரும்பெறன் மரபிற் பெரும்பா ணிருக்கையும்"

என்று சொல்லியிருப்பது பெரும்பாணர் இன்னாரென்பதையும், அவர் சிறு பாணரின் வேறு என்பதையுங் காட்டும். இளந்திரையன், காஞ்சி நகரத்து ஆட்சிபுரிந்த அரசன். கிள்ளிவளவன்என்னும் சோழஅரசன் நாககன்னிகை யொடு புணர்ந்து மகற்பெற்றது மணிமேகலையில் சொல்லியிருக்கிறது. நாகர் என்பவர் ஒரு சாதியார். அவர் தமிழ்நாட்டில் சில விடங்களிலும் சாவகத்தீவிலும் இருந்தனர். சாவகத்தீவு ஜாவா என்று இப்பொழுது சொல்லப்படுகிறது. கிள்ளிவளவன் புணர்ந்தது சாவகத்தீவு அரசன் மக ளாகிய பீலிவளை யென்பாளை. 'அவள் கம்பளச்செட்டி யென்னும் சோழ நாட்டு வணிகன் வசம் தான்பெற்ற மகவையனுப்ப அம்மகவு ஏறிவந்த கப்பல் கடலில் மூழ்கியது. கிள்ளிவளவன் அதையறிந்து மிகவும் இரங்கிய காலத்து ஒருமகவைக் கடற்றிரை கொண்டுவந்து ஒதுக்கியதாகச் சிலர் அவனிடத்துக்கொடுக்க, அவன் அதைத் தன்மகவெனவேற்று தனது ஆட் சியிலிருந்த காஞ்சிநாட்டரசனாக அம்மகவை முடி சூட்டினான்' என நினைப்

பகற்குப் பலஆதாரங்கள் காணப்படுகின்றன. மணிமேகலை ஆபுத்திரனேடு மணிபல்லவ மடைந்த காதையில்

"காக கன்னு டான்வோன் றன்மகள்
பீலிவளை யென்பாள் பெண்டிரின் மிக்கோள்
பனிப்பகை வானவன் வழியிற் றேன்றிய

புனிற்றிளங் குழவியொடு பூங்கொடி பொருந்தி" என்று சொல்லியிருப்பதில் குழவியென்பது தொண்டை மானிளந்திரையனே. இளமைப் பருவத்தில் திரையால் ஒதுக்கப்பட்டதால் இளந்திரையன் எனப்பட்டான். பீலிவளை நொண்டைக் கொடியில்வைத்து அனுப்பியதால் தொண்டைமான் என்னும்பதம் அவன் பெயர்க்குமுன் சேர்க்கப்பட்டது. காக கன்னிகை யென்பதை உரகக்கன்னிகையென்றும், சோழனை நாகபட்டினத் தச்சோழனென்றும் நச்சினார்க்கினியர் கூறியது பொருந்தமுடையதல்ல வென்று தோன்றுகிறது. அதை விரிப்பதற் கிஃது இடமல்லவாதலால் விடுத்தேன். தொண்டைமான் இளந்திரையன் சங்கப்புலவருக்குப் பாடிய செய்யுள்கள் காணப்படுகின்றன.

முல்லைப்பாட்டு :—காவிரிப்பூம் பட்டினத்து நப்பூதனர் பாடியது. அகத்திணையில் முல்லையொன்று. அஃது அத்திணை உரிப்பொருள்கூறும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தில் சொல்லிய இருத்தல் என்னும் உரிப்பொருளாம். நச்சினார்க்கினியர் முல்லைப்பாட்டு உரையின் தலைப்பில் "இல்லற நிகழ்த்தற்குப் பிரிந்தவருக்குத்தலைவி ஆற்றியிருந்தென்று கணவன் கூறிய சொல்லைப் பிழையாமல் ஆற்றியிருத்தல் இல்லறம் நிகழ்த்தியிருக்கை முல்லையென்று கருதி இருத்தல் என்னும் பொருள்தர முல்லையென்று இச்செய்யுட்கு நப்பூதனர் கூறினமையின்" என்று எழுதியிருப்பது இப்பாட்டிற்குப் பெயர்வாய்த்ததை விளக்கும். "மக்க ணுதலிய அகனைந் திணையும், சுட்டி யொருவர் பெயர்கொளப் பெறுஅர்" என்ற அகத்திணையியல் சூத்திரப்படி தலைவன் பெயர் இப்பாட்டில் சுட்டப்படவில்லை.

மதுரைக்காஞ்சி :—தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனை மாங்குடி மருதனர் பாடியது. காஞ்சி யென்பதற்குப் பன்னிருபடலத்திற் கூறிய பொருள் வேறு; தொல்காப்பியர் கூறிய பொருள் வேறு. தொல்காப்பியர் காஞ்சி இலக்கணம் "பாங்கருஞ்சிறப்பிற் பல்லாற் றனும், நில்லாவுலகம் புல்லிய நெறித்தே" என்னும் புறத்திணையியல் சூத்திரத்திற் கூறினர். நச்சினார்க்கினியர் "வீடுபேறு நிமித்தமாகப் பல்வேறு நிலையாமை சான்றோரறையும் குறிப்பினது காஞ்சித்திணை" என்றதனுல் அதுவிளங்கும். மதுரைக்காஞ்சி யென்றதற்கு மதுரையிடத்து அரசற்குக்கூறிய காஞ்சி என்று நச்சினார்க்கினியர் பொருள் கூறுவர்.

நெடுநெல்வாடை :—பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனை நக்கீரனர் பாடியது. நெடிதாகிய நல்லவாடையென விரியும். தலைவிக்குப் பாலைத்திணையும், தலைவனுக்கு வாகைத்திணையும் உணர்த்துவது. நச்சினார்க்கினியர் "தலைவனைப் பிரிந்திருந்து வருந்தும் தலைவிக்கு ஒருபொழுது ஒருயிகெடிதாகிய வாடையாய்ப் பாலையாகிய உரிப்பொருள் உணர்த்திற்று. அகத்தொழில்மிப் போகம் தாகவார்க்குச் சிறந்த காலமாயினும் அரசன் போகம் வேண்டிப் பொதுச்சொற்பொருளும் அப்போகத்தின் மனமற்று வேற்றுப் புலத்துப் போந்திருக்கின்ற இருப்பாகலின் அவற்கு நல்லதாகிய வாடையாயிற்று. எனவே காமத்திடத்து வெற்றியெய்தலின் வாகைத்திணையாயிற்று; இப்பாட்டுச் சுட்டியொருவர் பெயர் கொள்ளாமையின் அகப்பொருளாமேனும் 'வேம்புதலை யாத்த நோன்கா ழெஃகம்'என அடையாளப்பூக் கூறினமையின் அகமாகாதாயிற்று" எனக்கூறியது இதை விளக்கும். இச்செய்யுளின் அடியிற்கண்டவரிகள் பாலைத்திணையை யுணர்த்துவன. அவை,

"செம்முகச் செவிலியர் கைம்மிகக் குழீஇக்
குறியவும் நெடியவும் உரைபல பயிற்றி
இன்னே வருகுவர் இன்றுணை யோரென
உகத்தவை மொழியவும் ஒல்லாள் மிகக்கலுழ்ந்து
* * * *
உரோகிணி நினைவனள் நோக்கி நெடிதுயிரா
மயிற்ற தேந்திய மலிந்தாழ் முரிப்பணி
செவ்விரல் கடைக்கண் சேர்த்திச் சிலதெறியாப்
புலம்பொடு வதியு நலங்கிள ரரிவைக்
கின்னு வருமம்பட ரீர." என்பன.

குறிஞ்சிப்பாட்டு :—ஆரியவரசன் பிரகத்தனைத் தமிழறிவித்தற்குக் கபிலர் பாடியது. "இயற்கைப் புணர்ச்சியும் பின்னர் நிகழும் புணர்ச்சிகளுக்கு நிமித்தங்களுங் கூறுதலின் இதற்குக் குறிஞ்சியென்று பெயர் கூறினர்" என நச்சினார்க்கினியர் எழுதியிருப்பது குறிஞ்சிப்பாட்டிற்சொல்லியிருப்பதை விளக்கும். 'பெருங்குறிஞ்சி' என்னும் இச்செய்யுளுக்கோர் பெயருண்டு. குறிஞ்சி, புணர்ச்சி என்பன ஒரு பொருட்கிளவியாம். இச்செய்யுளில் குறிஞ்சியை புணர்த்தும் வரிகள் சிலவற்றை அடியிற்காட்டியிருக்கிறேன். அவை,

"மாதரு மடனு மோராங்குத் தணப்ப
நெடுந்தேர் நெற்கை யருங்கடி நீவி
யிருவே மாய்த்த மன்ற லிதுவென
நாமறி வுறலிற் பழியு முண்டோ."

பட்டினப்பாலை :— சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தானைக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பாடியது. இஃது ஆசிரிய அடிவிரவிவந்த எந்திசைத் தூங்கல் குறளடி வஞ்சிப்பாவாகலின் வஞ்சிநெடும்பாட்டு என்றும் பெயர் பெறும். இப்பாட்டு வேற்றுநாட்டகல்வயின் விழுமத்துத்தலைவன் செலவழுங்கிக் கூறியது. பட்டினத்தைச் சிறப்பித்துக்கூறிய பாலைத்திணையாகலின் இதற்குப் பட்டினப்பாலை யென்னும் பெயர் வாய்ந்தது. கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார்க்குப் பதினாறு நூறாயிரம் பொன் பரிசளித்து இப்பாட்டைக் கரிகாற் பெருவளத்தான் கொண்டானென்பது "தழுவு செந்தமிழ்ப் பரிசில் வாணர்பொன், பத்தொ டாறுநூ றாயி ரம்பெறப், பண்டு பட்டினப் பாலை கொண்டதும்" என்னும் கலிங்கத்துப்பரணி வரிகளால் அறியக்கிடக்கிறது. பாலைபிரிவுஎன்பன ஒரு பொருட்கிளவியாம். இச்செய்யுளில் பாலையை யுணர்த்தும் சிலவரிகளை அடியிற்காட்டி யிருக்கிறேன். அவை,

"முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும்
வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை யொழிய
வாரேன், வாழிய நெஞ்சே" என்பன.

"வாரே னென்றான் அவளை யாற்றுவித்துப் பின்பு பிரிதல்கருதி" என நச்சினார்க்கினியர் எழுதியிருப்பது பாலையை யுணர்த்தும்.

மலைபடுகடாம்:—பல்குன்றக்கோட்டத்து நன்னனை இரணியமுட்டத்துப் பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கௌசிகனார் பாடியது. இதற்குக் கூத்தராற்றுப்படை யென்றும் பெயருண்டு. கூத்தரை நன்னனிடத்துப் பரிசில் பெற ஆற்றுப்படுத்ததாம். கூத்தர்—கூத்தாடுபவர். ஆகுளி, கஞ்சதாளம், கொம்பு, வங்கியம், குழல், கடிகை, சல்லி, ஒருகண்மாக்கிணை முதலிய பலவும் அவர்க்கு வாத்தியங்களாம். இச்செய்யுளில் மலைக்கு யானையையுவமித்து அதன்கட்பிறந்த ஓசையைக் கடாமெனச் சிறப்பித்த அதனால் இப்பாட்டிற்கு மலைபடுகடாம் எனப் பெயர் வாய்ந்தது. அவ்வுவமை பின்கண்ட வரிகளில் காணப்படுகிறது. அவை,

"அல்கை தவிர்த்த எண்ணருந் திறத்த
மலைபடு கடாஅ மாதிரத் தியம்ப" என்பன.

இப் பத்துப்பாட்டுகளும் பொருள்இலக்கியங்களாம். திருமுருகாற்றுப்படை வீடு பேற்றிற்கு வழிகூறுவது. பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, கூத்தராற்றுப்படை இவை பொருள் பேற்றுக்கு வழி கூறுவன. இவ்வைந்தும் புறத்திணை இலக்கியங்களாம். முல்லைப்பாட்டு அகத்திணையில் முல்லை அல்லது இருத்தல் என்னும் உரிப்பொருளையும், குறிஞ்சிப்பாட்டு அகத்திணையில் குறிஞ்சிஅல்லது புணர்ச்சி

யென்னும் உரிப்பொருளையும், பட்டினப்பாலை அகத்திணையில் பாலை அல்லது பிரிதல் என்னும் உரிப்பொருளையும், நெடுநல்வாடை அகத்திணையில் பாலையையும் புறத்திணையில் வாகையையும், மதுரைக்காஞ்சி புறத்திணையில் காஞ்சி யென்னும் உரிப்பொருளையும் கூறுவனவாம். பத்துப்பாட்டிற்கும் நச்சினார்க்கினியர் சிறந்த உரை யெழுதியிருக்கின்றார். மகாமகோபாத்தியாய ஐயரவர்கள் தாம் பதிப்பித்த புத்தகத்தின் முகவுரையில் ஒவ்வொரு பாட்டையும் பற்றி விரிவாயெழுதி யிருப்பது படிப்போர்க்கு மிகப் பயன் அளிப்பதாம். அவர்கள் ஒவ்வொரு பாட்டிற்கும் எழுதியிருக்கும் குறிப்புரை அவர்கள் கல்வியளவிற்கு ஒரு சான்றாம்.

இனி, எட்டுத்தொகையாவன,

"நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை யைங்குறுநூ
றொத்த பதிற்றுப்பத் தோங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தார் சொல்லுங் கலியோ டகம்புறமென்
றித்திறத்த வெட்டுத் தொகை." என்பன. இவை எண்பெருந்தொகை யென்றும், எண்கோவை யென்றும் சொல்லப்படும்.

நற்றிணை:—175 சங்கப்புலவர்களால் பாடப்பட்ட 400 பாடல்களையுடையது. இதைத் தொகுப்பித்தோன் பன்னாடுதந்த பாண்டியன் மாறன் வழுதி. இதிலுள்ள அகவற்பாக்கள் ஒன்பதடிச்சிறுமையும், பன்னிரண்டடிப் பெருமையுமுள்ளன. இஃதொரு சிறந்த அகத்திணை இலக்கியம். இதற்குரைசெய்து அச்சிட்டவர் சிலயாண்டுகளுக்குமுன்னர்க் காலஞ்சென்ற பின்னத்தூர்—அ. நாராயணசாமி ஐயர் அவர்கள் ஆவர். உரை மிகவும் நல்லது.

குறுந்தொகை :—205 சங்கப் புலவர்களியற்றிய 401 பாடல்களையுடையது. தொகை முடித்தான் பூரிக்கோ. இப்பாடல்களில் 20 பாடல்கள் ஒழிய மற்றவற்றிற்குப் பேராசிரியர் உரை யெழுதினரென்றும் அவர் உரை யெழுதாதுவிட்ட 20 பாடல்களுக்கும் நச்சினார்க்கினியர் எழுதினரென்றும் தெரிகிறது. சீவகசிந்தாமணிச் சிறப்புப்பாயிரத்தில்

"நல்லறி வுடைய தொல்பே ராசான்
கல்வியுங் காட்சியுங் காசினி யறியப்
பொருடெரி குறுந்தொகை யிருபது பாட்டிற்
கிதுபொரு ளென்றவ னெழுதா தொழிய
இதுபொரு ளென்றதற் கேற்ப வுரைத்தும்." என்று நச்சினார்க்கினியரைச் சொல்லியிருப்பது அதைக்காட்டும். அவ்வுரை கிடைத்தில. குறுந்தொகையிலுள்ள பாடல்கள் நாலடிச்சிறுமையும் எட்டடிப்பெருமையு

முன்னன. இதுவும் அகத்திணையிலக்கியம். சௌரிப்பெருமாளரங்கன் என்னும் புலவர் உரை யெழுதியச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கின்றனர்.

ஐங்குறுநூறு:—ஐந்து புலவர்களியற்றிய ஐஞ்ஞூறு அகவற் பாக்களை யுடைய அகத்திணை யிலக்கியம்.

"மருதமோ ரம்போகி நெய்தலம் மூவன்
கருதுங் குறிஞ்சி கபிலர்—கருதிய
பாலை யோதலாந்தை பன்முல்லை பேயனே
நூலையோ தைங்குறு நூறு" என்னும் வெண்பாவால் இன்னதிணைச் செய்யுள்களைப் பாடியவர் இன்ன புலவர் என அறியலாம். ஒவ்வொரு திணைக்கும் நூறுபாக்கள் உள்ளன. இதைத் தொகுத்தார் புலத்துறை முற்றிய கூடலூர்கிழார். தொகுப்பித்தார் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேர லிரும்பொறை. சிறந்த பழையவுரை யொன்றுளது. அதை யெழுதி 'வர் பெயர் ஊர் முதலிய விவரம் ஒன்றுந்தெரியவில்லை. மகாமகோபாத்தியாய ஐயரவர்கள் இதை அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கின்றனர்.

பதிற்றுப்பத்து:—10 புலவர்களியற்றிய 100 பாடல்களையுடைய புறத்திணையிலக்கியம். பாடப்பட்டோர் சேரர் பரம்பரையினர். இப்பொழுது முதல்பத்தும், பத்தாம்பத்தும் கிடைத்தில. இரண்டு முதல் ஒன்பது வரையுள்ள பத்துக்களைப் பாடியோர் குமட்டூர்க் கண்ணனார், பாலைக்கௌதமனார், காப்பியாற்றுக் காப்பியனார், பரணர், காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார், கபிலர், அரிசில்கிழார், பெருங்குன்றூர்கிழார் என எண்மர். இதற்குப் பழைய உரையொன்றுளது. அதை யெழுதியவர் பெயர், ஊர் முதலிய விவரம் ஒன்றும் தெரியவில்லை. அவர் சின்னூலைச் சொல்லியிருப்பதால் சின்னூலியற்றிய நேமிநாதருக்குப் பிற்பட்ட காலத்தவராதல்வேண்டும். மகாமகோபாத்தியாய ஐயரவர்களால் இஃது அச்சிட்டு வெளியிடப்பட் டிருக்கின்றது. நேமிநாதரைப்பற்றி மூன்றாங்காலப்பகுதியில் பார்க்க.

பரிபாடல்:—இஃது ஒரு பாவின் பெயர். அப்பாவடங்கிய தொகைநிலைச்செய்யுளுக்குப் பெயராயிற்று. பரிபாடலாவது

"பரிபா டல்லே தொகைநிலை விரியி
னிதுபா வென்னு மியனெறி யின்றிப்
பொதுவாய் நிற்றற்கு முரித்தென மொழிப." (தொல்—செய்யுளியல்)

"கொச்சக வராகஞ் சுரிதக மெருத்தொடு
செப்பிய நான்குந் தனக்குறுப் பாகக்
காமங் கண்ணிய நிலைமைத் தாகும்." "

"சொற் சீரடியு முடுகிய லடியும்
அப்பா நிலைமைக் குரிய வாகும்." (தொல்—செய்யுளியல்.)

"பரிபாடல்லே,
காலீ ரைம்ப துயர் வடியாக
வையைந் தாகு மிழிபடிக் கெல்லை." "

நச்சினார்க்கினியர் "பரிபாடலென்பது பரிந்து வருவது; அது கலியுறுப்புப் போலாது நான்கு பாவானும்வந்து பலவடியும் வருமாறு நிற்கும்" என்றெழுதி யிருக்கிறார். இது பல புலவர்பாடிய 70 பாடல்களையுடைய அகத்திணை யிலக்கியமாம். இப்பொழுது கிடைத்துள்ளன 24 பாடல்களும், சில பாடல்களின் உறுப்புகளுமே. கிடைத்துள்ளவற்றைப் பாடினோர் பதின்மூவர். தொகுத்தோர் தொகுப்பித்தோர் இன்னாரென்று தெரியவில்லை. இதற்குச் சிறந்த உரையுளது. மகாமகோபாத்தியாய ஐயரவர்கள் அதைப் பரிமேலழகர் உரை யென்கின்றனர். அவர்களால் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.

கலித்தொகை:—150 கலிப்பாக்களை யுடையதோர் அகப்பொருளிலக்கியம் இவற்றைப் பாடியோர்

"பெருங்கடுங்கோன் பாலை குறிஞ்சி கபிலன்
மருதனிள நாகன் மருதம்—அருஞ்சோழ
னல்லுத் திரன்முல்லை நல்லந் துவனெய்தல்
கல்விவலார் கண்ட கலி" என்ற வெண்பாவால் இன்னாரென விளங்கும். இதனை நல்லந்துவனார் இயற்றியதென்று சிலர் சொல்வர். இத்தொகையினீற்றில் "இத்தொகையை பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், முல்லை நெய்தல் என இம்முறையே கோத்தார் நல்லந்துவனார்" என்று எழுதியிருப்பது அதற்குற்ற காரணமாயிருக்கலா மென்று தோன்றுகிறது. இத்தொகையை நச்சினார்க்கினிய ரெழுதிய சிறந்த உரையுடன் தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் அச்சிட்டு வெளியிட் டிருக்கின்றனர்.

அகநானூறு:—இதற்கு நெடுந்தொகை யென்றும் பெயருண்டு. 145 புலவர்கள் பாடிய 400 செய்யுட்களையுடையது. இத்தொகைப் பாட்டிற் கடியளவு சிறுமை பதின்மூன்று, பெருமை முப்பத்தொன்று. தொகுப்பித்தான் பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதி. தொகுத்தான் மதுரை உப்பூரி குடிகிழான் மகனுவான் உருத்திரசன்ம னென்பான். இது களிற்றியானை நிரை, மணிமிடைபவளம், நித்திலக்கோவையென மூன்று பகுதிகளையுடையது. இத்தொகைக்குக் கருத்து அகவலாற்பாடினான் இடையள நாட்டு மணக்குடியான் பால்வண்ணதேவனான வில்லவதரையன். அதற்கெழு

திய பாயிரத்தின் வரிகள் பின்வருவன:

"நின்ற நீதி வென்ற நேமிப்
பழுதில் கொள்கை வழுதிய ரவைக்க
ணறிவுவீற் றிருந்த செறிவுடை மனத்து
வான்றோய் நல்லிசைச் சான்றோர் குழீஇ
யருந்தமிழ் மூன்றுந் தெரிந்த காலை
யாய்ந்த கொள்கைத் தீந்தமிழ்ப் பாட்டு
ணெடிய வாகி யடிநிமிர்ந் தொழுகிய
வின்பப் பகுதி யின்பொருட் பாட
னானூ றெடுத்து நூனவில் புலவர்
களித்த மும்மதக் களிற்றியா னைநிரை
மணியொடு மிடைந்த வணிகிளர் பவள
மேவிய நித்திலக் கோவை யென்றாங்
கத்தகு பண்பின் முத்திற மாக
முன்னினர் தொடுத்த நன்னெடுந் தொகை"

இதில் தொகுத்தோன் தொகுப்பித்தோன் பெயர் காணப்படவில்லை. முதல் தொண்ணூறு பாட்டுகளுக்குப் பழைய உரை யொன்றுளது. இத் தொகை, கம்பர்விலாசம்: வே. இராஜகோபால ஐயங்காரவர்களால் அச்சில் வெளிவந்துளது. சேதுசமஸ்தானம்: வித்துவான். ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள் திருத்தமா யெழுதிவைத்திருந்த பிரதி அச்சிடுவதற்கு உதவியா யிருந்ததெனத் தெரிகிறது.

புறநானூறு :—159 புலவர்கள் பாடிய 400 பாடல்களையுடைய புறப் பொருள் இலக்கியம். தொகுத்தோர், தொகுப்பித்தோர் இன்னாரென்று தெரியவில்லை. பழைய சிறந்த உரை ஒன்றுளது. அதை எழுதியவர் இன்னாரென்று தெரியவில்லை. சீவகசிந்தாமணிச் செய்யுளை உதாரண மாகக் காட்டுகின்றனர். ஆதலால் சிந்தாமணியுடையாருக்குப் பிற்காலத் தவராதல் வேண்டும்.

தொகைப்பாட்டினுள் அகப்பொருள் இலக்கியம் 6; புறப்பொருள் இலக்கியம் 2. மகாமகோபாத்தியாய ஐயரவர்கள் நான்கு தொகைகளை அச்சில் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். எஞ்சிய நான்கும் ஒவ்வொருவரால் ஒவ்வொன்றாக வெளிவந்துள்ளன. ஒவ்வொரு தொகையின் முன்னுரை யிலும் பதிப்பித்தோர் அத்தொகையைப் பற்றிய விவரங்களை எழுதியிருக் கிறார்கள். மகாமகோபாத்தியாய ஐயரவர்கள் புறநானூற்றுப் பதிப்பின் முகவுரையில் எட்டுத்தொகையையும்பற்றி விவரித்து எழுதியிருக்கிறார்கள்.

இனி, பதினெண்கீழ்க்கணக்காவன,

"நாலடி நான்மணி நானாற்ப தைந்திணைமுப்
பால்கடுகங் கோவை பழமொழி—மாமூலம்
இன்னிலைசொல் காஞ்சியுட னேலாதி யென்பவே
கைந்நிலைய வாங்கீழ்க் கணக்கு."

என்பன. இவ்வெண்பாவிலுள்ள "இன்னிலை" என்னும் சொற்றொடர் பதினெண் கீழ்க்கணக்கில் ஒன்றனது பெயர் என்று கொள்வோர் சிலர். சிலர், அதைக் காஞ்சியென்னும் பெயரின் அடைமொழியின் பகுதியதாக்கி வெண்பாவி னீற்றடியில் இருக்கும் கைந்நிலை யென்பதைப் பதினெண் கீழ்க்கணக்கில் ஒன்றன் பெயர் எனக்கொள்வர். கைந்நிலையைப் பதினெண் கீழ்க்கணக் கில் ஒன்றெனக் கொள்வோருள் மகாமகோபாத்தியாய ஐயரவர்கள் ஒருவ ராவர். அவர்களெழுதிய ஐங்குறு நூற்றின் முகவுரையைப்பார்க்க. இன் னிலையைப் பதினெண்கீழ்க் கணக்கில் ஒன்றெனக் கொள்வோருள் ஸ்ரீமான் வ. உ. சிதம்பரம்பிள்ளையவர்கள் ஒருவராவர். அவர்கள் பதிப் பித்த இன்னிலை யென்னும் புத்தகத்தைப்பார்க்க.

நாலடியார் :—அறத்துப்பால் 13 அதிகாரம், 130 வெண்பாக்களும்; பொருட்பால் 26 அதிகாரம், 260 வெண்பாக்களும்; காமத்துப்பால் ஓரதி காரம், 10 வெண்பாக்களும் ஆக 400 வெண்பாக்கள் அடங்கியது. ஒவ் வொரு வெண்பாவும் ஒவ்வொரு ஜைன முனிவரால் ஒருகாலத்தில் செய் யப்பட்டனவென்று சிலரும், பலகாலத்தில் செய்யப்பட்டனவென்று சில ரும் கூறுவர். நாலடியார் பாடப்பட்டதைப்பற்றி யொன்றுக்கொன்று விரோதமான பல கதைகள் வழங்குகின்றன. அவற்றின் உண்மை எவ் வாறாயினும் ஒருகாலத்தில் நாலடியாரில்கண்ட வெண்பாக்கள் திரட்டப் பட்டு முப்பாலாகவும், நாற்பது அதிகாரங்களாகவும் பகுக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அப்பாகுபாடு உக்கிரப்பெருவழுதி காலத்து நடந்ததெனச் சிலரும், பிற்காலத்துப் பதுமனார் என்னும் ஜைனமுனிவரால் நடத்தப் பட்டதெனச் சிலரும் கூறுகின்றனர்.

பதினெண்கீழ்க் கணக்கில் முதன்மையாகக் கொண்டாடப் படுவன திருக்குறளும் நாலடியாரும். நாலடியார் ஜைனமுனிவர்களால் பாடப்பட் டதேனும் அதைச் சிரமேற்கொள்ளாத சைவ வைணவர்கள் இந்நாட்டில் இல்லை. அதிலடங்கிய நீதிகளும், விதிகளும் மிகச்சிறந்தன. சிறுவர்கள் தமிழ்படிக்கக் கற்றுக்கொண்டவுடன் நாலடியாரை அவர்கள் கையில்கொ டுத்துப் பாடம்பண்ணச்செய்வது இந்நாட்டில் வழக்கமாயிருந்த தென் பதை வயதில் முதிர்ந்த தமிழர்களறிவார்கள். அவ்வாறு இளமையில் படிப் பிக்கப்பட்டவரில் யாரொருவன். பின்கண்ட வெண்பாக்கள் நாலடியா

ரின் பெருமையைச் சொல்லுவன:

"நானூறும் வேதமாம் நானூறு நானூறும்
நானூறுங் கற்றற்கு நற்றுணையாம்—நானூறும்
பண்மொழியாள் பாகம் பகிர்ந்து சடைக்கரந்த
கண்ணுதலான் பெற்ற களிறு."

"வெள்ளாண் மரபுக்கு வேதமெனச் சான்றோர்கள்
எல்லாருங் கூடி யெடுத்துரைத்த—சொல்லாய்ந்த
நாலடி நானூறு நன்கினிதா வென்மனத்தே
சீலமுட னிற்கத் தெளிந்து."

ஆர்விகுதி சேர்த்து நாலடியார் என்று சொல்வது அது பெருமையுடைய
தென மக்கள் மதித்திருப்பதற்குச் சான்றாம்.

இதைச் சங்ககாலத்துச்செய்யுள் அன்றென்று அதிலுள்ள பின்கண்ட
இரண்டு வெண்பாக்களை யாதாரமாகக்கொண்டு சொல்வாருளர். அவை,

"பெருமுத் தரையர் பெருதுவந் தீயும்
கருனைச்சோ றார்வர் கயவர்—கருனையைப்
பேரு மறியார் நனிவிரும்பு தாளாண்மை
நீரு மமிழ்தாய் விடும்."

"மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்பவரு ளெல்லாம்
செல்வ ரெனினுங் கொடாதவர்—நல்கூர்ந்தார்
நல்கூர்ந்தக் கண்ணும் பெருமுத் தரையரே
செல்வரைச்சென் றிரவா தார்." என்பன.

முத்தரையர் என்று மேற்கண்ட வெண்பாக்களில் சொல்லப்பட்ட அரசன்
கி. பி. எட்டாம் நூற்றூண்டில் தஞ்சை, அதற்கடுத்த வல்லம் இவ்விடங்
களில் ஆட்சிபுரிந்தவன். ஆதலால் நாலடியார் கி. பி. எட்டாம் நூற்றூண்
டிலோ, அதற்குப் பிந்தியோ பாடப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்கின்றனர்.
அவர்கள் குறிப்பிடும் வம்சத்தில் முத்தரையர் என்னும் பெயருடையவராய்
இரண்டு அரசர்கள் இருந்தனர். அவர், அந்த வம்சத்தில் கடைசி அரசனும்
அவன் பிதாமகனும் ஆவர். இந்த வம்சத்தினர் காஞ்சியை ராஜதானியாகக்
கொண்ட பல்லவ அரசர்களுக்கு உட்பட்டவர்கள். பல்லவர்களிற் சிலர்
முத்தரையன் என்னும் பட்டப்பெயர் வகித்திருந்தனர். அக்காலத்து வழக்
கப்படி பல்லவர் தஞ்சை அரசர்களுக்குக் கொடுத்ததனுல் இஃது அவர்களுக்
குக்கிடைத்த பட்டப்பெயராகும் முத்தரையன் என்னும் தொடர்மொழி
யை, மூன்று + தரையன் என்றும் அல்லது முத்து + அரையன் என்றும்
பிரிக்கலாம். மூன்று + தரையன் என்று பிரித்தால் மூன்று தரைகளை

E

உடையவன் என்று பொருள்படும். தரை, நாடு என்பன ஒரு பொருட்கிள
வியாம். மூன்று நாட்டையுடையவன் என்றாகும். மூன்று நாடு யாவை?
என்னும் வினவெழும். தமிழ்நாடு மூன்றும் என்பது விடை. பல்லவர்
தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரையும் ஜயித்து அவர் நாடுகளைக் கைக்கொண்டதாக
எண்ணி இப் பட்டப்பெயரைத் தரித்தனர்போலும்! தமிழ் முடிமன்னர்
மூவரது நாடுகளை முழுவதும் கைக்கொள்ளாவிடினும், ஒவ்வொரு பகுதி
யைக் கீழ்ப்படுத்தினும் பட்டப்பெயர் தரிப்பதற்கு அது போதுமே. மும்
முடியன் இதுபோன்ற ஒரு பட்டப்பெயராம். முத்தரையர் என்பது ஒரு
காலத்தில் இருந்த ஓர் அரசனைமட்டும் குறிப்பதன்று என்றும், சில வம்சத்
தாசர்கள் இதைப் பட்டப்பெயராகக் கொண்டிருந்தனரென்றும் அறியக்
கிடக்கிறது. இஃதன்றி முத்தரையர் என்பது குறுநிலமன்னரினின்றும்
வேறுபடுத்தி முடிமன்னராகிய சேர, சோழ, பாண்டியர்ஆகிய தமிழ்நாட்டு
மூவேந்தரையும் குறிக்கலாம். மேற்கண்ட நாலடியார் வெண்பாக்களில்
முத்தரையர் என்னும் மொழி பன்மையில் உபயோகப்படுத்தப் பட்டிருக்
கிறதென்பது வெளி. 'செல்வரைச்சென் றிரவாதார் பெருமுத் தரையரே'
என்று ஜைனமுனிவர்கள் கூறியிருப்பதை ஒருவரைக்குறித்துச் சொன்ன
தாகக் கொள்வதற்கிடமில்லை. பன்மையில் பொதுவாய்ச் சொல்லியிருப்
பதுபோலக் காணப்படுகிறது. இரத்தற்றொழிலை மேற்கொள்ளாதவர்
முடிமன்னரையொப்பர் என்பது அத்தொடரின் பொருளாம். ஆதலால்
முத்தரையர் என்னும் மொழியைக்கொண்டு நாலடியாரைக் கி. பி. எட்டாம்
நூற்றூண்டினதாகச் செய்ய முயல்வது இயலாது.

சிலர் கி. பி. 651-ஆம் ஆண்டில் காலஞ்சென்ற சமஸ்கிருத பண்டிதர்
பர்த்திருஹரி செய்த சுபாஷிதம் என்னும் கிரந்தத்திலுள்ள பல சுலோகங்
களையொட்டி ஜைன முனிவர்கள் நாலடியாரில் சில செய்யுட்கள் செய்
திருக்கின்றனர். ஆதலால் நாலடியார் கி. பி. ஏழாம் நூற்றூண்டிற்குப்
பின்னர் இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டு மென்கின்றனர். சுபாஷிதம்
என்று பர்த்திருஹரி கிரந்தத்திற்குப் பெயர் வந்ததற்குக்காரணம் பலசான்
றோர் பற்பல காலங்களில் செய்து நீண்டநாளாய்த் தனிச் சுலோகங்களாக
உலவி வந்தனவற்றை அவர் திரட்டித் தொகுத்தது தானே. அந்தக்கிரந்தத்
திலுள்ள சுலோகங்கள் பர்த்திருஹரி இயற்றியனவல்ல; தொகுத்தசொன்
றேஅவர் செய்ததாம். அந்தச் சுலோகங்கள் பர்த்திருஹரி காலத்திற்கு
எத்தனை நூற்றூண்டுகளுக்கு முன் முதல் வழங்கிவந்தனவென்று சொல்ல
இயலாது. வடமொழியிலும் வல்லுநராகிய ஜைன முனிவர்கள் அவ்வாறு
நடைபெற்ற சுலோகங்களில் பலவற்றை அறிந்திருந்தார்கள் என்பது
பொருத்தமுடையதன்றோ? பூர்வமாயுள்ள கிரந்தங்களில் பர்த்திருஹரி
சுபாஷித சுலோகக்கருத்துக்க ளடங்கிய சுலோகங்கள் எத்தனை காணப்படு

கின்றன? அவைகளை அறிந்த ஜைனமுனிவர்கள் நாலடியாரிற் சில செய்யுட்களைச் செய்திருத்தல் கூடாதா? ஒரே விஷயத்தைச் சிந்திப்பார் பலருக்கு ஒரேவிதமான கருத்துக்கள் தோன்றுவதியல்பன்றோ? ஆங்கிலேயர் இந்நாட்டிற்கு வந்து சில நூற்றாண்டுகள் ஆயின. அவர் இங்கு வருவதற்கு முன் ஆங்கிலத்தில் இயற்றப்பட்டிருக்கும் கிரந்தங்களிலுள்ள பல கருத்துக்கள் பூர்வமாயுள்ள தமிழ்ச் செய்யுட்களில் உள்ள கருத்தோடு ஒத்திருக்கவில்லையா? இருவர் கருத்துக்கள் ஒத்திருந்தால் ஒருவரைப் பார்த்துத்தான் ஒருவர் சொல்லியிருத்தல் வேண்டுமென்று சொல்வது சரியன்றே.

ஆயினும், உக்கிரப்பெருவழுதியால் ஆதரிக்கப்பட்ட ஜைன முனிவராகிய புலவர்கள் நாலடியார்ச்செய்யுட்களை இயற்றினரென்பது பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றவில்லை. நாலடியார்ச் செய்யுட்களைச் சங்கப்புலவரியற்றிய செய்யுட்களாகக் கொண்டு பதினெண்கீழ்க் கணக்கில் நாலடியார் ஒன்று என்கின்றனர். கடைச்சங்கத்தில் சங்கமிருந்து தமிழ் ஆராய்ந்த புலவர், பாடிய்புலவர் என்ற இருவர் எண்ணும் கூட்ட 449-ஆம் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதில் சாணுற்றுவர், பெயர் ஊர் தெரியாத ஜைன முனிவர்களென்றுள் ஏனையோர் நாற்பத்தொன்பதின்மரே யாவர். நாம் அறிந்தவரையில் பெயர் தெரிந்தவராயும், ஜைனமுனிவ ரல்லாதாராயும் 49 என்னும் எண்ணுக்குமேல் பல புலவர் உளர். அதனுல் இக்கதையின் உண்மை ஆராயற்பாலதே யாம்.

கி. பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியில் மதுரையில் வஜ்ரநந்தி என்னும் ஜைன முனிவர் தமிழ்ச்சங்கம் ஒன்று நிலை நாட்டினுரென்று தெரிகின்றது. நாலடியார்ச் செய்யுட்கள் அக்காலத்தில் இயற்றப்பட்டனவோ என்பது ஆராயத்தக்கது. நாலடியார்ச் செய்யுட்கள் பண்டைக் காலந்தொட்டு உரையாசிரியர்களால் ஆளப்பட்டு வருகின்றன.

நான்மணிக்கடிகை:—விளம்பி நாகனாரால் இயற்றப்பட்டது. கடவுள் வாழ்த்துள்பட 101 வெண்பாக்களையுடையது. சிறந்த நீதிநூல். செய்யுள் தோறும் 4 நீதிகளடங்கியுள்ளன.

கார்நாற்பது:—இயற்றியவர் மதுரைக்கண்ணங்கூத்தனுர். கார்காலத்தைச் சொல்லும் 40 செய்யுட்களையுடையது.

களவழி நாற்பது:—பொய்கையார் இயற்றியது. 41 வெண்பாக்களடங்கியது. கணைக்காலிரும்பொறை என்னும் சேரனைக் கோச்செங்கட் சோழன் கழுமலம் என்னுமிடத்தில் போரில் வென்று சிறைப்படுத்திய

போது, சேரன் நண்பராகிய பொய்கையார் இச்செய்யுளைப்பாடி அவனை விடுவித்தனர் என்பர் சிலர். சிலர் இது பொருந்தாதகதை யென்பர். கணவழிபாடிய பொய்கையாரே பிந்தி வைஷ்ணவ ஆழ்வாராயினர் என்பாருமுளர். இரண்டாங்காலப் பகுதியில் பொய்கையாழ்வார் சரித்திரத்தைப் பார்க்க.

இன்னாநாற்பது:—கபிலரியற்றியது. 40 செய்யுளுடையது. இன்னாதனவற்றை விளைவிப்பன இன்னவென்று செய்யுள்தோறும் அடுக்கின்றது.

இனியவை நாற்பது:—மதுரைத் தமிழாசிரியர்மகனுர் பூதஞ்சேந்தனுரியற்றியது. 40 செய்யுளுடையது. இனிமை பயக்கத்தக்கன இவையெனக் கூறுகின்றது.

ஐந்திணை ஐம்பது:—மாறன்பொறையனு ரியற்றியது. 50 செய்யுட்களை யுடையது. உரிப்பொருளாகிய இருத்தல், புணர்தல், பிரிதல், ஊடல், இரங்கல் என்னும் இவைகளை ஒழுக்கங்களையும் முறையே முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல் என் ஐந்திணையாக்வைத்து ஒவ்வொரு திணைக்கும் பப்பத்துக்கூறுதலான் ஐந்திணைஐம்பது எனப் பெயர்பெற்றது.

ஐந்திணை எழுபது:—மூவாதியார் இயற்றியது. திணைக்குப்பதினுன்கு வெண்பாக்களாக 70 வெண்பாக்கள் அமைந்துள்ளது. இதற்குப் பழையவுரையுளது.

திணைமொழி ஐம்பது:—சாத்தந்தையார் மகனுர் கண்ணன்சேந்தனுர் இயற்றியது. திணைக்குப்பத்து வெண்பாக்களாக ஐம்பது வெண்பாக்களையுடையது. பழையவுரை உளது.

திருக்குறள்:— பதினெண்கீழ்க் கணக்கைத் தொகுத்துச் சொல்லும் வெண்பாவில் முப்பாலென்றது திருக்குறளை. முப்பாலென்றது திருக்குறளென்றெனபாருமுளர். ஜீ. யூ. போப் என்னும் ஆங்கிலத் தமிழ்ப்பண்டிதர் உலகத்திலுள்ள பாஷை நூல்களில் ஒப்புயர்வற்றது திருக்குறள் என்றனர். இவ்வாறே, திருக்குறளைப் புகழ்ந்துகூறிய மேல்நாட்டுப்புலவர் பலர். நமது நாட்டில் ஒன்றோடொன்று மாறுபடும் சமயங்கள் பலவுளவேனும், அச்சமயத்தினர் யாவரும் திருக்குறளை உச்சிமேற்கொண்டனர். திருவள்ளுவமாலையில் கல்லாடர் பாடியதென்றுள வெண்பா இவ்வுண்மையைக் கூறுவதாம். அது,

"ஒன்றே பொருளெனின் வேறென்ப வேறெனி
னன்றென்ப வாறு சமயத்தார்—நன்றென்ன

வெப்பா லவரு மியைபவே வள்ளுவனூர்
முப்பான் மொழிந்த மொழி." என்பது.

திருவள்ளுவ நாயனூரைச் சைவர் தங்கள் சமயத்தினரெனவும், வைணவர் தங்கள் சமயத்தினரெனவும், ஆருகதர் தங்கள் சமயத்தினரெனவும், பிற சமயத்தவர்களும் தத்தம் சமயத்தினரெனவுங் கூறுவர். இவர்கள் வாதம் இன்றும் ஒழிந்திலது. மேல்நாட்டாரிற் சிலர், கிறிஸ்தவமதம் வெகுயாண்டுகளுக்கு முன்னரே இந்நாட்டிற் பரவியது. நாயனூர் அதன் கொள்கைகளை நன்குயறிந்த பின்னரே குறளை இயற்றினரென்பர். திருக்குறள் முப்பால்எனப் பெயர்பெறினும், தேவர் நாற்பாலையும் இதில் நன்றுபுகட்டியிருக்கின்றனர் என்பது இதைப்படிப்போர் எளிதில் அறியக்கூடியதாம். இக்கருத்தேபற்றி "முப்பாலில் நாற்பான் மொழிந்தவர்" எனக் கூறுவர். உண்மையையுணர்த்தும் நூல்கள் பலவுளவேனும், திருக்குறளுக்கிணையானதொன்றுமில்லை என்போர் அநேகர். பிற்காலத்திருந்த ஒளவை இதுபற்றியே தாமியற்றிய நல்வழியில் "தேவர் குறளும்" என "நான்மறைமுடிவு"க்கு முன்னர்க் குறளை வைத்ததாம். திருக்குறளுக்கு முப்பானூல், உத்தரவேதம், தெய்வநூல், திருவள்ளுவர், பொய்யாமொழி, வாயுறைவாழ்த்து, தமிழ்மறை, பொதுமறை எனப் பெயர்களுண்டு. திருவள்ளுவருக்கும் நாயனூர், தேவர், முதற்பாவலர், தெய்வப்புலவர், நான்முகனூர், மாதானுபங்கி, செந்நாப்போதார், பெருநாவலர் எனப் பல் பெயர்களுண்டு. திருக்குறள் 1330 குறள் வெண்பாக்களடங்கியது. இது, திருவள்ளுவமாலையில் "ஆயிரத்து முன்னூற்று முப்ப தருங்குறளும், பாயிரத்தினேடு பகர்ந்ததற்பின்" என்று கூறப்பட்டுளது. அக்குறள் வெண்பாக்கள் பத்து அடங்கியன ஓர் அதிகாரமாகத் திருக்குறள் 133 அதிகாரங்களாகப் பகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை, மாலையில் "ஐயாறுநூறு மதிகார மூன்றுமாம்" என்று கூறியிருக்கின்றனர். நூல் அறம், பொருள், காமம் என முப்பாலாகப் பிரிக்கப்பட்டுளது. அறம் 38, பொருள் 70, காமம் 25 என அதிகாரம் தொகைபெறும். இதை, மாலையில் "அறமுப்பத் தெட்டுப் பொருளெழுப தின்பத், திறமிருபத் தைந்து" எனக்கூறினர். அறத்தை நான்கு பகுதிகளாகவும், பொருளை எழுபகுதிகளாகவும், காமத்தை மூன்று பகுதிகளாகவும் பிரித்திருக்கின்றனர். இதை, மாலையில் "அறநான்கு அறிபொரு ளேழொன்று காமத், திறமூன் றெனப்பகுதி செய்து" எனக்கூறுகின்றனர். அறத்துப்பாலின் நான்கு பகுதிக ளின்னவென்றும், அவை ஒவ்வொன்றிலு மடங்கிய அதிகாரத்தொகை இத்துணையவென்றும் பின்கண்ட வெண்பாக்கூறும். அது,

"பாயிர நான்கில் லறமிருபான் பன்மூன்றே
தூய துறவறமொன் றூழாக—வாய

அறத்துப்பால் நால்வகையா வாய்ந்துரைத்தார் நூலின்
றிறத்துப்பால் வள்ளுவனூர் தேர்ந்து." என்பது.

பொருட்பாலின் எழுபகுதிக ளின்னவென்றும், அவை ஒவ்வொன்றிலு மடங்கிய அதிகாரத்தொகை இத்துணையவென்றும் பின்கண்ட வெண்பாவாலறியலாம். அது,

"அரசிய லவையைந் தமைச்சிய லீரைந்
தருவல் லரணிரண்டொன் றொண்கூழ்—இருவிய
றிண்படை நட்புப் பதினேழ் குடிபதின்மூன்
றெண்பொரு ளேழா மிவை." என்பது.

இவ்வாறே காமத்துப்பாலின் மூன்றுபகுதிக ளின்னவென்றும், அவை ஒவ்வொன்றிலும் அடங்கிய அதிகாரங்க ளித்துணையவென்றும் காட்டுவது பின்கண்ட வெண்பா. அது,

"ஆண்பாலே ழாறிரண்டு பெண்பா லடுத்தன்பு
பூண்பா லிருபாலோ ராறாக—மாண்பாய
காமத்தின் பக்கமொரு மூன்றாகக் கட்டுரைத்தார்
நாமத்தின் வள்ளுவனூர் நன்கு." என்பது.

அறம், பொருள், காமம் என்னும் மூன்றற்கும் இலக்கணங்கூறப்புகுந்த தொல்காப்பியர் காமத்திற்கிலக்கணத்தை முன்னும்; பொருள், அறத்திற்கு அதற்குப் பின்னுங்கூறினர். நாயனூர் "சிறப்புடை மரபிற் பொருளு மின்பமும், அறத்துவழிப் படூஉந் தோற்றம் போல" என்பாரோடொத்து அறம், பொருள், காமம் என்னும் முறையில் பொருள்களை வைத்து நூல் செய்தனர். தொல்காப்பியர் அகத்திணை புறத்திணைகளைச் சிறப்பித்துக் கூறி அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் புருஷார்த்தங்களை அவற்றிலடக்கிக் கூறினூர். நாயனூர் புருஷார்த்தங்களைச் சிறப்பித்துக்கூறித் திணைகளை யவற்றிலடக்கினர்.

திருக்குறளின் பெருமையை விரிக்க நான் எவ்வாற்றானுந் தகுதியுள்ளவனல்லேன். அதை அன்புடன் ஓதுதலாலுள்ள பயனும், ஓதாதனூலுள்ள குறைவும் மிகப்பெரிய. பின்கண்ட வெண்பா அதையுணர்த்தும். அது,

"தேவிற் சிறந்த திருவள் ளுவர்குறள்வெண்
பாவிற் சிறந்திடுமுப் பால்பகரார்—நாவிற்
குயலில்லை சொற்சுவை யோர்வில்லை மற்றுஞ்
செயலில்லை யென்னுந் திரு." என்பது.

ஏசுநாதர் என்பார் ஸகல மதங்களினுடைய உண்மையையுஞ் சுருக்கி இரண்டு கட்டளையாகத் தெரிவித்தார் என்றும், அவற்றைக் கடைப்பிடிப்ப

வர்கள் மேலானகதியை யடைவது திண்ணமென்றும் கிறிஸ்தவர்கள் கூறுகின்றனர். அவ்விரண்டு கட்டளைகளாவன '(1) கடவுளினிடத்து முழு அன்பையுஞ்செலுத்து; (2) அயலானையும் உன்னைப்போல் நேசி' என்பன. அஃதாவது தெய்வபக்தியும், ஜீவகாருண்யமும்உள்ளவன் கடைத்தேறுவன் என்பது. நாயனார் முதல் கட்டளையைக் கடவுள் வாழ்த்து அதிகாரம் முதலிய இடங்களில் சொல்லியிருக்கின்றனர். ஈண்டு அவரியற்றியவற்றில் ஒரு குறளை உதாரணமாகக் காட்டுகிறேன். அது,

"பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு." என்பது.

பிறரிடத்து அன்பு செலுத்துவது ஒருவனது கடமை என்பதற்கும் அவர் குறளில் ஒன்றை உதாரணமாகக் காட்டுகிறேன். அது,

"அன்பின் வழிய துயிர்நிலை யஃதிலார்க்
கென்புதோல் போர்த்த வுடம்பு." என்பது.

நாயனார் ஸகல மதங்களின் ஸாராம்சங்களையும் மிகவும் சுருக்கமாயும், அழகாயும் சொல்லுகின்றவர். எவற்றிற்காகக் கிறிஸ்தவர்கள் கிறிஸ்துவைக் கொண்டாடுகின்றனரோ அவை நாயனார் சென்ற வழியெல்லாம் சிதறுகின்றன.

இது நிற்க, உக்கிரப்பெருவழுதிகாலத்தே திருக்குறள் தமிழ்ச்சங்கத்தில் புலப்படுத்தப்பட்டதென்றும், இறையனருள்பட சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்த புலவர் புகழ்ந்து அக்காலத்துக் கவியியற்றினரென்றும், அவைகளடங்கிய செய்யுளுக்குத் திருவள்ளுவமாலை எனப்பெயர் என்றும் சொல்லுவர். ஆரியப்படைதந்த நெடுஞ்செழியன் இறந்தஅணிமையில் கூலவாணிகன் சாத்தனார் செங்குட்டுவன் என்னும் சேர அரசனோடு பேரியாற்றங்கரை சென்று கோவலன் கதையை அவ்விடத்துச் சொல்லியதும், கூட இருந்த இளங்கோவடிகள் அக்கதையைச் செய்யுளில் செய்வேனென்றபொழுது, சாத்தனார் கதையின் தொடர்ச்சியை மணிமேகலை யென்னும் செய்யுளாகத் தாம் செய்வதாய்ச்சொல்லி இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரத்தைச் செய்து முடிப்பதற்கு முன்னரே மணிமேகலையைப்பாடி முடித்தனரென்பதும் "மணிமே கலைமே லுரைப் பொருண் முற்றிய சிலப்பதிகாரம்" என்று நூற்கட்டுரையில் இளங்கோவடிகள் சொல்வதனானே விளங்கும். சாத்தனார் ஆரியப்படைதந்த நெடுஞ்செழியன் காலமுதற்கொண்டுள்ளவர். அவனுக்குப்பின் பட்டமடைந்த வெற்றிவேற்செழியன் காலத்து மணிமேகலையும் சிலப்பதிகாரமும் இயற்றப்பெற்றன. மணிமேகலையில்

"தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை யென்றவப்
பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேறாய்." எனச் சாத்தனார் நாயனாரது ஒரு முழுக்குறள் வெண்பாவையுங்காட்டி நாயனாரைப் பொய்யில் புலவன் எனப்புகழ்ந்து கூறியிருக்கின்றனர். சிலப்பதிகாரத்திலும் குறள்கள் காணப்படுகின்றன. இவ்விரு தொடர்நிலைச் செய்யுட்களும் இயற்றப்பெற்ற காலத்திருந்த வெற்றிவேற்செழியனுக்குப் பிறகு பாண்டிய ஆட்சியை நடத்தியவன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன். அவனுக்குப் பிறகு பட்டம்பெற்றவன் உக்கிரப்பெருவழுதி. உக்கிரப்பெருவழுதிகாலத்தே குறள் அரங்கேற்றப்பட்டதென்றும், அவ்வழுதியுள்ளிட்ட புலவர்கள் திருவள்ளுவமாலைச் செய்யுட்களை அக்காலத்துப் பாடினரென்றும் ஒருகதை வழங்குகின்றது. உக்கிரப்பெருவழுதி காலத்திற்கு இரண்டு தலைமுறைக்குமுன் சாத்தனார் ஒரு முழுக் குறள்வெண்பாவையும் தாமியற்றிய மணிமேகலையில் காட்டிப் பொய்யில்புலவன் எனப்புகழ்ந்து கொண்டாடியிருப்பது திருவள்ளுவமாலைக் கதையோடு முரணுமோ என்றையுறுகின்றேன். திருவள்ளுவமாலை வெண்பாவைத் தவிர்த்து உக்கிரப்பெருவழுதி காலத்துக் கூலவாணிகன் சாத்தனார் இருந்தார் எனக் காட்டக்கூடிய செய்யுட்களையும் காணேம். இஃது ஆராயற்பாலது.

திரிகடுகம் :—நல்லாதனாரியற்றியது. கடவுள் வாழ்த்துள்பட 101 வெண்பாக்களையுடையது. திரிகடுகு என்பன சுக்கு, திப்பிலி, மிளகு ஆம். இவை மக்களுக்கு வியாதியைப்போக்கி நன்மை பயப்பதும்போல், நன்மை பயக்கும் மூன்று உபாயங்கள் ஒவ்வொரு வெண்பாவிலும் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

ஆசாரக்கோவை:—பெருவாயின் முள்ளியா ரியற்றியது. தற்சிறப்புப்பாயிர முள்பட 101 பாடல்களையுடையது. ஒழுக்கவிதியைச் சொல்லுவது.

பழமொழி:—முன்றுறையரையனாரியற்றியது. அவர் ஜைனர். 400 வெண்பாக்களையுடையது. பழைய உரை ஒன்றுளது. செந்தமிழ்ப்பத்திராதிபர் பிர்ம்மஸ்ரீ: திருநாராயண ஐயங்கார் அவர்கள் ஒரு சிறந்த குறிப்புரை எழுதிவருகிறார்கள். பதினெண்கீழ்க் கணக்கில் திருக்குறள், நாலடியாருக்கு அடுத்தபடியிலுள்ளது.

சிறுபஞ்சமூலம்:—காரியாசான் இயற்றியது. இந்நூலுடையாரைச் சொல்லும் வெண்பா

"மல்லிவர்தோண் மாக்காயன் மாணாக்கன் மாநிலத்துப்
பல்லவர் நோய்நீக்கும் பாங்கினாற் —கல்லா
மறுபஞ்சந் தீர்மழைக்கை மாக்காரி யாசான்
சிறுபஞ்ச மூலஞ்செய் தான்" என்பது.

கடவுள் வாழ்த்துள்பட 104 வெண்பாக்களையுடையது. சிறுபஞ்ச மூலமாவன கண்டங்கத்தரிவேர், சிறுவழுதுணைவேர், சிறுமல்லிவேர், நெருஞ்சில்வேர், பெருமல்லிவேர் என்பன. ஒவ்வொரு வெண்பாவிலும் நன்மையயக்கத்தக்கனவாய ஐந்து நீதிகள் கூறப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாய் முதல் வெண்பாவைக் கீழே வரைகின்றேன். அது,

"ஒத்த வொழுக்கம் கொலைபொய் புலால்களவோ
டொத்த விவையல வோர்காலிட்—டொத்த
உறுபஞ்ச மூலந்தீர் மாரிபோற் கூறீர்
சிறுபஞ்ச மூலஞ் சிறந்து" என்பது.

இன்னிலை:—இது பதினெண்கீழ்க் கணக்கில் ஒன்றன்றென்பாருளர் என முன்னரே சொன்னேன். இஃது அக்கணக்கில்சேர்ந்ததென்று கூறுவோர் "கைந்நிலையவாம்" என்று வெண்பாவின் நான்காவது அடியிலுள்ள சொற்களுக்கு "ஒழுக்கத்தைப்பற்றிக் கூறுநூல்களாம்" எனப் பொருள் கொள்பவர். இதைச் செய்தவர் பொய்கையார் என்றெழுதியிருக்கிறது. இன்ன பொய்கையார் என்று தெரியவில்லை. 45 செய்யுள்கள் அடங்கியது. அறப்பால், பொருட்பால், இன்பப்பால், வீட்டுப்பாலென நான்கு பகுதியினை யுடையது. இதை இயற்றியோர் சிறந்த புலவரென்பதில் ஐயமில்லை.

முதுமொழிக்காஞ்சி:— கூடலூர்கிழாரியற்றியது. ஒவ்வொன்றும் பத்து முதுமொழிகள் அடங்கிய பத்துப்பகுதிகளையுடையது. காஞ்சித்திணைப் பொருளைச் சொல்வதனுல் காஞ்சியெனப் பெயர் வாய்த்தது.

ஏலாதி:—கணிமேதாவியாரியற்றியது. கடவுள் வாழ்த்துள்பட 81 செய்யுட்களையுடையது. இயற்றியவர் ஜைனர். ஏலம், இலவங்கம், சிறுநாவற்பூ, மிளகு, திப்பிலி, சுக்கு இவ்வாறும் ஒன்றுமுதல் ஆறுவராக னெடைகளாகச் சேர்ந்த சூர்ணம் தேகத்துக்கு நன்மை பயப்பதுபோல் ஆறு நீதிகளைப்புகட்டி நன்மை பயப்பது. பெயர்க்காரணமும் இதனுல் விளங்கும்.

கைந்நிலை:—இதனைப் பதினெண்கீழ்க் கணக்கில் ஒன்றென்போர் கீழ்க்கணக்குகளைத் தொகுத்துச் சொல்லும் வெண்பாவில் "இன்னிலை சொல் காஞ்சி" என்பதற்கு "இனிமையாகிய நிலைமையைச் சொல்லுங் காஞ்சி" எனப் பொருள்கூறுவர்.

பதினெண்கீழ்க் கணக்கில் கைந்நிலை தவிர எனைய உரையுடன் அச்சில் வெளிவந்துள்ளன.

F

மகாமகோபாத்தியாய ஐயரவர்கள் ஐங்குறுநூறு இரண்டாம் பதிப்பு முகவுரையில்எழுதியிருப்பது ஈண்டுக்கவனிக்கத்தக்கது. அஃது: "ஐந்திணையொழுக்கங்களை மேற்கூறியவாறு பாகுபாடுசெய்து தொகுத்துத் தனித்தனியேகூறும் வேறு பழைய நூல்களுள் இப்பொழுது தெரிந்தவை வருமாறு:"

"எட்டுத்தொகையுள் கலித்தொகையும்; பதினெண்கீழ்க் கணக்கினுள் ஐந்திணைஐம்பது, திணைமாலை நூற்றைம்பது, திணைமொழி ஐம்பது, ஐந்திணையெழுபது, கைந்நிலை என்பனவும்; பத்துப்பாட்டுள் மதுரைக்காஞ்சி முதலியனவும்; பழைய உரைகளிற் காணப்படுகின்ற சிற்றட்டகமென்பது மாம்;......"

"மேற்கூறிய இலக்கிய நூல்களிலும் தொல்காப்பிய முதலிய இலக்கண நூல்களிலும் திணைகளைக்கோத்துள்ள முறை ஒருபடியாக விருக்கவில்லை. அவை வருமாறு:"

ஐங்குறுநூறு ...	மருதம்	நெய்தல்	குறிஞ்	பாலை	முல்லை
கலித்தொகை ...	பாலை	குறிஞ்	மருதம்	முல்லை	நெய்தல்
ஐந்திணை ஐம்பது ...	முல்லை	குறிஞ்	மருதம்	பாலை	நெய்தல்
திணைமாலை நூற்றைம்பது ...	குறிஞ்	நெய்தல்	பாலை	முல்லை	மருதம்
திணைமொழி ஐம்பது ...	குறிஞ்	பாலை	முல்லை	மருதம்	நெய்தல்
ஐந்திணை எழுபது ...	குறிஞ்	முல்லை	பாலை	மருதம்	நெய்தல்
கைந்நிலை ...	குறிஞ்	பாலை	முல்லை	மருதம்	நெய்தல்
மதுரைக்காஞ்சி ...	மருதம்	முல்லை	குறிஞ்	பாலை	நெய்தல்
பெருங்கதை ...	மருதம்	முல்லை	குறிஞ்	பாலை	...
தொல்—பொருளதிகார உரை ...	முல்லை	குறிஞ்	மருதம்	நெய்த	...
இறையனு ரகப்பொருளுரை ...	குறிஞ்	நெய்தல்	பாலை	முல்லை	மருதம்
நாற்கவிராஜநம்பி யகப்பொருளுரை	குறிஞ்	பாலை	முல்லை	மருதம்	நெய்தல்
வீரசோழியம் ...	முல்லை	குறிஞ்	மருதம்	பாலை	நெய்தல்
மாறனகப்பொருள் ...	குறிஞ்	பாலை	முல்லை	மருதம்	நெய்தல்
இலக்கண விளக்கம் ...	குறிஞ்	பாலை	முல்லை	மருதம்	நெய்தல்

இரண்டாங்காலப் பகுதி.

கி. பி. மூன்றும் நூற்றாண்டின் ஒரு பகுதிவரை தமிழ்ச்சங்க மிருந்த தென்று சொன்னேன். சங்கத்திறுதிக்கால முதற்கொண்டு கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரையுள்ள காலம் இரண்டாங்காலப் பகுதி எனக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இப்பகுதியில், தமிழிலுள்ள பெருங்காவியங்கள் ஐந்தில் சங்ககாலத்து இயற்றப்பட்ட மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரம் தவிர, ஏனைய சிந்தாமணி, குண்டலகேசி, வளையாபதி மூன்றும் இயற்றப்பெற்றன. சிறு காவியங்கள் ஐந்தில் சில இயற்றப்பெற்றன. சிறு காவியங்கள் என்னப்படினும் அவை அதிமேதாவிகளாகிய சிறந்த தமிழ்ப்புலவர்களால் இயற்றப்பட்ட உயர்ந்த காவியங்களாம். புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, இறையனார் அகப்பொருள் உரை, தொல்காப்பியத்திற்கு இளம்பூரணர் எழுதிய உரை, கல்லாடம், பாரதவெண்பா, நந்திக்கலம்பகம் முதலியன இக்காலப்பகுதியன. சைவசமயாசாரியர்கள் நால்வர் இருந்ததும், முதல் பதினொரு திருமுறைகளில் பெரும்பான்மை பாடப்பட்டதும், நம்பியாண்டார் நம்பி பதினொரு திருமுறைகள் வகுத்ததும் இப்பகுதியில். வைணவ ஆழ்வார்கள் அனைவரும் இருந்ததும், பிரபந்தங்கள் செய்ததும் இக்காலப்பகுதியில். தமிழ் மொழியிலுள்ள முக்கிய நிகண்டுகளாகிய திவாகரம், பிங்கலம், சூடாமணி இவை இயற்றப்பட்டதும் இப்பகுதியில். யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக் காரிகை, சிறு காவியங்களிற் சில இவை இயற்றப்பட்டது இப்பகுதியி னீற்றிலோ அடுத்த காலப்பகுதியின் துவக்கத்திலோ வென்பது இப்பொழுது நிச்சயிக்கக்கூடவில்லை. சங்கராசாரியர் இருந்ததும், ஏகாத்மவாதம் பரவத்துவக்கியதும் இப்பகுதியில். சைவம், வைணவம், ஆருகதம் என்ற இவை தலையோங்கிப் போர்புரிந்ததும், பௌத்தம் குன்றியதும் இப்பகுதியில். இங்ஙனமாயின் தமிழ் வரலாற்றின் முக்கிய பகுதிகளில் இஃது ஒன்றென்பதில் ஐயமென்னை ?

சங்கத்திறுதிக்காலம் முதல் கி.பி. ஆறும் நூற்றாண்டின் மத்தியகாலம் வரை ஆட்சிபுரிந்த சேர, சோழ, பாண்டிய அரசர்கள் இன்னரென்றுவது அக்காலத்திருந்த தமிழ்ப்புலவர்கள், அவர்களியற்றிய நூல் செய்யுட்கள் முதலிய இன்னவென்றுவது இப்பொழுது சரித்திர ஆராய்ச்சியிருக்கும் நிலைமையில் தெளிவாய் அறியக்கூடவில்லை. நாம் இப்பொழுது செய்யப்புகும் ஆராய்ச்சிக்கு அவசியமானவரை பாண்டிய, சோழ, பல்லவ அரச வம்சாவளிகளை அடுத்த பக்கங்களிற் காட்டியிருக்கிறேன்.

பாண்டிய வம்சாவளி.

பாண்டியாதிராஜ பரமேச்சுர முதுகுடுமிப் பல்சாலைப் பெருவழுதி.

களப்பிராத இடைக்கால ஆட்சி.

1 கடுங்கோன்; பாண்டியாதி ராஜன்.

2 அதிராஜமாறவர்மன், அவனி சூளாமணி.

3 செழியன் சேந்தன்.

4 மாறவர்மன், அரிகேசரி, அஸமஸமன், செல்வேலியில் வில்வேலிப்படையை முறியடித்தவன்.

5 கோச்சடையன், ரணதீரன், மருதூர்ப்போர்புரிந்தவன், மங்கலபுரத்தில் மஹாரதரை முறியடித்தவன்.

6 அரிகேசரி, பராங்குச மாறவர்மன், தேர்மாறன், குழும்பூரிற் பல்லவரை முறியடித்தவன்; சங்கரமங்கையிற் பல்லவர்களை வென்றவன்; ராஜஸிம்ஹன் I, பல்லவமல்லனை முறியடித்தவன்; கூடல், வஞ்சி, கோழி இவற்றின் மதிற் சுவர்களைப் புதுக்கியவன்.

7 ஜடிலன், நெடுஞ்சடையன், பராந்தகன்; பெண்ணுகடத்திற் காடவரை முறியடித்தவன். கி. பி. 769–70. (வேள்விக்குடி சாஸனத்தை அளித்தவன்.)

8 ராஜஸிம்ஹன் II.

9 வரகுண மகாராஜன்; ஜயந்தவர்மன் (?)

10 ஸ்ரீமாறன், ஸ்ரீவல்லபன், ஏகவீரன், பரசக்ரகோலாகலன்; மாயாபாண்டியன், கோளன், விம்மளன், பல்லவன், வல்லபன் இவர்களை வென்றவன்; பல்லவ பஞ்சனன்.

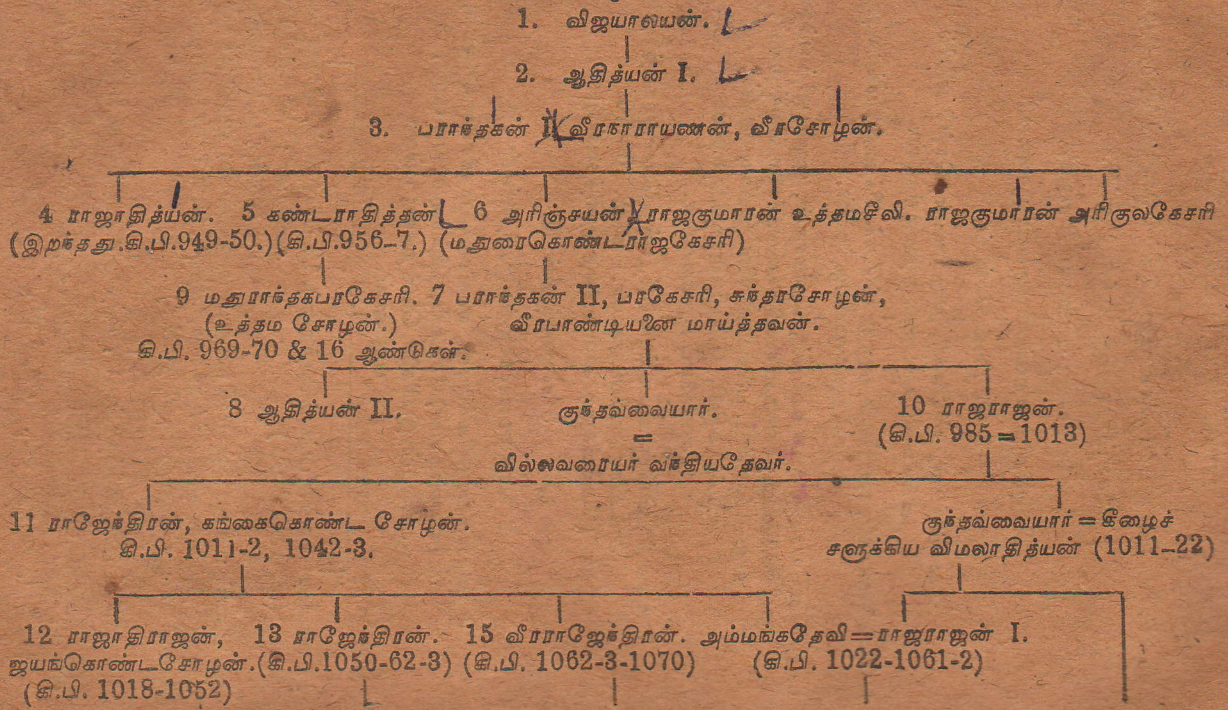
11 வரகுணவர்மன். (பட்டம்பெற்றது.) (கி. பி. 862–63.)

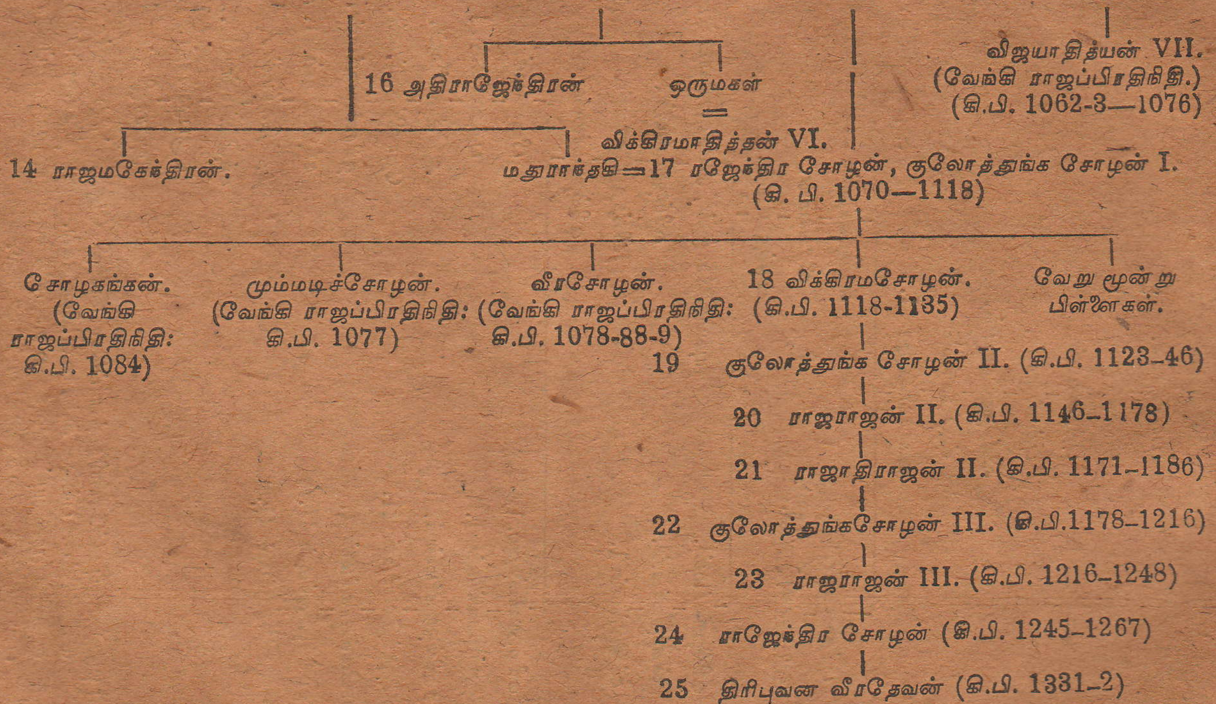
12 பராந்தகன், வீரநாராயணன், சடையன் ; கரிகிரியிற் போர் புரிந்தவன் ; பெண்ணுகடத்தை அழித்தவன் ; வானவன் மாதேவியை மணந்தவன் ; ஜடில நெடுஞ்சடையன். (சிறிய சின்னமனூர்ச் சாஸனத்தையும், சென்னைப் பொருட் காட்சி சாலைச் சாஸனத்தையும் அளித்தவன்?)

13 ராஜஸிம்ஹன் III, மந்தரகௌரவ அபிமானமேரு.

குறிப்பு:—சென்னைச் சிலாசாஸன பரிசோதகர் வெளியிட்ட 1908-ஆம் வருஷத்திய அறிக்கை. பக்கம் 66.

சோழ வம்சாவளி.

குறிப்பு:—இதிற் காணப்படும் உறவின்முறை, காலம் இவற்றுள் சிலவற்றை வேறுபடுத்திக் கூறுவாருமுளர்.

பல்லவ வம்சாவளி.

- பாபதேவர்.
- ஸ்கந்தவர்மன்.
- புத்தவர்மன்.
- புத்யங்குரன்.
- விஷ்ணுகோபன்.
- ஸ்கந்தவர்மன்.
- குமாரவிஷ்ணு I.
  - புத்தவர்மன்.
    - குமாரவிஷ்ணு II.
  - ஸ்கந்தவர்மன்.
    - வீரவர்மன்.
      - ஸ்கந்தவர்மன்.
        - ஸிம்ஹவர்மன்.
          - ஸ்கந்தவர்மன்.
            - நந்திவர்மன் I.
        - யுவமஹாராஜன், விஷ்ணுகோபன்.
          - ஸிம்ஹவர்மன்.
            - விஷ்ணுகோபன்.
              - ஸிம்ஹவர்மன்.
                - ஸிம்ஹவிஷ்ணு.
                  - மஹேந்திரவர்மன் I.
                  - நரஸிம்ஹவர்மன் I.
                  - மஹேந்திரவர்மன் II.
                  - பரமேச்சுரவர்மன் I.
                  - நரஸிம்ஹவர்மன் II.
                  - பரமேச்சுரவர்மன் II.
                - பீமவர்மன்.
                  - புத்தவர்மன்.
                  - ஆதித்யவர்மன்.
                  - கோவிந்தவர்மன்.
                  - ஹிரண்யவர்மன்.
                  - நந்திவர்மன் II.
                  - தந்திவர்மன்.
                  - நந்திவர்மன் III.
                  - நிருபதுங்கன்.
                  - அபராஜிதன்.

குறிப்பு:—இது, புதுச்சேரியிலுள்ள ப்ரொபஸர் ஜி. ஜே. துப்ரீல் அவர்கள் வெளியிட்ட பல்லவ வம்சாவளியின் நகல். இதிற் காணப்படும் உறவின் முறையுட்சிலவற்றை மாற்றிக் கூறுவாருமுளர். ப்ரொபஸர் குறித்த காலங்களைக் காட்டவில்லை.

அவைகளில் பாண்டிய வம்சவிருட்சத்தைப் பார்ப்பதனால் சங்கத்திறுதிக்காலத்துக்குப் பல ஆண்டுகளுக்குப்பின்னர் பாண்டியர் ஆட்சியில் களப்பிரர் ஆக்கிரமித்தார்கள் என்றறியலாம். எவ்வளவுகாலம் அவர்கள் ஆட்சி தமிழ்நாட்டில் நடைபெற்றது என்பது தெரியவில்லை. சொல்பகாலம்தான் நடந்திருக்கவேண்டு மென்று ஊகிப்பதற்கிடமிருக்கிறது. கடுங்கோன் எனப் பெயரிய அரசன் காலத்து மறுபடியும் பாண்டியவம்சம் தோன்றிய தென் வம்சவிருட்சம் காட்டுகிறது. இந்த வம்சாவளி வேள்விக்குடி சாஸனம், சின்னமனூர் சாஸனம், ஆனைமலைக் கல்வெட்டு முதலிய பல ஆதாரங்களைக்கொண்டு சரித்திர ஆராய்ச்சி வல்லோரால் அமைக்கப்பட்டது. அதில் ஏழாவதாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிற நெடுஞ்சடையன் என்னும் அரசன் கி. பி. 769, 70-ஆம் ஆண்டில் ஆட்சிபுரிந்தான் என்பதை அவன் சாஸனம் ஒன்றால் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். நான்காவதாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிற மாறவர்மன் என்பான் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் காலத்தவனாகிய நின்றசீர்நெடுமாறன் ஆவன் என்று அவர்கள் சொல்லுகின்றனர். சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் காலம் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் மத்திஎன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் மாறவர்மனும் அக்காலத்தவனென்று கொள்ளல்வேண்டும். மாறவர்மன், நெடுஞ்சடையன் இவர்கள் காலம் தெரிந்திருப்பதைக் கொண்டு கணக்கிட்டால் ஒரு பாண்டியஅரசன் ஆட்சி 30 ஆண்டுகளுக்குக் குறைவின்றி நடந்ததாகத்தெரிகிறது. அவ்வாறு கணக்கிட்டால் முதலாவதாகச் சுட்டப்பட்டிருக்கிற கடுங்கோன் கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் நடுவில் இருந்தவன் எனக் கொள்ளுதல் பொருத்த முடைத்தாம்.

சோழவம்சத்தில் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி, நலங்கிள்ளி இவர்கள் காலத்திற்குப் பின்னரும், கி. பி. 849-ஆம் ஆண்டில் விஜயாலயன் தஞ்சையில் தோன்றுவதற்கு முன்னரும் ஆட்சிபுரிந்த சோழர்கள் இன்னாரென்றாவது, அவர்கள் இருந்த நாடு, நகரம் இன்னவென்றாவது நன்றாய் அறியக்கூடவில்லை. பாழ்போகாமல் அந்த வம்சத்தினர் இருந்து வந்திருக்கிறார்கள் என்று நினைப்பதற் கிடமிருக்கிறது.

சேரர் வம்சத்திலும் இளஞ்சேர லிரும்பொறை, கணைக்காலிரும்பொறை காலத்திற்குப் பிந்தி, கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கம் வரை ஆட்சிபுரிந்த சேரர்களின் விவரம் நன்றாய்த்தெரியவில்லை.

பல்லவ அரசர்கள் காஞ்சி நகரத்தை ராஜதானியாகக்கொண்டு ஆட்சி புரிந்தவர்கள். அப்பரம்பரையினர் கி. பி மூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியின் ஒரு பகுதிதொட்டு ஒன்பதாம்நூற்றாண்டின் இறுதிவரை ஆட்சி

புரிந்தனர். ஒரு காலத்தில் அவர்கள் ஆட்சி புதுக்கோட்டைக்குத் தெற்கேயுள்ள வெள்ளாறுமுதல், கிருஷ்ணாநதிக்கு வடக்கேயுள்ள நாடுகளிலும் பரவியிருந்தது. சோழராட்சி இடையில் ஒடுங்குவதற்குப் பல்லவர்கள் முக்கிய காரணராவார்கள்.

பாண்டியர்நாட்டைக் களப்பிரர் ஆக்கிரமித்துச் சிலகாலம் ஆண்டனர் என்றறிந்தோம். களப்பிரர் என்பார் யாவர்? களப்பிரர் என்னும் மொழி கலபூரியர் என்பதன் சிதைவு. கலபூரியர், கலசூரியர் எனவும் படுவர். துங்கபத்திரை நதிக்கு வடக்கில் பல இடங்களில் இந்த வம்சத்தினர் இருந்தனர். இவர்கள் பெரும்பான்மை ஜைன மதத்தைத் தழுவியொழுகினவர். கி பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் வீரசைவ மதப்பிரவர்த்தகராகிய பசவரை மந்திரியாகக் கொண்டிருந்த கல்யாணபுரத்தரசன் விச்சலன் இவ்வம்சத்தினன். கல்யாணபுரம் என்பது கிருஷ்ணாநதிக்கு வெகுதூரம் வடக்கில் உள்ள ஓர் ஊர். துங்கபத்திரைக்கு வடபக்கத்துள்ள நாடு கரிய பூமியையுடையதாதலால் கருநாடு அல்லது கருநாடகம் என்று சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுதுள்ள அநந்தபூர்ஜில்லா, பெல்லாரிஜில்லா, கடப்பை ஜில்லா, கர்நூல் ஜில்லா, நைஜாம் நாட்டின் ஒருபாகம் முதலியவெல்லாம் சேர்ந்து பழைய கருநாடகமாகும். வடுகக்கருநாடர் பாண்டியன் நாட்டைக் கைக்கொண்டனரென்று பெரிய புராணத்திலும், வேம்பத்தூரார் திருவிளையாடலிலும் சொல்லியிருப்பது மேற்கண்ட களப்பிரர் ஆக்கிரமணத்தை யென்று சில சரித்திர ஆராய்ச்சிக்காரர் சொல்லுகின்றனர். அவர் சொல்வது பொருத்த முடைய தன்றென்பதற்கில்லை. கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டுக்குமுன் பிற நாட்டாரால் பாண்டியனுடு முழுவதும் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டது ஒரு முறைதான் என்று தெரிவதனாலும், அப்படி ஆக்கிரமித்தவர்கள் துங்கபத்திரைக்கு வடக்கிலிருந்து வந்தவர்களென்றும் ஜைனர்கள் என்றும் தெரிவதனாலும், பெரிய புராணத்திலும் திருவிளையாடலிலும் கருநாடர் என்று சொல்லியிருப்பதும் சாஸனத்தில் களப்பிரர் என்று சொல்லியிருப்பதும் ஒரு வகுப்பினரையே குறிக்குமென்று கொள்ளலாம். அவை,

“கானக் கடிசூழ் வடுகக்கரு நாடர் காவல்
மானப் படைமன்னன் வலிந்து நிலங்கொள் வானு
யானைக் குதிரைக் கருவிப்படை வீரர் திண்டேர்
சேனைக் கடலுங் கொடுதென்றிசை நோக்கி வந்தான்.”

“வந்துற்ற பெரும்படை மண்புதை யப்ப ரப்பிச்
சந்தப் பொதியிற் றமிழ்நாடுடை மன்னன் வீரஞ்
சிந்தச் செருவென்று தன்னாணை செலுத்து மாற்றால்
கந்தப் பொழில்சூழ் மதுராபுரி காவல் கொண்டான்.”

G

“தாழுஞ் சமண்கையர் தவத்தைமெய் யென்று சார்ந்து
வீழுங் கொடியோ னதுவன்றியும் வெய்ய முன்னைச்
சூழும் வினையா லரவஞ்சுடர்த் திங்க ளோடும்
வாழுஞ் சடையா னடியாரையும் வன்மை செய்வான்.”

(மூர்த்தி—புராணம்.) எனவும்,

“துன்னு சேனையிற் றுளங்கிய வொருகரு நாட
மன்ன னன்னநாள் வந்தருட் டென்னனை யோட்டிக்
கன்னி மண்டலங் கொண்டமண் கையர்கை விழுந்து
முன்ன நீடிய வைதிக முறையையு மொழித்தான்.”

(வேம்பத்தூரார் திருவிளையாடல், மூர்த்தியார்க்கு அரசளித்த திருவிளையாடல்.) எனவும் வருவன.

சரித்திர ஆராய்ச்சிக்காரர் சொல்வதற்கும், புராணக்கதைகளுக்கும் முக்கியமல்லாத சில செய்திகளில் வேறுபாடு காணப்படலாம்.

சைவசமயாசாரியர்கள்:—இக்காலப்பகுதியின் துவக்கத்தில் சொல்லிய பலவற்றில் சைவசமயாசாரியர்களைப் பற்றி முதலில் ஆராய்வாம். சைவனொருவனை உனது சமயாசாரியார் ஆவார் யாவர் என்று வினவில் அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் என விடையளிப்பன். இம்முறை தொன்றுதொட்டு வழங்குவதொன்றாம். திருமுறைவகுத்த நம்பியாண்டார் நம்பி, சம்பந்தமூர்த்திகளைப் பரம்பரை வழக்கிற்குமாறாய் அப்பருக்கு முன் வைத்தனரே யென்னில், திருமுறை வகுப்பில் அவ்வாறு அவர் வைத்ததற்குள்ள நியாயங்களை நான் திருமுறை வகுப்பைச் சொல்லுமிடத்துக் காட்டுவேன். பரம்பரை வழக்குமுறை, திருமுறை வகுப்புமுறை என்ற முறைகளைவிட்டு நான் செய்யப்புகும் கால ஆராய்ச்சிக்கு நலம் பயப்பதொன்றெனக் கருதிப் பின்கண்ட முறையை கைக்கொண்டேன். அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர் இம்மூவர் சரித்திரங்களும் விரிவாய்ப் பெரிய புராணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்கள் பாடிய தேவாரங்களிலும் காணலாம். மணிவாசகரைப் பற்றிச் சொல்லுமிடத்து அவர் சரித்திரமடங்கிய புராணங்கள் இன்னவென்று சொல்லுவேன்.

சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள்:—சீகாழியில் கௌணிய கோத்திரத்தினராய்ச் சிவபாத ஹிருதயர் என்பார்க்குத் தவப்பயனாய் அவர் மனைவி பகவதியார் வயிற்றில் சம்பந்த மூர்த்தியடிகள் அவதரித்தனர். அவர்க்கு மூன்றாம் ஆண்டில் பொன்வள்ளத்துப் பாலூட்டிய கதையை யாவருமறிவர். மூன்றாம் ஆண்டு என்பதெது? நிறைவுபெற்ற ஆண்டைக் குறிப்பிடுவதே நம்மனோர் வழக்கம்; நடைபெறும் ஆண்டைக் குறிப்பிடுவ

தில்லை; ஆதலால் பிள்ளையார்க்கு இச்சம்பவம் நிகழ்ந்த காலத்து நடைபெற்றது நான்காம் ஆண்டாம். உடனே பிள்ளையார் தலயாத்திரை செய்யத் துவக்கினர். தில்லை, முதுகுன்றம், பழுவை முதலிய பல தலங்களுக்குச் சென்று பதிகம்பாடிச் சீகாழி வந்துசேர்ந்து சிலயாண்டுகள் அங்கு வதிந்தனர். உபநயனச்சடங்கு நடந்தது. வயது ஏழாயிற்று. அப்பர் சுவாமி, பிள்ளையாரை இறைஞ்சுதற்குக் காழிவந்தனர். பின்கண்ட செய்யுள் அக்காலத்து அவர் தேகத்தில் வயது முதிர்ச்சியால் நடுக்கமிருந்ததைக் காட்டும். அது,

"சிந்தையிடை யறாவன்புந் திருமேனி தனிலசைவுங்
கந்தமிகை யாங்கருத்துங் கையுழவா ரப்படையும்
வந்திழிகண் ணீர்மழையும் வடிவிற்பொலி திருநீறு
மந்தமிலாத் திருவேடத் தரசுமெதிர் வந்தணைய."

(திருஞான—புராணம்.) என்பது.

பிள்ளையாரும் அப்பரும் சிலகாலம் காழியில் உடனுறைந்தனர். பிறகு அப்பர் சுவாமிகள் தலயாத்திரை புறப்பட்டனர். பிள்ளையார் காழியில் இருந்து சிவபெருமான்மீது பலவகைச் சித்திரகவிகளும் பாடினர். பிறகு தலயாத்திரை செய்யப்புறப்பட்டுச் சோழநாடு, மழநாடு, வடகொங்கு, கீழ்கொங்கு இந்நாடுகளில் நூற்றுக்கணக்கான தலங்களில் சிவபெருமானை வணங்கிப் பதிகம்பாடினர். அந்த யாத்திரையில் திருச்செங்காட்டங்குடி வந்து சேர்ந்தனர். அத்தலம் வருவதற்குமுன் அவர் சென்ற தலங்களில் பெரியபுராணத்தில் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன நூற்றுக்கு மேலுள. பெயர் குறிப்பிடப்படாதன பல நூறெனவறியலாம். அநேக தலங்களில் நீண்டநாள் தங்கியிருந்தனரென்று தெரிகிறது. பல அடியார்கள் கூட்டத்துடன் தலயாத்திரை செய்வது தமிழ்நாடு அக்காலத்திருந்த நிலைமையில் காலஹரணம் ஆகக்கூடியதே. ஒருவாறு கணக்கிடுவதால் திருச்செங்காட்டங்குடி வந்தகாலத்துப் பிள்ளையாருக்கு 11 அல்லது 12 வயதாவது நிறைந்திருக்க வேண்டும். பிள்ளையார் வருவதைத் தெரிந்துகொண்டு சிறுத்தொண்டஅடிகள் எதிர்சென்று வணங்கிப் பிள்ளையாரைத் தம்மூர்க்கு அழைத்துச் சென்றனர். பிள்ளையார் சிறுத்தொண்டர் மனையில் அவர் உபசரிக்கத் தங்கியிருந்தனர். திருச்செங்காட்டங்குடிப் பதிகத்தில் சிறுத்தொண்டர் பெயரை வைத்துப் பாடினர். அவை,

"பைங்கோட்டு மலர்ப்புன்னைப் பறவைகாள் பயப்பூரச்
சங்காட்டந் தவிர்த்தென்னைத் தவிராநோய் தந்தானே
செங்காட்டங் குடிமேய சிறுத்தொண்டன் பணிசெய்ய
வெங்காட்டு ளனலேந்தி விளையாடும் பெருமானே."

"செந்தணல்பூம் புனல்பாய்ந்த செங்காட்டங் குடிமேய
வெந்தநீ றணிமார்பன் சிறுத்தொண்ட னவன்வேண்ட
வந்தண்பூங் கலிக்காழி யடிகளையே யடிபரவும்
சந்தங்கொள் சம்பந்தன் றமிழுரைப்போர் தக்கோரே." என்பன.

ஈண்டுச் சிறுத்தொண்ட அடிகள் வரலாற்றைச் சற்று ஆராய்வாம். சிறுத்தொண்டர் என்பது காரணப்பெயர். அவரது இயற்பெயர் பரஞ்சோதியார். இவர் காஞ்சியில் பல்லவ அரசன் நரசிம்மவர்மனிடத்துச் சேனாதிபதியா யிருந்தனர். பல்லவர்களுக்கும், துங்கபத்திரைநதிக்கு வடபாலுள்ள குந்தளநாட் டரசர்களாகிய சளுக்கியர்களுக்கும் ஓயாது போர்நடப்பது வழக்கம். நரசிம்மவர்மன் காலத்திருந்த சளுக்கிய அரசன் இரண்டாவது புலிகேசி யென்பான். அவன் மிக்க பராக்கிரமசாலி. அநேக அரசர்களைப் போரில்வென்று அவர்கள் நாடுகளைக் கீழ்ப்படுத்தினன். அக்காலத்தில் ஹர்ஷவர்த்தனனென்னும் கன்னோசி நாட்டரசன் ஒருவன் இருந்தனன். அவன் நருமதையாறு தொடங்கி ஹிமயமலைவரை உள்ள நாடுகளையும், அவற்றிற்குக் கிழக்கிலும் மேற்கிலுமுள்ள நாடுகளையும் போர்புரிந்து தனக்குக் கீழாக்கினன். பெருங்கீர்த்தி பெற்ற பராக்கிரமசாலி. அவன் குந்தளநாட்டின்மீது படையெடுத்து வந்தபோது புலிகேசி II என்னும் குந்தள நாட்டரசன் அவனை முறியடித்தான். பாரத வருஷத்திலிருந்த அரசர்களில் ஹர்ஷவர்த்தனனை வென்றவன் புலிகேசி II ஒருவனே யென்றால் அவன் பராக்கிரமத்தின் அளவு எத்துணையதாம். இவனது தலைநகர் வாதாபி. யுவான்சுவாங் என்னும் பிரசித்திபெற்ற சீனதேசயாத்திரிகர் கி. பி. 641-ஆம் ஆண்டில் வாதாபி சென்று சிலகாலந்தங்கினர். அந்நகரத்தினதும், நகரத்தரசனதும் ஆகிய பெருமையை அவரெழுதிய புத்தகத்தில் மிகப் பாராட்டியிருக்கின்றனர். அடுத்த கி. பி. 642ஆம் ஆண்டில் பரஞ்சோதியார் பல்லவனது திரண்டபடையோடு குந்தளநாட்டு அரசனுடன் போர்செய்யச் சென்று மிக்க பராக்கிரமசாலியாகிய புலிகேசி II என்பானது தலைநகராகிய வாதாபியைத் தூளாக்கி அங்குப் பல்லவனது ஜயஸ்தம்பத்தை நாட்டினர். குந்தளராட்சி நிலைகுலைந்து போய்விட்டது. வாதாபி நகரம் அத்தோடு பாழாய்ப் போய்விட்டது. 13 வருஷகாலம் சளுக்கியராட்சி மங்கித் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. கி. பி. 655-ஆம் ஆண்டில் புலிகேசி II என்பானது மகன் விக்கிரமாதித்தன் I என்பான் கிருஷ்ணாநதிக்கு வெகுதூரம் வடக்கே உள்ள கல்யாணபுரம் என்னும் நகரத்தைத் தனது தலைநகராக்கினன். பரஞ்சோதியார் வாதாபி நகரத்தைப் பாழ்படுத்தியதை அடியில்கண்ட பெரிய புராணச் செய்யுள் விளக்கும். அது,

"மன்னவர்க்குத் தண்டுபோய் வடபுலத்து வாதாவித்
தொன்னகரந் துகளாகத் துளைநெடுங்கை வரையுகைத்துப்
பன்மணியு நிதிக்குவையும் பகட்டினமும் பரித்தொகையும்
இன்னனவெண் ணிலகவர்ந்தே யிகலரசன் முன்கொணர்ந்தார்."

என்பது. நரசிம்மவர்மன் அவர் மூலமாக வெற்றி பெற்றதற்குப் பெரு மகிழ்ச்சி கொண்டானேனும், அவர், தனது வழிபடுகடவுளாகிய சிவபெருமானது அணுக்கத்தொண்டரென அறிந்து, அவரைத் தன் கீழ்வைத்து வேலை வாங்குவதனால் பெரிய சிவாபராதம் வருமெனஅஞ்சி, அவருக்குத் திரண்ட நிதியும், மானியங்களும் கொடுத்துத் திருத்தொண்டு செய்து கொண்டு இஷ்டப்படியிருக்க வேண்டினன். அவன் வேண்டுகோளுக் கிணங்கி, பரஞ்சோதியார் தம்மூராகிய திருச்செங்காட்டங்குடி வந்து வதிந்தனர். பின்வரும் பெரியபுராணச் செய்யுட்கள் இதனை விளக்கும். அவை,

"கதிர்முடிமன் னனுமிவர்தங் களிற்றுரிமை யாண்மையினை
யதிசயித்துப் புகழ்ந்துரைப்ப வறிந்தவமைச் சர்களுரைப்பார்
மதியணிந்தார் திருத்தொண்டு வாய்த்தவலி யுடைமையினா
லெதிரிவருக் கிவ்வுலகி லில்லையென வெடுத்துரைத்தார்."

"தம்பெருமான் றிருத்தொண்ட ரெனக்கேட்ட தார்வேந்தன்
உம்பர்பிரா னடியாரை யுணராதே கெட்டொழிந்தேன்
வெம்புகொடும் போர்முனையில் விட்டிருந்தே னெனவெருவுற்
றெம்பெருமா னிதுபொறுக்க வேண்டுமென இறைஞ்சினான்."

"இறைஞ்சுதலு முன்னிறைஞ்சி யென்னுரிமைத் தொழிற்கடுத்த
திறம்புரிவே னதற்கென்னோ தீங்கென்ன வாங்கவர்க்கு
நிறைந்தநிதிக் குவைகளுட னீடுவிருத் திகளளித்தே
அறம்புரியுஞ் செங்கோலா னஞ்சலிசெய் துரைக்கின்றான்."

"உம்முடைய நிலைமையினை யறியாமை கொண்டேய்த்தீ
ரெம்முடைய மனக்கருத்துக் கினிதாக விசைந்துமது
மெய்ம்மைபுரி செயல்விளங்க வேண்டியவா றேசரித்துச்
செம்மைநெறித்திருத்தொண்டுசெய்யுமெனவிடைகொடுத்தான்."

"மன்னவனை விடைகொண்டு தம்பதியின் வந்தடைந்து
பன்னுபுகழ்ப் பரஞ்சோதி யார்தாமும் பனிமதிவாழ்
சென்னியரைக் கணபதீச் சரத்திறைஞ்சித் திருத்தொண்டு
முன்னைநிலை மையில்வழுவா முறையன்பிற் செய்கின்றார்."

(சிறுத்—புராணம்.) என்பன.

திருச்செங்காட்டங்குடி வந்து சிறிது காலத்தில் அவர் சீராளர் என்னும்

மகவைப்பெற்றார். கி. பி. அறுநூற்று நாற்பத்திரண்டிலோ, அறுநூற்று நாற்பத்து மூன்றின் துவக்கத்திலோ அவர் திருச்செங்காட்டங்குடிக்கு வந்திருத்தல் வேண்டும். வந்து எவ்வளவு காலத்துக்குப் பின்னர் சீராளர் பிறந்தார் என்பது தெரியவில்லை. இரண்டொரு ஆண்டுகள் இருக்கலாம். சம்பந்தமூர்த்திகள் வந்தகாலத்துச் சீராளருக்கு நிறைந்த வயது மூன்று என்பது பின்கண்டவற்றால் விளங்கும். அவை,

"வந்துவளர் மூவாண்டின் மயிர்வினைமங் கலஞ்செய்து
தந்தையா ரும்பயந்த தாயாருந் தனிச்சிறுவர்
சிந்தைமலர் சொற்றெளிவிற் செழுங்கலைகள் பயிலத்தம்
பந்தமற வந்தவரைப் பள்ளியினி லிருத்தினார்."

"அந்நாளிற் சண்பைநக ராண்டகையா ரெழுந்தருள
முன்னாக வெதிர்கொண்டு கொடுபுகுந்து முந்நூல்சேர்
பொன்மார்பிற் சிறுத்தொண்டர் புகலிகா வலனார்தம்
நன்னாமச் சேவடிகள் போற்றிசைத்து கலந்சிறந்தார்."

(சிறுத்—புராணம்.) என்பன.

பிள்ளையார் வந்தது கி. பி. 646-7-ஆம் ஆண்டிலோ அதற்கு இரண்டொரு ஆண்டு பின்னரோ இருத்தல் வேண்டும். ஏனென்றால் சீராளருக்கு நான்காம் வயது நடைபெற்றகாலம் அது. அவர் கர்ப்பத்தில் பத்துமாதம் இருந்திருப்பர். சிறுத்தொண்டர் தம்மூர்வந்த ஆண்டொடு இக்காலத்தைக் கூட்ட 646-7 ஆகும். அவர் ஊர்வந்த காலத்துக்கும், சீராளர் கர்ப்பத்தில் உத்பவித்ததற்கும் இடையில் 2, 1 ஆண்டு நிகழ்ந்ததென்றால் நான் மேற் சொல்லிய கணக்கு சரியாய்விடும். கி. பி. 646-7-க்கும், 648-9-க்கும் இடையில் பிள்ளையார் திருச்செங்காட்டங்குடி வந்தனர் என்று வைத்துக் கொள்ளலாம். பிள்ளையார் பிறகு பல தலங்கள் சென்று திருப்புகலிவந்தனர். அங்கு நாவுக்கரசுவர, இருவரும் இன்னும் பல தொண்டர்களுடன் சிலநாள் வசித்துத் திருநாவுக்கரசுடன் தலயாத்திரைசெய்ய ஆரம்பித்தனர். பல தலங்களுக்குச் சென்று திருமறைக்காடு வந்தனர். அங்கு நின்று திருநாவுக்கரசரை விட்டுப்பிரிந்து மதுரை சென்றதும், சமணரை வாதில் வென்றதும், பாண்டியனைச் சைவனாக்கியதும் யாவரும் அறிந்தனவே. மதுரையைவிட்டு நீங்கிப் பல தலங்கள் சென்று திருப்பூந்துருத்தி வந்து திருநாவுக்கரசரைச் சந்தித்தனர். அவரைவிட்டுப் பிரிந்து காழிசென்று உடனே வடபக்கம் யாத்திரை சென்றனர். காஞ்சீபுரம், திருவொற்றியூர், திருமயிலை முதலிய தலங்கள் சென்று பதிகம்பாடிச் சிவபிரானை வணங்கிச் சீகாழிவந்தனர். இவருக்கு மணம்புரியும் வயது வந்ததால் பெற்றோர் முதலாயினோர் முயற்சியால் மணம் அமர்ந்ததும், சோதியில்

கலந்ததும் பலருக்கும் தெரிந்தனவே. இவர் சோதியிற்கலந்த காலத்து இவருக்கு ஆண்டு பதினாறெனக் கீழ்க்கண்ட வெண்பாக்கூறும். அது,

"அப்பருக்கெண் பத்தொன் றருள்வாத வூரருக்குச்
செப்பியநா லெட்டினிற் றெய்வீகம்—இப்புவியிற்
சுந்தரர்க்கு மூவாறு தொன்ஞான சம்பந்தர்க்
கந்தம் பதினா றறி. — என்பது.

பெரியபுராணம் சம்பந்தமூர்த்திகளைத் தவிர்த்து ஏனையோர்க்கு வயது கூறவில்லை. "திருவளர் ஞானத்தலைவர் திருமணஞ்செய் தருளுதற்குப், பருவமிது வென்றெண்ணி யறிவிக்கும் பாங்கணைந்தார்" என்று அப்புராணத்தில் சொல்வதால் அவர்க்கு மணஞ்செய்யும் பருவம் வந்ததெனக் கொள்ளலாம். அக்காலத்தில் மணஞ்செய்யும் பருவத்தை ஆணுக்குப் பதினாறும், பெண்ணுக்குப் பனிரண்டும் எனக் கொண்டிருந்தனர் என்று சொல்வதற்கு ஆதாரங்கள் பல வுள. மணமுடிந்த காலமும், சோதியிற் கலந்த காலமும் ஒன்றேயாதலால் இவருக்கு "அந்தம் பதினாறறி" என்று வெண்பாவில் கூறியிருப்பது பொருத்தமுடையதேயாம். திருநாவுக்கரையரைச் சீகாழியில் முதலில் சந்தித்தபோது இவருக்கு உபநயனமாகி விட்டது. எட்டாம் வயது நடைபெறுங்காலம். அதற்குப் பிறகு சில காலம் சீகாழியில் தங்கியிருந்து பின்னரே தலயாத்திரை செய்யப்புறப்பட்டனர். அப்போது இவருக்கு எட்டுவயதெனக் கொண்டால் அது முதல் திருமணம் நடக்கும்வரையுள்ள காலம் எட்டு ஆண்டுகளாகும். திருப்புகலூர், திருவீழிமிழலை, மதுரை முதலிய சில தலங்களில் நீண்டகாலம் தங்கியிருந்தனர். இவர் திருச்செங்காட்டங்குடி வருவதற்கு முன் செய்த யாத்திரை 3, 4 ஆண்டுகள் சென்றிருக்கலாம். இவர் சோதியில் கலந்தது சிறுத்தொண்டரை முதலில் சந்தித்ததற்கு 4, 5 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர்த்தாம். சோதியில் கலந்தகாலம் கி. பி. 655-க்குச் சிறிது காலம் முன்னே யிருக்கலாம். இவர் சமணரையும், பௌத்தரையும் வாதில் வென்று சைவத்தைப் பரவச்செய்தனர். ஜைனனாயிருந்த பாண்டிய அரசனைச் சைவத்தைத் தழுவச்செய்தனர். திருமுறைகண்ட புராணத்தில் இவர் பாடியனவாகக்கூறிய பதிகங்களின் தொகை 16000. இப்பொழுதுள்ளன 384. இவர் சரித்திரத்தை வாசிப்போர் அப்பர் சுவாமிகள் சரித்திரத்தையும், திருமுறை வகுப்பையும் சேர்த்து வாசித்தல் வேண்டும்.

அப்பர் சுவாமிகள் :—இவர்க்குத் திருநாவுக்கரசு, வாகீசர் என்னும் மறுபெயர்களு முண்டு. கி. பி. ஆறும் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியில் நடுநாட்டின் ஒரு பகுதியாகிய திருமுனைப்பாடி நாட்டில் திருவாமூரில் அவ

தரித்தனர். மருள் நீக்கியார் என்பது அவரது பிள்ளைத்திருநாமம். உலக நிலையாமையை உணர்ந்த இவர் அறத்துறந்து ஆருகதமே உண்மை நெறி எனக்கருதி அம்மதத்தைத் தழுவி ஒழுகலாயினர். சமணப்பள்ளியிருக்கும் பாடலிபுத்திர மென்னும் நகரத்தைச்சார்ந்து சமணநூல்களை நன்கு கற்றும், சமணர் பலருக்குக் கற்பித்தும் அவர்களால் மதிக்கப்பெற்று அவர்கள் அளித்த தருமசேனர் என்னும் சிறப்புப்பெயரொடும் வதிந்தனர். பிறகு சூலைநோய் இவரை அடைந்து வருத்தியதும், இவர் ஆருகதத்தைவிட்டுச் சைவத்தைக் கடைப்பிடித்ததும் யாவருமறிந்தனவே. இவர் சைவமதத்தைத் தழுவியபின்னர் வதிந்தது திருவதிகை என்னும் தலத்தில். அக்காலத்தில் திருவதிகை, பாடலிபுத்திரம் முதலிய இடங்கள் காஞ்சியை ராஜதானியாகக் கொண்டிருந்த பல்லவ அரசன் ஆட்சியில் இருந்தன. அவ்வரசன் பெயர் மகேந்திரவர்மன். அவன் ஜைன மதத்தைச்சார்ந்தவன். சமண அடிகள் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அப்பரை நீற்றறையி லிருத்தியவனும், அவர் தலையைக்காலால் இடற யானையை ஏவியவனும், கல்லில்கட்டிக் கடலில் போட்டவனும் இம்மகேந்திரனே. பிறகு தான் செய்தன அனைத்தும் பெருந்தவறென அறிந்து இரங்கித் திருவதிகை சென்று அப்பர்சுவாமிகள் சரணங்களைப் புணையாகக்கொண்டு அவர் திருவருளால் சைவனாயினன். பிந்தி பாடலிபுத்திரத்திலிருந்த ஜைனப் பள்ளிகளை இடித்துத் திருவதிகையில் சிவபெருமானுக்குத் தன் பெயரால் குணபரேச்சுரம் என்னும் ஆலயமமைத்தான். குணபரன் என்பது மகேந்திரனது சிறப்புப் பெயர்களில் ஒன்று. இப்பொழுது வழங்கும் பெரியபுராணப் பிரதிகளில் அவ்வாலயம் குணதரேச்சுரம் என்று காணப்படுகிறது. மகேந்திரன் கி. பி. 600 முதல்கொண்டு 625–30வரை ஆட்சிபுரிந்தவன். இவனாட்சி முற்பாதியில் இவன் சைவனாகியிருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. சைவனான பிறகே திருவதிகை, வல்லம், தளவனூர், சீயமங்கலம், பல்லாவரம், திரிசிராய்ப்பள்ளி முதலிய இடங்களில் சிவன் கோயிலும், மகேந்திரவாடி யென்னும் இடத்தில் விஷ்ணு கோயிலும் இவனால் அமைக்கப்பட்டன. திரிசிராப்பள்ளியில் இவன்காலத்து ஏற்பட்ட கல்வெட்டில் அடியில்கண்ட வரிகள் காணப்படுகின்றன: அவை,

"गुणभरनामनि राजन्यनेन लिङ्गेन लिङ्गिनि ज्ञानम् ।
प्रथताञ्चिराय लोके विपक्षवृत्तेः परावृत्तम् ॥" — என்பன.

இவற்றின்பொருள் 'லிங்கத்தை வழிபடும் குணபரன் என்னும்பெயரோடு கூடிய அரசன் இந்த லிங்கத்தினால் (பெற்ற) விபட்சவிருத்தியிலிருந்து

திரும்பிய ஞானம் உலகத்தில் நீண்டகாலம் நிலைநிற்பதாக' என்பது. விபட்சவிருத்தி—ஜைனமதம்.

இதில் அவ்வரசன் அந்நியமதத்தைப் பற்றியிருந்ததைவிட்டுச் சைவனுனது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மேற்கண்ட கோயில்களைக் கட்டுவதற்குப் பல ஆண்டுகள் சென்றிருக்க வேண்டுமாதலால் இவன் ஆட்சி முற்பாதியில் இவன் சைவனுகி யிருக்கலாமென்று சொன்னேன். அஃதாவது கி. பி. 613, 614-ஆம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருக்கலாம். அப்பர் சுவாமிகள் ஜைன மதத்தைவிட்டுச் சைவமதத்தைப்பற்றியது கி. பி. 610-ம் ஆண்டையொட்டியிருக்கலாம். பிறகு சுவாமிகள் திருவதிகையில் சிவபெருமானுக்குத் தொண்டு செய்துகொண்டு பல ஆண்டுகள் இருந்துவிட்டனர். மகேந்திரவர்மனுக்குப் பிறகு அவன் மகன் நரசிம்மவர்மன் பல்லவர் ஆட்சியை அடைந்தனன். அவன் ஆட்சி கி. பி. 660-ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னருமிருந்ததென்பர் ப்ரொபசர் துப்ரில். கி. பி. 640-ஆம் ஆண்டில் யுவான் சுவாங் எனப் பெயரிய சீனதேசயாத்திரிகர் நரசிம்மவர்மன் தலைநகராகிய காஞ்சிக்குவந்து அங்குச் சிலகாலம் தங்கியிருந்தனர். அவர் பௌத்தர். அக்காலத்தில் காஞ்சிநகரத்தில் புத்தப்பள்ளிகள் நூற்றுக்குமேல் இருந்தனவென்றும், பௌத்த சந்நியாசிகள் பதினாயிரம்பேர் இருந்தனரென்றும், ஜைன ஆலயங்கள் பல இருந்தனவென்றும் அவர் தாமெழுதிய புத்தகத்தில் சொல்லியிருக்கின்றனர். இவர் காஞ்சிவருவதற்கு முன் கன்னோசி நகரத்தரசன் ஹர்ஷவர்த்தனனிடத்தில் சிலகாலம் தங்கியிருந்தனர். ஹர்ஷசரித்திரம் முதலியஎழுதிய பட்டபாணர் என்னும் பிரசித்திபெற்ற வடமொழிப்புலவர் அக்காலத்தில் இருந்தவர். இந்தக் காலமெல்லாம் அப்பர் சுவாமிகள் திருவதிகையில் வசித்தகாலம்.

சைவநெறியைத் தழுவியகாலத்து அப்பர் சுவாமிகளுக்கு வயதென்ன என்பதை விசாரிப்போம். சிலரைப்போல் மனைவி, மக்கள் அல்லது மாதா, பிதா முதலியவர்களிடத்து உதித்த மனவருத்தத்தினுலாவது, வறுமை பெண்ணுசைபோன்ற பிற ஹேதுக்களினுலாவது பிற மதத்தையும், சந்நியாசத்தையும் அப்பர் சுவாமிகள் ஏற்றவரன்று. உலகவாழ்வும், ஐம்பொறியின் வாயிலாய்வரும் இன்பமும் நில்லாவென உணர்ந்து உண்மை நெறியையாராய்ந்து கடைப்பிடிக்க வேண்டினவர். அவர் ஜைன நெறியைப் பற்றுவதற்கு முன் செய்த காரியங்கள் இன்னவென்பதைப் பின் கண்ட செய்யுட்கள் காட்டும். அவை,

"மாசின்மனத் துயரொழிய மருணீக்கி யார்திரம்பித்
தேசநெறி நிலையாமை கண்டறங்கள் செய்வாராய்க்

H

காசினிமேற் புகழ்விளங்க நிதியளித்துக் கருணையினுல்
ஆசிலறச் சாலைகளுந் தண்ணீர்ப்பந் தருமமைப்பார்."

"காவளர்த்துங் குளந்தொட்டுங் கடப்பாடு வழுவாமல்
மேவினர்க்கு வேண்டுவன மகிழ்ந்தளித்தும் விருந்தளித்தும்
நாவலர்க்கு வளம்பெருக நல்கியுநா னிலத்துள்ளோர்
யாவருக்குந் தவிராத வீகைவினைத் துறைநின்றார்."

"நில்லாத வுலகியல்பு கண்டுநிலை யாவாழ்க்கை
அல்லேனென் றறத்துறந்து சமயங்க ளானவற்றி
னல்லாறு தெரிந்துணர்ந்து நம்பரு ளாமையினுல்
கொல்லாமை மறைந்துறையு மமண்சமயங் குறுகுவார்."

(திருநா—புராணம்.) என்பன.

இப்பாட்டுக்களிற் கண்டனவற்றைச் செய்யக் காலமும் ஆற்றலும் வேண்டும். எல்லாவற்றையும் யோசிக்க இவர் ஜைனராயினகாலத்து இவருக்கு 25 வயது இருந்திருக்கலாமென்று கொள்வது தவருகா தென்னலாம். இவர் ஜைனரான பின்னர்ச் செய்தன இன்னவென்பதைப் பின்வரும் செய்யுட்கள் காட்டும். அவை,

"அங்கவரு மமண்சமயத் தருங்கலைநூ லானவெலாம்
பொங்குணர் வுறப்பயின்றே யந்நெறியிற் புலன்சிறப்பத்
துங்கமுழு வுடற்சமணர் சூழ்ந்தமகிழ் வாரவர்க்குத்
தங்களின்மே லாந்தரும சேனரெனும் பெயர்கொடுத்தார்."

"அத்துறையின் மீக்கூரு மமைதியினு லகலிடத்திற்
சித்தநெறி யறியாத தேரையும் வாதின்கண்
உய்த்தவுணர் வினில்வென்றே யுலகின்க ணொளியுடைய
வித்தகரா யமண்சமயத் தலைமையினின் மேம்பட்டார்."

(திருநா—புராணம்.) என்பன.

சமயநூல்களை எல்லாம் கன்காராய்ந்தனர். பிற சமயிகளோடு வாதுபுரிந்து ஜைனத்தை ஊன்றச்செய்தனர். ஜைன அடிகளில் யாவரினும் மேம்பட்ட நிலையை அடைந்தனர். ஜைன மதத்திற்கே பேரிலக்காய் விளங்கினர். இவர் சைவநெறியைத் தழுவியகாலத்து ஜைனர் தங்கள் சமயம் அத்தோடு ஒழிந்துபோய்விடுமோ என்று பயந்தனர். பின்கண்ட செய்யுட்பகுதிகள் இதை விளக்கும். அவை,

"மருவு நம்பெருஞ் சமயம்வீழ்க் ததுவென மருள்வார்."

"மலையும் பல்சம யங்களும் வென்றுமற் றவரால்
நிலையும் பெற்றவிந் நெறியினி யழிந்ததென் றழுங்கி."

"இவ்வ கைப்பல வமணர்கள் துயருட னீண்டி
மெய்வ கைத்திற மறிந்திடில் வேந்தனும் வெகுண்டு
சைவ னாகிநம் விருத்தியுந் தவிர்க்குமற் றினிநாஞ்
செய்வதென்." (திருநா—புராணம்.) என்பன.

சைவர்களோ அப்பர் சைவரானதால் தங்கள் மதம் பெரிய வெற்றியை அடைந்ததாகக்கருதி உத்ஸவம் கொண்டாடினர். அது,

"பரசுங்கரு ணைப்பெரி யோனருளப்
பதிபுன்றலை யோர்நெறி பாழ்படவந்
தரசிங்கருள் பெற்றுல குய்ந்ததெனு
வடியார்புடை சூழதி கைப்பதிதான்
முரசம்படகந்துடி தண்ணுமையாழ்
முழவங்கிளை துந்துபி கண்டையுடன்
நிரைசங்கொலி யெங்கு முழங்குதலா
னெடுமாகட லென்னநி றைந்துளதே."
(திருநா—புராணம்.) என்ற செய்யுளால் விளங்கும்.

மேற்கண்டவற்றையெல்லாம் பரியாலோசித்துப் பார்த்தால் அப்பர் ஜைன மதத்தில் இந்நிலைமையை அடைய 15 ஆண்டுகளாவது சென்றிருத்தல் வேண்டும். இவர் சைவத்தை மீட்டும் தழுவியகாலத்து இவருக்கு வயது நாற்பதை ஒட்டி இருந்ததென்று கொள்ளலாம்.

அப்பர் சுவாமிகள் திருவதிகையிலிருந்து தலயாத்திரை செய்யப் புறப்பட்டுத் திருவெண்ணெய் நல்லூர், திருக்கோவலூர், பெண்ணாகடம் முதலிய தலங்களில் சிவபிரானை வணங்கிச் சிதம்பரம் வந்தனர். அங்குச் சில நாள் தங்கியிருக்கும் காலத்து ஞானசம்பந்த மூர்த்திகளுக்குத் திருமுலைப்பால் ஊட்டிய விருத்தாந்தத்தை அடியார்கள் சொல்லக்கேட்டு அவரை வணங்குதற்குச் சீகாழி வந்தனர். அடிகள் காழிக்கு வந்தகாலத்துத் திருஞான சம்பந்தமூர்த்திகள் திருமுலைப்பா லூட்டப் பெற்று நான்கு ஆண்டுகள் ஆயின. அக்காலத்து அப்பர் சுவாமிகள் தேகத்தில் வயது முதிர்ச்சியால் நடுக்கமிருந்ததென்று சொன்னேன். சிலர் "திருமேனி தனிலசைவும்" என்றது 'ஆனந்த பரவசத்தாலாய தளர்நடையை யுணர்த்தும்' என்பர். அவர் கூற்றுப் பொருத்த முடையதென்று தோன்றவில்லை. அப்பர் சுவாமிகளுக்கு எழுபதாண்டுக்குமேல் இருக்கவேண்டும். இதனால் சுவாமிகள் திருவதிகையில் சற்றேறக்குறைய முப்பதாண்டுகள் வதிந்தனரென்று கொள்ளலாம். சீகாழியில் திருஞானசம்பந்த அடிகளோடு சிலநாள் உடனுறைந்து பின்னர்த் தலயாத்திரை செய்யப் புறப்பட்டனர். மறுபடியும் திருப்புகலூரில் ஞானசம்பந்த மூர்த்திகளைச் சந்தித்தனர். சந்தித்தது, சம்

பந்தமூர்த்தி அடிகள் திருச்செங்காட்டங்குடியில் சிறுத்தொண்ட அடிகளைச் சந்தித்ததற்குப் பின்னர். சீகாழியில் உடனுறைந்ததற்கும் திருப்புகலூரில் சந்தித்ததற்கும் இடையில் நான்காண்டுகள் சென்றிருக்கலாம். திருப்புகலூரில் சிறுத்தொண்டர், நீலநக்கர் முதலிய அடிகளும்வர, யாவரும் முருகனார் மடத்தில், அவர் குறைவறுக்க உடனுறைந்தனர். பின்கண்ட செய்யுட்கள் இதை விளக்கும். அவை,

"பிள்ளையா ரெழுந்தருளப் பெருவிருப்பால் வாகீசர்
உள்ளமகிழ்ந் தெதிர்கொண்டங் குடனுறையு நாளின்கண்
வள்ளலார் சிறுத்தொண்டர் மற்றவர்பா லெழுந்தருள
எள்ளருஞ்சீர் நீலநக்கர் தாமும்எழுந் தருளினார்."

"ஆங்கணையு மவர்களுட னப்பதியி லந்தணராம்
ஓங்குபுகழ் முருகனார் திருமடத்தி லுடனாகப்
பாங்கில்வருஞ் சீரடியார் பலருமுடன் பயில்கேண்மை
நீங்கரிய திருத்தொண்டி னிலையுணர்ந்து நிகழ்கின்றார்."

"திருப்பதிகச் செந்தமிழின் றிறம்போற்றி மகிழ்வுற்றுப்
பொருப்பரையன் மடப்பாவை யிடப்பாகர் பொற்றாளில்
விருப்புடைய திருத்தொண்டர் பெருமையினை விரித்துரைத்தங்
கொருப்படுசிந் தையினார்க ளுடனுறைவின் பயன்பெற்றார்."
(திருநா—புராணம்.) எனவும்,

"நாவினுக் கரசரும் நம்பிசீர் முருகரு மற்று நாமச்
சேவுகைத் தவர்திருத் தொண்டரா னவர்கள்முன் சென்று சேதப்
பூவினிற் பொலிபுனற் புகலியார் போதகத் தெதிர்ப ணிந்தே
மேவமற் றவருடன் கூடவே விமலர்கோ யிலைய டைந்தார்."

* * * * *

"நீலநக் கடிகளு நிகழ்சிறுத் தொண்டரு
முடனணைந் தெய்து நீர்மைச்
சீலமெய்த் தவர்களுங் கூடவே கும்பிடுஞ்
செய்கைநேர் நின்று வாய்மைச்
சால்பின்மிக் குயர்திருத் தொண்டினுண் மைத்திறந்
தன்னையே தெளிய நாடிக்
காலமுய்த் தவர்களோ டளவளா விக்கலந்
தருளினார் காழி நாடர்." (திருஞா புராணம்.) எனவும் வருவன.

இவ்வாறு அடியார்கள் திருப்புகலூரிலுடனுறைந்ததை ஞானசம்பந்தமூர்த்திகள் சரித்திரத்திற் சொல்லியவற்றோடு சேர்த்து யோசித்தால், அது கி. பி. 650-ஆம் ஆண்டுக்குச் சிறிதுகால முன்னராய் இருக்கலாமென்று நினைப்ப

தற்கு இடம்கொடுக்கும். இவ்விடத்து நாம் கவனிக்கவேண்டிய வேறொரு செய்தியுமுளது. ஞானசம்பந்த மூர்த்திகள் சிறுத்தொண்டரைச் திருச்செங்காட்டங்குடியில் சந்தித்தகாலத்துச் சீராளருக்கு மூன்று வயதென்று சொன்னேன். திருப்புகலூரில் உடனுறைந்தது அதற்குப் பிறகுதான். அஃது, எம்பெருமான் பைரவராய்வந்து பிள்ளைக்கறி வேண்டியதற்கு முந்தியது. பிள்ளைக்கறி வேண்டியகாலத்துச் சீராளருக்கு வயது ஐந்து என்பது பின்கண்ட பெரியபுராணச் செய்யுட்களால் விளங்கும். அவை, "பைரவரும், நாமுண்ணப் படுக்கும் பசுவும் நரபசுவாம்; உண்பதஞ்சு பிராயத்தி லுறுப்பின் மறுவின்றேல்" எனவும்,

"வள்ள லாரு மனையாரை நோக்கி வந்த மாதவர்தா
முள்ள மகிழ வமுதுசெய விசைந்தார் குடிக்கோர் சிறுவனுமாய்க்
கொள்ளும் பிராய மைந்துள்ள னுறுப்பிற் குறைபா டின்றித்தாய்
பிள்ளை பிடிக்க வுவந்துபிதா வரிந்து சமைக்கப் பெறினென்றார்."

* * * * *

"மனைவி யார்தம் முகநோக்கி மற்றித் திறத்து மைந்தர்தமை
நினைவு நிரம்ப நிதிகொடுத்தாற் றருவா ருளரே நேர்நின்று
தனையன் றன்னைத் தந்தைதா யரிவா ரில்லைத் தாழாமே
எனையிங் குய்ய நீபயந்தான் றன்னை யழைப்போ மியாமென்றார்"

(சிறுத்தொண்—புராணம்.) எனவும் வருவன.

திருப்புகலூரில் அடியார்கள் உடனுறைந்தது சீராளருடைய மூன்றாம் ஆண்டுக்கும் ஐந்தாமாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் ஆம்.

பிறகு சம்பந்தமூர்த்திகளும் திருநாவுக்கரசும் சில தலங்கள் சென்று திருவீழிமிழலைவந்து நீண்டகாலந் தங்கினர். அங்கிருந்து இருவரும் புறப்பட்டுப் பல தலங்களுக்குச்சென்று வேதாரணியம் வந்தனர். அவ்விடமிருந்து சம்பந்தமூர்த்தியடிகள் அப்பர் சுவாமிகளைவிட்டுப்பிரிந்து மதுரை சென்றனர். அப்பர் சுவாமிகள் வேதாரணியத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுத் திருவீழிமிழலை சென்று சிலகாலம் அங்குத் தங்கியிருந்தனர். பின்னர்த் தலயாத்திரை செய்யவேண்டும் விருப்புத்தூண்ட, காவிரி இருகரையிலுமுள்ள தலங்களுக்கெல்லாஞ் சென்று பரமசிவனை வணங்கி, மழநாட்டுத் தலங்களுக்குச் சென்று அங்குமவரைத்தொழுது திருமுனைப்பாடி நாடு சென்றனர். அண்ணாமலையாரை வணங்கித் தொண்டைநாடு சென்றனர். கச்சி ஏகம்பரை வழிபட்டுப் பின்னும் பல தலங்களுக்குச் சென்று திருக்காளத்தி வந்தனர். அது தென்கைலாயம் எனப் பெயர்பெற்றது. திருக்காளத்தீச்சுரரை வணங்கும்பொழுது வடகைலை சென்று சிவபெருமானைத் தொழவேண்டு மென்னும் பெருங்காதலை அடைந்தார். அங்கிருந்து புறப்-

பட்டு இடையிலுள்ள நாடு, காடு, மலை, யாறு முதலியனவற்றை யெல்லாங் கடந்து காசிவந்து விசுவேச்சுரரை வணங்கினார். புகைவண்டியும் மின்சாரத்தந்தியுமுள்ள இக்காலத்தில் காசிபோவதுபோல் அக்காலத்தில் போவது எளிதல்ல. போவதற்கு வேண்டிய சௌகரியங்க ளெல்லாம் மிகவுங் குறைவாயிருந்தகாலம். அப்பர் சுவாமிகள் தளர்ந்த யாக்கையொடு நடந்தே போகவேண்டும். காசிபோய்ச் சேரவே நீண்டநாள் பிடித்திருக்க வேண்டும். அங்கிருந்து புறப்பட்டு வடக்குநோக்கிச் சென்று, பெருங்காடுகளைக்கடந்து பாலைக்கற்சுர மடைந்தனர். கந்தமூலபலங்களை உண்ணுதலுமற்றது. தேகத்திலுள்ள தசைதேய்ந்தது. கால்கள் தேய்ந்து போயின. கையால் தாவிச்சென்றனர். கைகளுந்தேய்ந்தன. மார்பினால் நகர்ந்து சென்றனர். மார்பின் தசையுந் தேய்ந்தது. எலும்புகள்முறிந்தன. பிறகு புரண்டுபோயினர். அங்கமெல்லாங் குறைந்தன. செயலற்று இருந்தனர். அப்பொழுது, பரமசிவன் தவவேடங் கொண்டுவந்து இவருக்கு அருளியது யாவருமறிந்ததே. ஒரு பொய்கையைக்காட்டி அதில் மூழ்கினால் திருவையாற்றில், 'கைலையில் நாமிருக்குந் திருக்கோலத்தோடு நம்மைக் காண்பாய்' என அப்பர் அவ்வாறே மூழ்கித் திருவையாறடைந்தனர். அப்பர் சுவாமிகள் சம்பந்தமூர்த்திகளைத் திருமறைக்காட்டில் பிரிந்த காலத்துக்கும், பொய்கையில் மூழ்கித் திருவையாறு அடைந்ததற்குமிடையில் சில ஆண்டுகளாவது சென்றிருத்தல் வேண்டும். திருவையாற்றிற் சிலநாள் தங்கித் திருப்பூந்துருத்தி சென்றனர். அங்கே,

"தங்கித் திருத்தொண்டு செய்வார் தம்பிரானு ரருள்பெற்றுத்
திங்களுணா யிறுந்தோயுந் திருமடமாங் கொன்றுசெய்தார்."

(திருநா—புராணம்.)

அம்மடத்தின் ஒரு பகுதி இப்பொழுதுமுளது. அதில் நீண்டநாள் தங்கி இருந்தனர். மதுரை சென்ற சம்பந்தமூர்த்திகள் அவண் வந்து அப்பரைச் சந்தித்தனர். வேதாரணியத்தில் பிரிந்ததற்கும் திருப்பூந்துருத்தியில் சந்தித்ததற்கு மிடையில் பல ஆண்டுகள் கழிந்திருத்தல் வேண்டும். பிறகு சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் வடநாட்டிலுள்ள காஞ்சி முதலிய தலங்களுக்குச் சென்றனர். அப்பர் சுவாமிகள் மதுரைசென்று பாண்டிமாதேவியார், பாண்டியன், குலச்சிறையார் இவர்களால் உபசரிக்கப்பெற்று அங்குத்தங்கியிருந்தனர். பிறகு இராமேச்சுரம், திருநெல்வேலி, பாண்டி நாட்டில் மற்றுமுள்ள தலங்கள் இவற்றிற்குச் சென்று இறைவனை இறைஞ்சிச் சோழநாடுவந்து, பல தலங்களுக்கும் சென்று வணங்கிப் புகலூர்வந்து தங்கினர். அங்குப் பலநாள் வதிந்து சிவனது குஞ்சிதபாதத்தை அடைந்தனர். அடைந்தகாலம் கி. பி. அறுநூற்றைம்பத்தைந்தை ஒட்டி இருத்தல் வேண்டும். சம்பந்தமூர்த்திகளைத் திருப்பூந்துருத்தியில் பிரிந்தபின் இவர்

தென்னாட்டில் யாத்திரை செய்தகாலமும்,திருப்புகலூரில்வதிந்தகாலமுமே இவர் இவ்வுலகிலிருந்தன. பெரிய புராணத்தில் இவர் சிவபதமடைந்த காலத்து இவருக்கு வயது இன்னதென்று சுட்டவில்லை. முதிர்ந்த வய தினரென்றுமட்டும் அறியலாம்.

இவர் காலத்திலேயே சைவத்தில் பல உட்பிரிவுகளுண்டாகி, அவ்வ தமிழ்நாட்டிலும் பரவியிருந்தன வென்பது அவர்பாடிய பின்கண்ட திரு வாரூர்த் தேவாரத்தால் தெரிகிறது. அது,

"அருமணித் தடம்பூண் முலையரம் பையரோ டருளிப்பாடி
உரிமையிற் றொழுவா ருருத்திர பல்கணத்தார்
விரிசடை விரதி கவந்தணர் சைவர் பாசுபதர் கபாலிகள்
தெருவினிற் பொலியுந் திருவாரூ ரம்மானே." என்பது.

இவர்பாடிய பதிகங்களின் தொகை திருமுறைகண்ட புராணத்தில் சொல் லியபடி 49000. இதைச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருநின்றியூர்ப் பதி கத்தில் "இணைகொளேழெழுநூ றிரும்பனுவ லீன்றவன் றிருநாவினுக் கரையன்" எனக்குறிக்கின்றனர். இப்பொழுதுள்ளன 311. இவர் ஜைன ராயிருந்தபொழுது பௌத்தரோடு வாதுசெய்து வென்றனர். ஜைனரா யிருந்த பல்லவ அரசன் மகேந்திரவர்மனைச் சைவனாக்கினர். இவர் சரித் திரத்தை வாசிப்போர் சம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகள் சரித்திரத்தையும், திரு முறை வகுப்பையும் சேர்த்து வாசித்தல் வேண்டும்.

சுந்தரமூர்த்தி அடிகள்:—திருமுனைப்பாடி நாட்டில் திருநாவலூரில் அவதரித்தவர். தம்பிரான்தோழர், நாவலூரர் முதலிய பல மறுபெயர்கள் இவருக்குண்டு. இவர் அப்பர், சம்பந்தருக்குக் காலத்தால் பிந்தியவர். இவர் பாடிய திருத்தொண்டத் தொகையில் அவர்கள் பெயரைவைத்துப் பாடியிருப்பது மன்றிப் பதிகங்களிலும் அவ்வாறே பாடியிருக்கின்றனர். அது,

"நாவின்மிசை யரையன்னொடு தமிழ்ஞானசம் பந்தன்
யாவர்சிவ னடியார்களுக் கடியானடித் தொண்டன்
தேவன்றிருக் கேதாரத்தை யூரன்னுரை செய்த
பாவின்றமிழ் வல்லார்பர லோகத்திருப் பாரே."

(திருக்கேதாரப் பதிகம்.) என்பது.

அப்பர், சம்பந்தர் இவர்கள் கி. பி. அறுநூற்றைம்பத்தைந்தை ஒட்டிச் சிவ னது குஞ்சிதபாதத்தை அடைந்தனரென்று கொள்ளலாமென்றேன். இத னால் சுந்தரமூர்த்திகள் கி.பி. 655-க்குப் பிந்திய ஒருகாலத்திலிருந்தவராவர்.

வரகுணபாண்டியன் II என்பான் மதுரையில் கி.பி 862-3ல் பட்டம் பெற்றான். இவன் கும்பகோணத்துக்கடுத்த திருப்புறம்பயம் என்னும் ஊரில் பெரும் போர்புரிந்து அபராஜித விக்ரமவர்மன் என்னும் அரசனைக் கொன்று வெற்றிபெற்று அருகிலுள்ள திருவிடைமருதூரை அடைந்து மகாலிங்கத்தினிடத்து அளப்பரிய பக்திசெய்வானாயினன். வாதவூரடிகள் சரித்திரத்தில் இவனைப்பற்றி விவரமாய்ச் சொல்லுவேன். அதைப் பார்க்க. இவன் பக்தியின் மேன்மையைப்புகழ்ந்து வாதவூரடிகள் பட்டினத் தடிகள், நம்பியாண்டார் நம்பி என்ற மூவரும் பாடியிருக்கின்றனர். இவன் காலத்திலாவது அதற்குப் பின்னராவது சுந்தரமூர்த்திகள் இருந் திருந்தால், தம்காலத்திலும், அதற்குமுன் ஒரு காலஅளவுவரையிலும் இருந்த சிவனடியார்கள் பெயரைத்தொகுத்துத் திருத்தொண்டத் தொகை பாடிய அவர், பரம சிவபக்தனாகிய இப்பாண்டிய அரசனது பெயரை அத் தொகையில் வைத்துப் பாடாதிருக்கமாட்டார். இதுகொண்டு சுந்தரமூர்த் திகள், வரகுணன் II என்பான் காலத்திற்குமுந்தியவர் என்பதில் ஐயம் ஒரு சிறிதுமில்லை என்று கொள்ளலாம். இதனால் கி. பி. 655-க்கும் கி. பி. 862-க்கும் இடையிலிருந்தவர் ஆரூரர் என்றறியலாம்.

நிற்க, சுந்தரமூர்த்திகளும், சேரமான் பெருமாணாயனாரும் மதுரை சென்றகாலத்துப் பாண்டிய அரசனும், அக்காலத்தில் மதுரையில் வசித்துக்கொண்டிருந்த அவன் மாப்பிள்ளையாகிய சோழனும் அவர்களை வரவேற்று உபசரித்தார்கள் என்பது பெரியபுராணத்தில் சொல்லப்பட் டுள்ளது. அது,

"தென்னவர்கோன் மகளாரைத் திருவேட்டு முன்னரே
தொன்மதுரை நகரின்கண் ணினிதிருந்த சோழனார்
அன்னவர்க ளுடன்கூட வணையவவ ருங்கூடி
மன்னுதிரு வாலவாய் மணிக்கோயில் வந்தணைந்தார்."

(சேரமான்—புராணம்.) என்பது.

மதுரை நகரின்கண் இனிதிருந்த சோழனார் என்று சொல்லியிருப்பது தஞ்சையைத் தலைநகராகக்கொண்ட விஜயாலயன் என்னும் சோழனாயிருத் தல்கூடாது. அவன் பராக்கிரமசாலி. அயல் அரசர்களின் ஆக்கிரமணத் தால் இருந்த இடம் தெரியாது புகழும் வலியும் குன்றியிருந்த சோழ வம்சத்தை, மிக்க புகழும் வலியுமுள்ளதாக்கி நிலைநாட்டினவன். இவன் சரித்திரத்தை வாசிப்போர், இவன் மாமனார் ஆதரவில் மதுரையில் இனி திருந்து காலத்தைப்போக்க அவகாசமில்லாதவன் என்று எளிதிலுணர லாம். அவன் நாடு, நகரம் இன்னதென்று அறியக்கூடாதவனாய் இவ னுக்கு முன் சோழவம்சத்திலுள்ளவரில் ஒருவனாயிருத்தல் வேண்டும்.

விஜயாலயன் கி. பி. 849-ல் பட்டம்பெற்றவன். இவனுக்குப் பின்னர்ப் பட்டம்பெற்றவர்களும் பராக்கிரமசாலிகளாய்த் தங்கள் ஆட்சியைப் பரவச் செய்வதே கருத்தாயிருந்தார்கள். ஆதலால் சுந்தரமூர்த்திகள் மதுரை சென்ற காலம் கி. பி. 849-க்கு முந்தியிருத்தல்வேண்டும்.

சுந்தரமூர்த்திகளும், சேரமான் பெருமாளும் சமகாலத்தவர் என்பது பெரியபுராணத்தால் னன்கறியப்பட்டதொன்ரும். சேரமான் பெருமாளுக்குக் கழறிற்றறிவார் என்றும் ஒரு பெயருண்டு. பாணபத்திரரிடத்தில் திருமுகப்பாசுரம் கொடுத்துச் சேரமான் பெருமாளிடத்து அனுப்பினுர் என்று பெரியபுராணமும், வேம்பத்தூரார் திருவிளையாடலும் தெளிவாய்க் கூறுகின்றன. பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடலால் அக்காலத்து ஆட்சிபுரிந்த பாண்டியன் வரகுணன் என்று அறியலாம். திருவிளையாடல்களில் ஆட்சிபுரிந்த பாண்டியர்களின் பெயர்களைக் கொடுத்திருப்பதில் ஒரு வரகுணபாண்டியன்தான் காணப்படுகிறுன். இக்காலப்பகுதித் துவக்கத்தில் கொடுத்திருக்கிற பாண்டிய வம்சாவளியைப் பார்ப்பதனுல் இரண்டு வரகுணபாண்டியர்கள் ஆட்சிபுரிந்தனர் என்பது அறியப்படுகிறது. கி. பி. 862-3ல் பட்டம்பெற்றவரகுணன் சுந்தரமூர்த்திகள் காலத்தவனல்லன் என்பதை மேலே காட்டியிருக்கிறேன். அவன் வரகுணன் II என்னப்படுவான். சுந்தரமூர்த்திகள் காலத்தவன் வரகுணன் I என்பவனுயிருத்தல் வேண்டும். அவன் வரகுணன் II என்பான் பிதாமகன். வரகுணன் II என்பான் காலத்துக்கு ஒரு தலைமுறை முந்தியவன். கி. பி. 840-க்கு முன் வரகுணன் I என்பான் ஆட்சிபுரிந்தவன் என்று கொள்வது பொருத்தமுடையதாம்.

இனி, சேரமான் பெருமாள் காலம் என்னவென்று ஆராய்வாம். முக்கியமான சேரவம்சத்தரசர்களில் கடைசியாய் ஆட்சிபுரிந்தவர் சேரமான் பெருமாள். இவர் மகமதீயமதத்தைத்தழுவி மெக்காவுக்குப் போயினர் என்று ஒரு கதை மலையாளத்தில் வழங்குகின்றது. ஞானவுலா அல்லது ஆதியுலா என்று வழங்கும் கைலாயவுலா, சிவபெருமான்மீது அந்தாதி, நான்மணிமாலை முதலிய பாட்டுக்களைப் பாடியவரும்; சிவபெருமான் திருவருளால் கழறிற்றறிவார் ஆகியவரும்; நடராஜப்பெருமானது பாதச்சிலம்பொலி கேட்கப்பெற்றவருமாய் இருந்த பரம சிவபக்தராகிய இவர் சுந்தரமூர்த்திகளோடு கைலாயம்சென்றனர் என்று பெரியபுராணம் முரசறைகின்றது. இவர் ஆட்சியைவிட்டுச் சென்றது கி. பி. 825-ல் என்பர். அது முதற்கொண்டுதான் கொல்லமாண்டுத் துவக்கம். கிறிஸ்து பிறந்தது முதற்கொண்டு கணக்கிடுமாண்டில் 825-ஐக்கழித்தால் கொல்லமாண்டு கிடைக்கும். ஆதலால் சுந்தரமூர்த்திகள் கைலாயம் சென்றது

கி. பி. 825-ஆம் ஆண்டாம். சிலர் கொல்லமாண்டுத் துவக்கத்திற்கு வேறு காரணம் கூறுவர். அவரும் சேரமான்பெருமாள் ஆட்சியைவிட்டுச் சென்றது கி. பி. 825-க்குச் சில ஆண்டுகள் முன்னே பின்னே என்பர். அவர் கொள்கை உண்மையாயின் சுந்தரமூர்த்திகள் கைலாயம் சென்றது கி. பி. 825-க்குச் சிறிதுகாலம் முன்னே பின்னே என்னலாம்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் சிவபெருமானுல் திருமணக்கோலத்தோடு ஆட்கொள்ளப்பட்டபின் சிதம்பரம் சென்றனர். அங்கே (கோயில்) பாடிய பதிகத்தில், "மண்ணுலகங் காவல்பூண்ட

உரிமையார் பல்லவர்க்குத் திறைகொடா மன்னவரை
மறுக்கஞ் செய்யும்
பெருமையாற் புலியூர்ச்சிற் றம்பலத்தெம் பெருமானைப்
பெற்ரு மன்றே" என்றும்,

திருக்கச்சிமேற்றளிப் பதிகத்தில்,

"பாரூர்பல் லவனூர் மதிற்காஞ்சி மாநகர்வாய்ச்
சீரூரும் புறவிற் றிருமேற் றளிச்சிவனை
யாரூர னடியானடித் தொண்டனூரு ரன்சொன்ன
சீரூர் பாடல் வல்லார் சிவலோகஞ் சேர்வாரே" என்றும்

பல்லவனைப் பாடியிருக்கின்றனர். பல்லவர்களுக்குக் காடவர் என்றும் பெயருண்டு. சுந்தரமூர்த்திகள் திருத்தொண்டத் தொகையில்,

"கடல்சூழ்ந்த வுலகெலாங் காக்கின்ற பெருமான்
காடவர்கோன் கழற்சிங்க னடியார்க்கு மடியேன்" என்று

சொல்லியிருப்பதும் கவனிக்கத்தக்கது. சிலர் கழற்சிங்கனுக்குக் காக்கின்ற என்னும் நிகழ்காலப்பெயரெச்ச அடைமொழி கொடுத்திருப்பது சுந்தரமூர்த்திகள் காலத்தில் பல்லவ அரசனுயிருந்தவன் அவன் என்பதைக் காட்டும் என்பர். பல்லவ வம்சாவளியைப் பார்ப்பதால் கழற்சிங்கன் எனப் பெயரிய பல்லவ அரசன் ஒரு காலத்தும் இருந்ததில்லை என்பது புலப்படும். சிங்கன் என்று முடியும்பெயரையுடைய ஒரு பல்லவ அரசனை அப்பெயர் சுட்டுமோ வெனில் நரசிங்கன், ராஜசிங்கன் போன்ற பெயரையுடைய பல்லவ அரசர்கள் ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் முற்பாதியிலாவது எட்டாம் நூற்றுண்டின் பிற்பாதியிலாவது இருந்ததில்லை. மேலும் பல்லவ அரசர்கள் அனைவரும் வடமொழிப்பெயர் உடையவர் என்பது வம்சவிருக்ஷத்தைப் பார்ப்பதனுல் அறியக்கிடக்கிறது. கழல் என்னும் சொல் சுத்தத்தமிழ்ச்சொல். தமிழுக்கே உரிய ழகரம் அதனிலிருப்பது அதற்குச் சான்ரும். ஆதலால் சுவாமிகள் கழற்சிங்கன் என்றதைப் பல்லவ அரச

னது இயற்பெயராய்க் கொள்வதற்கிடமில்லை. புகழ்ப்பெயராயிருத்தல் வேண்டும் என்பது வெளி. சுந்தரமூர்த்திகள் காலத்துத் திருமுனைப்பாடி நாடு, சிதம்பரம் முதலிய இடங்களெல்லாம் பல்லவராட்சிக் குட்பட்டிருந்தன. அதனுல்தான் சுவாமிகள் சிதம்பரம் பதிகத்தில் பல்லவனைப் பரிவுடன் பாடினர். இவர் காலத்தில் பல்லவ அரசனுயிருந்தவன் நந்திவர்மன். அவன் கி. பி. 780 முதல் கி. பி. 830-வரை ஆட்சிபுரிந்தவன் என்பர். 50 ஆண்டுகள் அவன் ஆட்சியிருந்ததென்பதை மறுப்பாரில்லை. ஆனல் அவனது ஆட்சி கி. பி. 780-க்கும் சில ஆண்டுகள் பின்னர் ஆரம்பித்துக் கி. பி. 830-க்குச் சில ஆண்டுகள் பின்னர்வரை இருந்ததென்பரோடு நான் ஒவ்வுகின்றேன். இவனுட்சியில் கி. பி. 804-ஆம் ஆண்டில் ராஷ்டிரகூட அரசன் கோவிந்தன் III என்பான் காஞ்சிமேற் படையெடுத்துவந்து வெற்றிபெற்றான். நந்திவர்மன் அவனுக்குத் திறை கொடுக்கும்படி நேரிட்டது. அக்காலத்தில் நந்திவர்மனுக்குத் திறை கொடுக்கும் சிற்றரசர்கள் திறை செலுத்துவதை மறுப்பதற்கிடம்கொடுத்தது. இதைக் குறிப்பிட்டுத்தான் சுந்தரமூர்த்திகள் சிதம்பரப் பதிகத்தில் "பல்லவர்க்குத் திறைகொடா மன்னவர்" என்று கூறியதென அறியலாம். அவர் பாடிய காலம் கி. பி. 804-க்கும், கி. பி. 825-க்கும் இடையே இருக்கவேண்டும். பல்லவ அரசர்களில் மகேந்திரன் I என்பான் முதல், நரசிம்மன் II என்பான் வரை யாவரும் ஆழ்ந்த சிவபக்தர்கள்; ஆனல் விஷ்ணுத் துவேஷமில்லாதவர்கள். சில விஷ்ணு ஆலயத்திருப்பணியும் செய்திருக்கின்றனர். பரமேச்சுரன் II என்பான் முதல், பின்பிருந்தவர்கள் விஷ்ணு பக்தர்கள். ஆனல் சிவத்துவேஷமில்லாதவர்கள். சிவதிருப்பணியும் செய்திருக்கின்றனர். நந்திவர்மனைச் சிவபக்தனென்றும் சொல்லலாம். திரிசிராப்பள்ளி ஜில்லாவிலுள்ள ஆலம்பாக்கம் என்னும் ஊர் இவன் காலத்துத் நந்திவர்ம மங்கலம் என்று இவன் பெயரால் அழைக்கப்பட்டது. அவ்வூரிலுள்ள கைலாஸநாதர் கோயில் இவனுல் அமைக்கப்பட்டதென்றும், அதிலுள்ள லிங்கத்திற்கு நந்தி விங்கம் என்பது பெயராம் என்றும் தெரிகிறது.(Ep. Rep. 1910 p. 81 Inscription B. 723.) இவன் சிவபக்திமான் என்பது இதனுற் புலப்படும். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பரிவுடன் இவன் விஷயமாய்ச் சிவபிரானை வேண்டியதற்குக் காரணமிதுவாம்.

சுந்தரமூர்த்திகள் பாடியது 38000 பதிகம் எனத் திருமுறைகண்ட புராணம்கூறும். இப்பொழுதுள்ளன நூறுபதிகங்களே. சமயாசாரியர்கள் வயதைச்சொல்லும் வெண்பா "சுந்தரர்க்கு மூவாறு" என்னும். இவருக்கு மணம் பதினுறும் வயதில் நடந்திருந்தால் இவர் தலயாத்திரை செய்தது பதிகம் பாடியது எல்லாம் இரண்டு ஆண்டுகளுக்குள்ளிருக்க வேண்டும்.

இவர் செய்த தலயாத்திரையைச் செய்யவும், 38000 பதிகங்களைப் பாடவும் அந்தக்காலம் போதுமாவென்றும் சங்கை எழும். பெரியபுராணம் இவர் வயதைக் குறிக்கவில்லை.

சிலர் சுந்தரமூர்த்திகள் பல்லவ அரசனுகிய இரண்டாவது நரசிம்மவர்மன் காலத்திருந்தவர் என்பர். அவன் ஏழாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், எட்டாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலும் ஆட்சிபுரிந்தவன். அவன் எல்லைமிகுந்த சிவபக்தியையுடையவன். பரமசிவனுக்குத் திருப்பணி அதிகம் செய்தவன். தான் வணங்கும் கடவுளாகிய சிவபெருமானுக்கு அந்தரங்கபக்தனுகிய பல்லவனை அடிகள் அன்போடு புகழ்வது இயல்பே. அவ்வரசனுக்கு நரசிங்கன், ராஜசிங்கன் என்னும் பெயர்களுண்டு. கழற்சிங்கன் என்று அடிகள் சொல்லியிருப்பது அவனையே என்பர். இவர்கள் கொள்கையை அங்கீகரிக்கச் சில தடைகளுள. அடிகள் கோயில் பதிகத்தில் "பல்லவர்க்குத் திறைகொடா மன்னவரை" என்று சொல்லியிருப்பது அடிகள் காலத்திருந்த பல்லவ அரசனுக்குக் குறுநில மன்னர் சிலர் திறை செலுத்துவதை மறுத்தனர் என்பதைக் காட்டும். இரண்டாவது நரசிம்மனே மிக்க பராக்கிரமசாலி. அவன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தவர்கள் அவனிடத்து அன்பும், அச்சமுமுடையவர்களாயிருந்தார்கள். திறை செலுத்துவதை மறுப்போர் இருந்ததாக நினைப்பதிற்கிடமில்லை. அவன் ஆட்சிக்காலம், குழப்பம் முதலிய இல்லாதிருந்ததாகப் பிரசித்திப்பெற்றது. அன்றியும் நான் மேற்சொல்லியவெல்லாம் இரண்டாவது நரசிம்மவர்மன் காலத்தோடு பொருந்துமா என்பதை ஆலோசிக்கவேண்டும். தமிழ் நாட்டுச் சரித்திர ஆராய்ச்சி விஷயங்கள் மேற்செல்லச்செல்லத் தெளிவாகும்.

மாணிக்கவாசகர்:—இவர்க்கு மணிவாசகர், வாதவூரடிகள் என்ற வேறு பெயர்களும் உண்டு. இரண்டு திருவிளையாடல்கள், வாதவூரர் புராணம், திருப்பெருந்துறைப் புராணம், உத்தரகோச மங்கைப்புராணம் இவைகளில் இவர் சரித்திரம் விரிவாய்க் கூறப்பட்டுளது. அவரிருந்த காலத்தைப் பற்றிச் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்காரர்களும், தமிழ்ப்புலவர்களும் கொண்டிருக்கும் அபிப்பிராயபேதங்களை ஆராய்வதானுல், அஃது ஒரு பெரிய புத்தகம் ஆகுமென்பதில் ஐயமில்லை. அவர்கள் சொல்வதைக் கணக்கிட்டால் கிறிஸ்து பிறப்பதற்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன் முதற்கொண்டும் கி. பி. பதினோராம் நூற்றாண்டுக்கும் இடையிட்ட காலத்தில் பல ஆண்டுகளாம். சிலர் கணக்கின்படி சங்ககாலத்துக்கு முன்னிருந்தவராவர். சிலர் சொல்வதன்படி சங்ககாலத்திருந்தவராவர். சிலர் சங்ககாலத்துக்குப் பின்னுள்ள ஒவ்வொரு நூற்றாண்டுகளையும் காட்டுவர். இவரிற் சிலர்

தேவாரம்பாடிய மூவர்க்கும் முந்தியவர் என்பர். சிலர் அவருக்குப்பிந்தியவர் என்பர். இவ்வாறு கூறுவோரிற் பலர் தங்கள் துணிவையே நிலைநாட்டுங் கொள்கையினராய் விஷயத்தை முற்றும் ஆராயாது மனம்போனவாறெல்லாம் எழுதித் தாங்கள் எழுதுவது முன்பின் முரணுவதையுங் கவனியாது விடுத்தனர். சிலர் தங்களோடு மாறுபட்ட கருத்தினர் கூறும் நியாயங்களை முடிவானவை அல்லவென்றுவது, போதுமானவை அல்லவென்றுவது காட்டுவதொன்றைக் கொண்டே தங்களது கொள்கையை நிலைநாட்டிவிட்டதாகக் கருதி யெழுதினர். சிலர் தங்களோடு ஒத்து நினைக்காதவர்கள்மீது கடுஞ்சொற்களைப் பிரயோகித்துத் தாக்குவதைக்கொண்டே தங்களது கட்சியை வெற்றியடைந்ததாகக்கொண்டனர். சிலர் பொய்ச்செய்திகளை மெய்யனக்கொண்டு தங்கள் துணிவுகளை ஸ்தாபிக்க முயன்றனர். இவர்கள் சொல்வதையெல்லாம் ஆராய்வது பயனில் பணியாம்.

சங்ககாலத்துக்கு முன்னுவது, சங்ககாலத்திலாவது இவர் இருந்திருந்தால் பாண்டியனது அமைச்சராயும் பெரும் புலவராயுமிருந்த இவரைச் சங்கப்புலவர் ஒருவரும் சொல்லாதுவிட நியாயமில்லை. இவர் செய்யுட்களைச் சங்கப்புலவ ரியற்றிய செய்யுட்களோடு சேர்க்காமலிருப்பதற்கும் நியாயமில்லை. . இவர் பாடிய திருக்கோவையாரில் "உயர்மதிற்கூடலி னாய்ந்தவொண் டீந்தமி ழின்றுறை" எனச் சங்கப்புலவர்கள் தமிழாய்ந்ததை இறந்த காலத்ததாக இவர் சொல்வது சங்கத்திறுதிக்காலத்திற்குப் பின்னர் இவர் இருந்தவர் என்பதைக் காட்டும். அன்றியும், நக்கீரர் கடைச்சங்கத் திறுதியிலிருந்தார் என்ப. பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடலில் அவர் சண்பகமாறன் என்னும் பாண்டியன் காலத்திருந்தனர் என்று சொல்லியிருக்கிறது. பட்டம்பெற்ற பாண்டியர்களில் சண்பகமாறனுக்குப் பிந்தியவர்களில் பதினுறுவதாக உள்ளவன் அரிமர்த்தன பாண்டியன். வாதவூரடிகள் அவன் காலத்தவர். இதனுலும் சங்கத்திறுதிக் காலத்துக்குப் பின்னிருந்தவர் என்றேற்படும். இன்னும் பலவற்றுலும் சங்கத்திறுதிக்காலத்திற்குப் பின்னர் இருந்தவர் வாதவூரடிகள் எனக்காட்டலாம். இப்பொழுது அவற்றைவிட்டு மணிவாசகர் தேவாரம் பாடிய மூவர்க்கு முன்னிருந்தவரா, பின்னிருந்தவரா என்பதை ஆராய்வாம்.

முன்னிருந்தவர் என்பார் கூற்றில் முக்கியமானவற்றை ஈண்டு விசாரிப்போம். எல்லாவற்றையும் விசாரிப்பது வீண்காலம் போக்குவதாகும்.

1. சுந்தரமூர்த்திகள் திருத்தொண்டத் தொகையில் 'பொய்யடிமையில்லாத புலவர்' என்று கூறியிருப்பது வாதவூரடிகளை; ஆதலால் வாதவூரடிகள் சுந்தரருக்கு முற்காலத்தவராவர் என்பர். நம்பியாண்டார்நம்பி திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில் பொய்யடிமையில்லாத புலவரைச் சொல்லிய செய்யுள் பின்வருவது. அது,

"தரணியிற் பொய்ம்மை யிலாத்தமிழ்ச் சங்க மதிற்கபிலர்
பரணர் நக்கீரர் முதனுற்பத் தொன்பது பல்புலவோர்
அருணமக் கீயுந் திருவால வாயரன் சேவடிக்கே
பொருளமைத் தின்பக் கவிபல பாடும் புலவர்களே." என்பது.

இதனுல் அவர் சங்கப்புலவரைப் பொய்யடிமையில்லாத புலவர் எனக்கூறினரே அன்றி, சங்கப்புலவரில் ஒருவரல்லாத வாதவூரடிகளை அன்றென்பது வெளிப்படை. இறையனுரையும் கூட்டிச் சங்கப்புலவர் நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்றனர். சேக்கிழார் பொய்யடிமையில்லாத புலவரைச் சொல்லிய செய்யுட்கள் பின்வருவன. அவை,

"செய்யுணிகழ் சொற்றெளிவுஞ் செவ்வியநூல் பலநோக்கும்
மெய்யுணர்வின் பயனிதுவே யெனத்துணிந்து விளங்கியொளிர்
மையணியுங் கண்டத்தார் மலரடிக்கே யாளானுர்
பொய்யடிமை யில்லாத புலவரெனப் புகழ்மிக்கார்.

"பொற்பமைந்த வரவாரும் புரிசடையார் தமையல்லால்
சொற்பதங்கள் வாய்திறவாத் தொண்டுநெறித் தலைநின்ற
பெற்றியினின் மெய்யடிமை யுடையாராம் பெரும்புலவர்
மற்றவர்தம் பெருமையா ரறிந்துரைக்க வல்லார்கள்."

(பொய்யடிமை—புராணம்.) என்பன.

சேக்கிழார் சங்கப்புலவர்களைக் குறிப்பிடாது போனுலும் "மையணியுங் கண்டத்தார் மலரடிக்கே யாளானுர்" ஆகியும், "புரிசடையார் தமையல்லால் சொற்பதங்கள் வாய்திறவாத் தொண்டுநெறித் தலைநின்றுர்" ஆகியும் உள்ள அனைவரையும் பொய்யடிமையில்லாத புலவர் என்றனரே அன்றிப் பாண்டியனது அமைச்சராயமர்ந்த வாதவூரடிகள் ஒருவரைமட்டும் குறிப்பிட்டார் என்றல் எவ்வகையிலும் பொருந்தாதாம். இவ்வாறு சுந்தரமூர்த்திகள் செய்த திருத்தொண்டத் தொகையை வகைசெய்த நம்பியாண்டார்நம்பியும் விரிசெய்தசேக்கிழாரும் கூறியதற்கு முற்றிலும் மாருய்க்கூறுபவர் வாதம் பொருந்தாததொன்றும். மேலும், நம்பியாண்டார்நம்பி திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில்,

"கூட்டமொன் பானெ டறுபத்து மூன்று தனிப்பெயரா
வீட்டும் பெருந்தவத் தோரொழு பத்திரண் டாம்வினையை
வாட்டுந் தவத்திருத் தொண்டத் தொகைபதி னென்றின்வகைப்
பாட்டுந் திகழ்திரு நாவலூ ராளி பணித்தனனே." என்று

சொல்லியிருப்பதனால் திருத்தொண்டத் தொகையிற் கூறிய தனியடியார் தொகை 63; தொகையடியார் எண் 9 ஆக அடியார்களின் தொகை 72 என்றாகும். திருத்தொண்டத் தொகையில் 62 தனியடியார்கள் பெயர்கள் மட்டும் காணப்படுகின்றன. பொய்யடிமையில்லாத புலவர் என்பது வாதவூரடிகளைக் குறிக்கும் என்று கொண்டால், 63 தனியடியார்கள் என்பது சரியாய்விடுகின்றது என்பர். இவர் சொல்வது விந்தையிலும் விந்தையே. திருத்தொண்டத் தொகை பாடிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தம் பெயரை விடுத்து ஏனைய தொண்டர்கள் அறுபத்திருவரது பெயர்களைக் கூறினர். நான் ஒன்று ஆக 63 என்று அவர் சொல்லுவரா? பிற்காலத்தில் நம்பியாண்டார்நம்பி, சேக்கிழார், உமாபதிசிவம் முதலிய பலரும் சுந்தரமூர்த்திகளையும் சேர்த்து 63 என்று கணக்கிட்டனர். அடியார் தொகையைக் கணக்கிட்டு முதலில் சொன்னவர் சுந்தரமூர்த்திகளல்லர்; நம்பியாண்டார் நம்பி என்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். கோயில்களில் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களின் விக்கிரகங்கள் வைக்கப்பட்டிருப்பவற்றின் பெயரை விசாரித்தால் இவர் வார்த்தைக்கிடமிராது. சேக்கிழார் நாயனார் புராணமியற்றிய சந்தானாசாரியர்களில் ஒருவராகிய உமாபதிசிவம், தனியடியார் தொகையடியார்களைப் பற்றிய விவரங்களைப் பலவிதமாய்ச் சொல்லி முடிவில்,

"அறுபதுபேர் தனித்திருப்பேர் திருக்கூட்ட மொன்ப
தாகவறு பத்தொன்ப தானடியார் கதையை
மறுவிறிரு நாவலூர்ச் சிவமறையோர் குலத்து
வருசடைய னார்மனைவி யிசைஞானி வயிற்றில்
உறுதிபெற வவதரித்த வாரூரர் முன்னா
ளுரைசெய்த திருத்தொண்டத் தொகைபதிகத் தடைவே
நறைமலிபூம் பொழில்புடைசூழ் திருநாரை யூரி
னம்பியாண் டார்திருவந் தாதிகடைப் பிடித்து." என்றனர்.

இதனால் முதலில் தனியடியார் அறுபதின்மரைக்கூறி, சடையனார், இசைஞானியார், சுந்தரமூர்த்திகள் இம்மூவரையும் அவருடன் சேர்த்தனர். தனியடியார் அறுபத்து மூவர் இன்னார் என்பது இதனால் ஐயமற விளங்கும். அப்புராணத்தில் அவர், நாயன்மார் செல்கதி சொல்லுமிடத்து "பல்வளஞ்சே ராரூரா ருடன்சேரர் கையிற் பரியுகைக்க வுடன்சென்ற பரிசனமெண் ணிறந்தோர்" எனத் தனியடியார் கூட்டத்தில் சுந்தரமூர்த்திகளைச் சேர்த்துக் கணக்கிடுகின்றனர். சேக்கிழார் தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்தை முதலிலும், ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனார் புராணம், சேரமான் பெருமாள் நாயனார் புராணம், வெள்ளானைச் சருக்கம் இவைகளைப் பிந்தியும் வைத்துச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் கதையைத் தொடர்ச்சியாய்ச்

சொல்லுவதும், நம்பியாண்டார்நம்பி திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில் இடையிடையே சுந்தரரைப்பாடுவதும் எற்றுக்காம்? சுந்தரமூர்த்திகள் நாயன்மாரில் ஒருவராகாதிருந்தால் அவர்கள் அவ்வாறுசெய்வதற்கு நியாயமில்லையே? யாவரும் சுந்தரமூர்த்திகளைக் கூட்டித் தனியடியார் தொகை 63 என்று கணக்கிட்டிருக்கின்றனரே அன்றி அதற்குமாறாய்ச் செய்தவரைக் காண்கிலேம். மேலும், பொய்யடிமையில்லாத புலவர் என்பது தனியடியாரில் ஒருவரைச் சுட்டுவதென்றால் தொகையடியார் எண்ணிக்கை எட்டாகி மொத்தம் அடியார் தொகை 72 என்றது தவறாய் 71 ஆகிவிடுமே என்பதை கவனித்தல் அவசியமல்லவா? மேலும், நாயன்மார் திருநக்ஷத்திரம் கூறியிருப்பதில் "கருதுவன் றொண்டர் கடகச் சுவாதி" என்பதையும், "பொய்யடிமை யில்லாப் புலவர்தாள் போற்றி"என்பதையுங் கவனித்தல் வேண்டும். தொகையடியாருக்குத் திருநக்ஷத்திரம் எவ்வாறு சொல்ல இயலும்? ஆதலால் ஒருவருக்கும் சொல்லவில்லை. வாதவூரடிகளுக்கு நாயன்மாரோடு சேர்த்துத் திருநக்ஷத்திரம் கூறவில்லை. அன்றியும் பத்தராய்ப் பணிவார், பரமனையேபாடுவார், சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார் என்னும் பெயர்களும் தனியடியாரைக் குறிப்பன வென்னலாமே? இதுவரை, சான்றோர் யாவருங்கொண்ட கொள்கையை மறுதளிக்கத் தமக்குத் தோன்றியவாறு பொய்யடிமையில்லாத புலவர் என்பதற்குப் பொருள் கொள்வது முறையோ? வாதவூரடிகளிடத்தில் பக்தி பாராட்டுவது மிகவும் கொண்டாடத்தக்கதே. அதற்காக நம்பியாண்டார் நம்பி, சேக்கிழார், உமாபதிசிவம் முதலிய சான்றோர் கூற்றைப் பொருட்படுத்தாது ஒழுகல் நன்றாமா? காலத்தால் முந்தியிருந்தால்தானா வாதவூரடிகளுக்குப் பெருமை?

2. சில தேவாரங்களைக் காட்டி அவைகளில் வாதவூரடிகள் கதை குறிப்பிடப் படுகின்றது. ஆதலால் அத்தேவாரங்களைப் பாடியவர்க்கு வாதவூரடிகள் முந்தியவராக வேண்டும் என்பர். அப்பர் சுவாமிகள் "குடமுழ நந்தீசனை வாசகனாக் கொண்டாய்" என்று பாடியிருப்பது அவைகளில் ஒன்று. இதற்கு அவர் கூறும் பொருளாவது "(சிவபெருமான்) குடமுழாவை வாசிக்கும் திருநந்திதேவரை, ஸ்ரீ மாணிக்கவாசகராக அவதரிக்கும்படி திருவுளத்தில் கொண்டருளினர்" என்பது. வாதவூரடிகள் அவதாரத்தைச் சொல்லியிருக்கும் இடங்களில் இவ்வாறு பொருள் கொள்வதற்கு ஆதாரமிருக்கிறதாவென்று பார்ப்போம். பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடலில் வாதவூரடிகள் அவதாரத்தைக் கூறும் செய்யுள்

"ஆயவளம் பதியதனின் அமாத்தியரி லருமறையின்
தூயசிவா கமநெறியின் றுறைவிளங்க வஞ்சனையால்

மாயனிடம் புத்தவிரு ளுடைந்தோட வந்தொருவர்
சேயவிளம் பரிதியெனச் சிவனருளா லவதரித்தார்." என்பது.

இதில் ஒருவர் அவதரித்தார் என்று சொல்லியிருக்கிறது. நந்தியென்றில்லை. பெயரைச் சொல்வதனல் நாமரியக்கூடாதவரா யிருப்பின் பெயரைச் சொல்லாதுவிடுவது இயல்பே. குடமுழ நந்திஒருவரே யுளர். அவர் பெயரை அறியாதாரில்லை. அவதரித்தவர் நந்தியாயிருந்தால் புராணம் சொன்னவர் அவர் பெயரைச் சொல்லியிருப்பாரென்பது ஒருதலை. பரஞ்சோதி முனிவர் வலைவீசின படலத்தில் "நந்தியை வெகுண்டு நோக்கா" என்றோரிடத்திலும், "நந்திப்புத்தே ளடுசுறவாகி" என்றோரிடத்திலும், "மீனந்தானும், கன்னிலை வடிவேபோன்று நந்தியாய் மூர்த்தித் தோன்ற" என மற்றோரிடத்திலும், நந்தி பெயர்வரும் வேறிடங்களிலும் இவ்வாறே குறித்துச் சொல்லியிருப்பதும் நான்சொன்னதற்குச் சான்றும்.

வாதவூரர் புராணத்தில் அடிகள் அவதாரத்தைச் சொல்லும் செய்யுட்கள்

"அங்கரின் மறையோரி லருள்புனைமாத் தியர்குலத்தில்
தன்னிகரில் சைவநெறித் தலைவனவன் றனித்தேவி
மின்னனையாள் திருவயிற்றில் மென்கொடிபங் கினனருளால்
தென்னவன்செங் கோல்முதல்வர் திருவவதா ரஞ்செய்தார்."

"பொய்ம்மையா முலகின் மாயப் பொங்கிரு ளகல வன்னோர்
தம்மையாழ் நரகிற் றள்ளுஞ் சமயதா ரகை மழுங்க
எம்மையா ளுடையா னன்ப ரித்யதா மரைக ளெல்லாம்
செம்மையாய் மலரும் ஞான தினகா ருதயஞ் செய்தார்."என்பன.

இதிலும் நந்தி அவதாரம்செய்தாரென்று சொல்லவில்லை.

பெரும்பற்றப் புலியூர்நம்பி திருவிளையாடலில் திருவாதவூரர் அவதாரத்தைச் சொல்லும் செய்யுள்

"மன்னுமிந் நகரி தன்னுள் மானமங் கலத்தா ராகும்
தொன்னெறி முனிவ ராமாத் தியர்தொழு குலத்துட் டோன்ற
நன்னெறி விடையிற் போந்தோர் நன்கணத் தலைவர்நாம
மின்னெறி வாத வூர ரென்னவந் துதயஞ் செய்தார்." என்பது.

இதில் வாதவூரராய் அவதாரஞ் செய்தவர் ஒரு கணத்தலைவர் என்று சொல்லியிருக்கிறது. கைலாயத்தில் கணத்தலைவராயுள்ளார் பல்லாயிரவர். குடமுழநந்தியாக அங்குள்ளார் ஒருவரே. இப்புராண முடையார் அவதாரம் செய்தவர் நந்தியாயிருந்தால் அவர் பெயரைச் சொல்லியிருப்ப ரென்பது

அவர் மற்ற விடங்களில் சொல்லியிருப்பதனல் விளங்கும். மணஞ்செய்த திருவிளையாடலில்

"நந்திமா முனிவன் குண்டோ தரனென்று நாமம் பூண்டோர்
வெந்திறற் பூத மாகி வெண்மதிக் குடைகி ழற்ற" என்றும்,

வலைவீசின திருவிளையாடலில் ஓரிடத்தில்

"நந்திதன் னுருவம்பெற்று நயந்தடி வணங்கி நிற்ப" என்றும்,

மற்றோரிடத்தில்

"இத்தகைமை யிற்றிகழு மெல்லையினி லுட்புக
விலங்குகண நாதனெருவன்
முத்தனது கண்கடை விட்டதிரு நந்தியை
முனிந்தினிய சாபமிடுவோன்
அத்தியுழை யிற்சுறவு ருக்கொடு புகுந்தலவி
டாகம மெடுத்தெனுமுனம்
புத்தியுடை நந்தியு முதித்துல வினன்பெரிய
புத்தகமெ டுத்துமுடியில்." என்றும்

சொல்லியிருப்பது மேற்சொல்லியதற்குச் சான்றும். கடைசிச் செய்யுளில் நந்தியைக் கணநாதரினின்று வேறுபடுத்தியும், நந்திஎன்னும் பெயருக்கு முன் அடைமொழி கொடுத்தும் கூறுவதும் கவனிக்கத்தக்கது. இப்புத்தகத்தைப் பதிப்பித்த மகாமகோபாத்தியாய ஐயரவர்கள் "மன்னுமிந் நகரி தன்னுள்" என்னும் செய்யுளின் குறிப்புரையில் பின்கண்டவாறு எழுதியிருப்பதும் இதை விளக்கும். அஃதாவது, "ஒரு கணநாதர் சிவபெருமான் கட்டளைப்படியே வந்து திருவாதவூரராக அவதரித்தன ரென்பதை,

'கணநாதர் தமிலொருவன் விடையிற் போந்து,
கமழ்மதுக மதுவாத புரத்து வாழ்க
தணராமாத் தியர்குலத்துட் டோன்றி.'

(கடம்பவனப்புராணம்—லீலா-27.)

என்பதனுனுமுணர்க. இந்நூலில்

'இத்தகைமை யிற்றிகழு மெல்லையினி லுட்புக
விலங்குகண நாதனெருவன்' என்றதும்

இங்கே அறியற்பாலது" என்பதாம்.

திருப்பெருந்துறைப் புராணம் திருவாதவூரர் திருவவதாரப் படலத்தில் இஎளத்தமதம் தமிழ்நாடெங்கும் பரவி ஆதிக்கம் பெற்றதை மால்

அயன் முதலோர் சிவபெருமானிடத்துத் தெரிவித்துகொண்டதை யுணர்த்தும் செய்யுட்கள்

"அதுதெரிமா முனிவரு மமாருமற் றவர்க்கிறையுஞ்
சதுமுகனு நெடுமாலுந் தாங்கரிய கவலையராய்
முதுபுகழ்சா ரிருக்கயிலை முன்னுபுநந் தியைவணங்கிக்
கதுமெனயா மிறைவன்பொற் கழறொழவந் தனமென்றார்"

"நந்திபுகுத் திடப்புகுந்து நம்பெருமான் கழல்வணங்கி." என்பன.

அதுகேட்ட இறைவன் 'பௌத்தமத வலியைக் குன்றச்செய்வோம்; நீவிர் போமின்' என்றனர். பிறகு சிவபிரான்

"அதுகருதி யமர்தருநா ளாயிரவர் கணநாதர்
சதுமறையும் புகழ்நாலாஞ் சத்தினிபா தத்தவர்குழுமிப்
புதுமதிய முடித்தபிரான் பொன்னடிதாழ்ந் தனரொழுந்தார்
முதுபுகழா கமத்துண்மை மொழிந்தருள வேண்டுமென."

வேண்டினர். வேண்டலும், சிவபெருமான் 'உத்தரகோச மங்கையில் உபதேசம் செய்வோம்; நீவிர் அவ்விடம் போமின்' என்றனர். அவரவ்விடம் செல்லச் சிவபிரானுஞ் சென்று "ஆகமத்தின், செழுமயமா முண்மை சொல உபக்கிரமஞ் செயல்குறித்தார்." அப்போழ்து,

"வெளியாய நடவையிடை விளங்கவரு மிந்திரனைக்
களியாய கருத்திறெனெடுங் கண்டுவந்தொல் லையின்மறந்தார்
தெளியாய கணநாத ராயிருட் சேரொருவர்
வளியாய வுணவுணும்பூண் மாதேவ னஃதுணர்ந்து,"

"உண்மையுரைத் திடநாமே யுபக்கிரமஞ் செயுங்காலை
வண்மையிது வெனவேறோர் விடயத்து மனமுய்த்தாய்
தண்மையின்மற் றிதனுலித் தாணியிலோர் பிறப்புற்றே
அண்மையினச் செல்வமனு பவித்துநமை யடைகென்றான்,"

"விடைகொண்டு பரமனருள் மேற்கொண்ட கணநாதர்
உடைகொண்ட கடன்மடந்தை யுவப்பெய்த வாதவூர்
நடைகொண்ட சம்புபா தாசிருதர் நன்மனையாள்
அடைகொண்ட திருவயிற்றி னங்குரிக்குங் கருவானார்."

சம்புபாதாசிருதர் என்போர் வாதவூரடிகள் பிதா. மேற்கண்டவற்றால் வாதவூரடிகளாக அவதரித்தவர் ஆயிரங் கணநாதர்களில் ஒருவரேயன்றி நந்திபெருமான் அல்லர் என்பது வெள்ளிடை மலைபோல் விளங்கக் கிடக்கின்றது.

திருவுத்தரகோசமங்கைப் புராணத்திலும் வாதவூரடிகள் அவதாரம் சொல்லப்பட்டுளது. இதில் வேறு கதை காணப்படும். இதிலும், ஒரு முனிவர் அல்லது கணநாதர் வாதவூரராய் வந்தனரென்று சொல்லியிருக்கிறது. நந்திபகவான் பிரஸ்தாபமில்லை.

இவ்வாறு இரண்டு திருவிளையாடல்கள், வாதவூரர் புராணம், கடம்பவனப்புராணம், திருப்பெருந்துறைப் புராணம், திருவுத்தரகோச மங்கைப் புராணம் இவைகளில் சொல்லியவற்றிற்கு மாறாய் நந்தியே வாதவூரடிகளாய் அவதாரம் செய்தனர் என்று திருப்பதிகத்துக்கு வலிந்து பொருள் கொள்வார் கூற்றுக்கு ஆதாரமென்ன விருக்கிறதென்று பார்ப்போம். சிலர் திருப்பெருந்துறையின் வடமொழிப் புராணமாகிய ஸ்ரீ ஆதிகைலாச மாகாத்மியத்திலும், வாதவூரடிகளுடைய வடமொழிச் சரித்திரமாகிய ஸ்ரீ மணிவாக்கிய சரித்திரத்திலும் இக்கதை சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்கின்றனர். தமிழ்ப்புராணங்களில் எங்கும் ஆதாரமிருப்பதாய்ச் சொல்லவில்லை. அடிகள் தமிழ்நாட்டில் தமிழப் பிராம்மணர் மகவாய்ப்பிறந்து, தமிழ்நாட்டில் வளர்ந்து, தமிழைக்கற்றுத் தமிழ்ப்புலவராய்த் தமிழ்க் கவிகள்பாடி, தமிழரசனுக்கு அமைச்சராயமர்ந்து, தமிழ் மக்களொடு பழகி, தமிழ்நாட்டில் தம் வாழ்நாட்களைக் கழித்து, தமிழ்நாட்டில் சிவபெருமான் அருள்பெற்று, தமிழ்நாட்டில் சிவபதமடைந்தனர். இவர் சரித்திரத்தினுண்மையைத் தமிழ்ப்புலவர் ஒருவரும் அறியவில்லை; அது வடமொழிப் புலவர் மூலமாய் வெளிப்பட்டதென்றால் அது விந்தையே! வடமொழியில் இந்த உண்மையைச் சொல்லும் கிரந்தங்கள் இதுகாறும் எங்கு ஒளித்தன? மேற்சொல்லிய தென்மொழிப் புராணங்களை இயற்றிய சான்றோரில் ஒருவராவது இவ்வுண்மையை அறியவில்லையே. அவர் சொல்லும் வடமொழிப் புராணங்களைச் செய்தவர் யாவர்? எந்நாட்டார்? எக்காலத்து எவ்விடத்து இயற்றப்பெற்றன? என்ன ஆதாரங்களைக்கொண்டு இயற்றினர்? மேற்கண்ட தமிழ்ப்புலவர்களுள் ஒருவராவது அப்புராணங்களை அறியாதிருந்ததற்கு நியாயமுண்டா? வடமொழிப் புராணங்களில் சொல்லப்படும் கதைதான் உண்மையென்றால் தமிழ் மக்களால் போற்றப்படும் மேற்சொல்லிய தமிழ்ப் புராணங்கள் அத்தனையும் பொய்யெனப் பட்டுத் தள்ளவேண்டியன ஆகுமே? மனம்போன வாறெல்லாம் கதைகளைச் சிருஷ்டி செய்வதும், இடைச்செருகுவதும் வழக்கமாயுள்ள இந்நாட்டில் புதிதாய் வெளிப்படுங்கதைகளுக்கு என்ன மதிப்புக்கொடுக்கலா மென்பது உய்த்துணரற் பாலதன்றோ? அப்பர் சுவாமிகள் தமிழராயினும் அவர் ஒருவர் மட்டும் உண்மையை அறிந்து சொல்லினர் என்பது பொருத்தமுடையதாமா?

மேலும், திருப்பெருந்துறைக்கு ஆதிகைலாயம் என ஒரு பெயர் உண்டென்பது அவர் கொள்கை. வாதவூரடிகள் செய்யுட்களில் இப்பெயர் எங்கேயாவது காணப்படுகிறதா ? திருப்பெருந்துறைக்குள்ள பெயர்களை அவர் பல இடங்களில் சொல்லியிருக்கின்றனர். தம்மை இறைவன் ஆட்கொண்ட தலத்துக்கு ஆதி கைலாயம் என்ற ஸர்வோத்கிருஷ்டமான பெயர் இருந்தால் அதைமட்டும் சொல்லாதிருப்பதற்கு நியாயமுண்டா ? அந்தத் தலத்தினிடத்து அவருக்குத் துவேஷமா? அல்லது அப்பெயருண்டென்பது தெரியாதா ? அல்லது மறப்பெனும் பகைவன் வாரிக்கொண்டானா ? அல்லது ஆதி கைலாயம் என்கிற பெயரிடத்து வெறுப்பா ? முன்னோர்களால் இந்தப் பெயர் எங்கேயாவது சொல்லப்பட்டிருக்கிறதா? திருநெய்த்தானப் பதிகத்தில் "ஆதி கைலாய னீயே யென்றும்" என்பதும் திருப்பெருந்துறையைச் சுட்டியிருக்கிறதென்பர். அந்தத் தேவாரத்துக்கு அவ்வாறு பொருள் கோடல் பொருத்தமுடையதன்றே ! அத்தொடர் மொழிக்கு 'ஆதியாயுள்ள கைலாயத்தை இடமாகவுடையவனே' என்று பொருள் கொள்வதில் வரும் இழுக்கென்னை ? திருப்பெருந்துறையை ஆதி கைலாயம் என்றால் கைலாயம் என்று யாவராலும் அறியப்பட்டது புதுக்கைலாயமா? அல்லது அநாதி கைலாயமா ? உண்மையன்றேனும் புதப்பொருள் கற்பித்தால் அதைக்கண்டு மயங்குவோருளர் என்பதற்கு இஃது ஒரு சான்றும். இவர்,

"காரேறு நெடுங்குடுமிக் கைலா யன்காண்" எனவும்,

"வான்கைலை வெற்பின் மகிழ்ந்தார் போலும்" எனவும்,

வருவனவற்றிற்கு என்ன பொருள் கூறுவர் ?

நிற்க, திருப்பதிகத்தின் பொருள் என்னவென்றாராய்வோம். வாசகன் என்னும் மொழி மாணிக்கவாசகன் எனப் பொருள்படும் என்கின்றனர். சான்றோர் அம்மொழியை அவ்வாறு பிரயோகம் செய்திருந்தால் அவற்றைக் காட்டலாமே ? மாணிக்கவாசகரைச் செல்லுமிடத்து இடையில் சுருங்கக் கூறலைக்கருதி ஒருவர் வாசகன் என்று அவரைச் சுட்டியிருந்தால் அது காட்டாகாது. வாதவூரடிகளுக்குச் சிவபொருமான் மாணிக்கவாசகன் எனக் காரணச்சிறப்புப் பெயரைக் கொடுத்தனர் என்று பரஞ்சோதி முனிவர் மண்சுமந்த படலத்தில் சொல்லுகின்றனர். அது,

"பின்னுமவர் கனவின்கண் மன்றுள்நடம் பிரியாத
பெருமான் வந்து
முன்னவனைப் பெருந்துறையிற் குருந்தடியி லாட்கொண்ட
முறையி னாலும்

இன்னிசைவண் டமிழ்மணிபோற் பாடுங்கா ரணத்தானும்
யாமன் றிட்ட
மன்னியபேர் மாணிக்க வாசகனென் றழைமின்கள்
வருவ னென்றார்" என்றதனால் அறியப்படும்.

வாசகன் என்னுஞ் சொல்லொடு அடைமொழிகளைச் சேர்க்க அமிர்தவாசகன், பிரியவாசகன், மிருதுவாசகன், கோரவாசகன், கடூரவாசகன் என்பனபோலப் பல தொடர்மொழிகளாம். வாசகன், என்னுந் தனிமொழியை இத் தொடர்மொழிகளில் எதற்குக் கொள்வது ? சிவபிரான் வாதவூரடிகளுக்கு வாசகன் என்ற பெயரைக் கொடுக்கவில்லையே. அஃது இப் புதுக்கொள்கையோர் கொடுத்த பெயராம். திருவாசகத்தில் அடிகள் 'மாதிவர் பாகன் மறைபயின்ற வாசகன்' எனச் சிவபெருமானைச் சொல்லினர். எல்லாவற்றிற்கும்மேலான மறையைச் சொல்லிய சிவபெருமானை வாசகன் என்னலாகாதா ?

வாயில்காக்கும் நந்திபெருமானுக்குக் கடமைகள் பலவுள. அவற்றுள் சிவபெருமான் ஆனந்தநடனம் செய்யுங்காலத்துக் குடமுழாத்தட்டுவது ஒன்று; சிவபெருமானது சேவைக்கு வருபவர்கள் சொல்வதை உள்ளே சிவபெருமானுக்குத் தெரிவித்து, அவரிடுங் கட்டளையை வந்திருப்பவர்களுக்கு அறிவித்து நிறைவேற்றுவது வேறொன்று; மற்றொன்று வேத சிவாகமங்களின் பொருள்களை முனிவர் சித்தர் முதலியோர்க்கு உபதேசிப்பதாம். முதலிற் சொல்லிய குடமுழாத்தட்டுவது எங்கும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டாவது கடமையை வலைவீசின திருவிளையாடலில் சிவபெருமானது உத்தரவு பெறாது நந்தி சிலரை அவர் சந்நிதியில் விட்டதற்குச் சிவபெருமான் வெகுண்டு சபித்தனர் என்றும், திருப்பெருந்துறைப் புராணத்தில் சதுமுகன் நெடுமால் முதலியோர் சிவபிரான் சந்நிதியில் 'நந்தி புகுத்திடப் புகுந்தனர்' என்றும் சொல்லியிருப்பவை விளக்கும். மூன்றாவது கடமையை,

"நந்தியருள் பெற்ற நாதரை நாடிடில்
நந்திக ளால்வர் சிவயோக மாமுனி
மன்று தொழுத பதஞ்சலி வியாக்கிரர்
என்றிவ ரென்னோ டெண்மரு மாமே." (திருமந்திரம்) எனவும்,

"அந்தியிளம் பிறைக்கண்ணி யண்ணலார் கைலையினின்
முந்தைநிகழ் கோயிலுக்கு முதற்பெருநா யகமாகி
இந்திரன்மா லயன்முதலா மிமையவர்க்கு நெறியருளும்
நந்திதிரு வருள்பெற்ற நான்மறையோ கிகளொருவர்."
(பெரியபுராணம்) எனவும்

"ஆதியில் நந்திபா லளித்த தொன்மைசேர்
காதைகள் யாவையுங் கருணை யாலவன்
கோதற வுணர்சனற் குமரர்க் கீந்தனன்
நீதியோ டவனிடை நிலத்திற் கேட்டியால்."

(கந்தபுராணம்) எனவும்

"போதமிகுத் தோர்மிகுத்த பேதமைக்கே
பொருந்தினோ ரிவர்க்கன்றிக் கதிப்பாற் செல்ல
வேதநெறி யெனுமவர்க ளறியமுன்னு
ளிறைவனரு ணந்திதனக் கியம்ப நந்தி
கோதிலருட் சனற்கும ரர்க்குக்கூறக்
குவலயத்தி லவ்வழியென் குருநாதன் கொண்டு
தீதகல வெனக்களித்த ஞான நூலைத்
தேர்ந்துரைப்பன் சிவஞான சித்தி யென்றே."

(சிவஞான சித்தியார்.)

எனவும் வரும் செய்யுட்கள் விளக்கும்.

இவ்வாறே பலருங் கூறியிருக்கின்றனர். இரண்டாவது மூன்றாவது கடமைகளைச் செய்யுங்காலத்து வாசகன் என்னும் மொழி நந்திபெருமானைக் குறிக்கும். ஆப்டே என்பவர் தாம் இயற்றிய சம்ஸ்கிருத அகராதியில் வாசகன் (वाचकः) என்னும் பதத்திற்கு Messenger என்றும், ராமநாதன் என்பவர் தாம் இயற்றிய தமிழகராதியில் அப்பதத்திற்குத் தூதுவன் என்றும் பொருள் எழுதியிருக்கின்றனர். வாயிற்காப்போராயிருந்து வெளியில் வருவோர் சொல்வதைத் தமது ஆண்டவனுயுள்ள சிவபெருமானுக்குத் தெரிவித்து அவரது கட்டளையை வந்தவர்களுக்குத் தெரிவிப்பதைக் கடமையாயுள்ள நந்திபெருமானை வாசகன் என்னும் பதம் உணர்த்துமென்பதில் ஐயமென்னை?

சப்த கல்பதருமம் என்னும் வடமொழி அகராதியில் வாசகன் என்னும்பதம் புராணம் முதலிய வாசித்துச் சொல்வோனை யுணர்த்தும் என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அது,

"वाचकः = कथकः; पुराणादि पाठकः ॥" என்பது.

மதியை முடித்தவனே, பாம்பைப் பூண்டவனே, இடபத்தை வாகனமாக வுடையவனே என்று சிவபிரானைத் தோத்தரிப்பவர் 'நந்தியை வாயிற்காப்போனாக உடையவனே, தனக்குப் பிரதியாய் வேதாகமப் பொருள்களை

முனிவர் முதலியோர்க்கு உபதேசிக்க நந்தியை உடையவனே' என்று தோத்தரிப்பது இயல்புதானே. "குட்டமுழுநந்திசனை வாசகனுக்கொண்டாய்" என்பது இவ்வாறு பொருள் படாது என்பார் கூற்றை அறிவுடையோர் கொள்ளாரென விடுக. நந்திபகவான் மணிவாசகராய் அவதரித்தார் என்று தமிழ் நாட்டில் புதிதாய்த்தோன்றிய ஆக்ஷேபகரமான கதையை ஆதாரமாகக்கொண்டு நீண்டகால பரம்பரை வழக்கிற்கு விரோதமாய் வாதவூரடிகள் தேவாரம் பாடிய மூவர்க்கு முந்தியவர் என்பது பொருத்தமுடையதன்றாம்.

3. சிலர் 'திருவாரூர்ப்பதிகத்தில் அப்பர் சுவாமிகள் "நரியைக் குதிரைசெய் வானும்" என்று சொல்லியிருப்பது வாதவூரடிகளுக்காகச் சிவபிரான் நரியைப் பரியாக்கிய கதையைக் குறிக்கிறது; ஆதலால் வாதவூரடிகள் அப்பருக்குக் காலத்தால் முந்தியவராம்' என்பர். அத்தேவாரம்,

"நரியைக் குதிரைசெய் வானும் நரகரைத் தேவுசெய் வானும்
விரதங்கொண் டாடவல் லானும் விச்சின்றி நாறுசெய் வானும்
முரசதிர்ந் தானைமுன் னோட முன்பணிந் தன்பர்க ளேத்த
அரவரைச் சாத்திநின் றானு மாரூ ரமர்ந்தவம் மானே." என்றது.

இத்தேவாரத்தில் "நரியைக் குதிரைசெய் வானும்" என்பது மணிவாசகர் கதையைக் குறிக்கிறதென்றால் "நரகரைத்தேவுசெய்வானும்" என்பதும், "விரதங்கொண் டாடவல் லானும்" என்பதும், "விச்சின்றி நாறுசெய் வானும்" என்பதும், "அரவரைச் சாத்திநின் றானும்" என்பதும் எந்தக் கதைகளைக் குறிக்கின்றன? ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒவ்வொரு கதையைக் குறித்துக் காட்டுவோருமுளர். அவர் காட்டுவன கதைக் கிடங்கொடுப்பனவாம். அதனால் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாது விடுத்தேன். 'நரியைக் குதிரை செய்தான், நரகரைத் தேவுசெய்தான்' என்று சொல்லாது, 'செய்வான்' என்று சொல்லியிருப்பது இத்தேவாரத்தில் நிகழ்ந்த கதைகளைக் குறிப்பிடுவது அப்பர் சுவாமிகளது கருத்து அன்றென்பதையும், சிவபெருமானது அகடிதகடனா சக்தியைச் சொல்லுவதே அவர் கருத்தென்பதையும் விளக்கும். மேலும், வாதவூரடிகள் கதையைக் குறிப்பிடுவதாயிருந்தால் அவர் பெயரைச் சொல்லலாமே. மற்றவர்கள் கதைகளைக் குறிப்பிடுமிடத்துப் பெயர்களைச் சொல்லுகின்றனரே. வாதவூரடிகள் பெயரை எங்கும் சொல்லவில்லையே. இவ்வாறே வாதவூரடிகள் "விச்சதன்றியே விளைவு செய்குவாய், விண்ணுமண்ணகம் முழுதும் யாவையும் வைச்சுவாங்குவாய்" என்று சொல்லியிருப்பது எந்தக் கதைகளைக் குறிக்கின்றது? தேவாரம், திருவாசகம் இரண்டிலும் சிவபெருமானது ஸர்வ சக்தியைக்

குறித்துப் பொதுவாய்ச் சொல்லிய இடங்கள் பலவுள. அவற்றில் "கரியைக் குதிரைசெய் வானும்" என்பதொன்றும். இதை வாதவூரர் கதையைக் குறிப்பதென்று கொண்டால் திருவாசகத்தில் "கழுமலமதனிற் காட்சி கொடுத்தும்" என்பதைச் சம்பந்த மூர்த்தியடிகளுக்குக் காட்சி கொடுத்ததைச் சொல்வது என்று ஏன் கொள்ளக்கூடாது? வாதவூரடிகள் "செங்காவலர் பரசும்," என்றும் "பண்சுமந்த பாடல்" என்றும் திருவாசகத்தில் சொல்லியிருப்பவற்றைத்தேவாரம்பாடியமூவரைக்குறிப்பனஎன்று ஏன் கொள்ளக்கூடாது? "கரியைக் குதிரைசெய் வானும்" என்னும் செய்யுள் நான் சொல்லும் பொருளையும் ஏற்காதென்று சொல்ல இயலாதே. ஒரு செய்யுள் இரண்டு வகையாய்ப் பொருள் படுமானால் அவற்றில் தங்களுக்கியைந்த ஒரு வகைப் பொருளைக்கொண்டு சரித்திராராய்ச்சியில் பெரிய விவாத அம்சமாயிருக்கிற விஷயத்தை வேறு ஆதாரமின்றி முடிவுசெய்ய முயலுவது சரியாமோ? அப்படி முடிவுசெய்வதற்கு அவர்கள் கொள்ளும் பொருளைத்தவிர்த்துச் செய்யுளுக்கு வேறு பொருள் கொள்வதற் கிடமில்லாதிருக்கவேண்டும். அல்லது அவர்கள் கொள்கையை நிலைநாட்டுவதற்கு வேறு பிரமாணங்கள் உளவாயின் அவற்றோடு இதையுங் கூட்டலாம்.

4. திருவிசைய மங்கைத் தேவாரத்தில் "வசையின் மங்கல வாசகர் வாழ்த்தவே" என்பதில் மங்கலவாசகர் என்னும் தொடர்மொழி வாதவூரடிகளைக் குறிப்பதென்பர். அத்தேவாரம்,

"குசைசு மங்கையிற் கோசமுங் கொண்டவவ்
வசையின் மங்கல வாசகர் வாழ்த்தவே
இசைய மங்கையுந் தானுமொன் றாயினன்
விசைய மங்கையுள் வேதியன் காண்மினே." என்பது.

இதில் மங்கலவாசகர் என்றிருப்பது மாணிக்கவாசகரை உணர்த்துமெனில் மங்கலம் என்னும் பதம் மாணிக்கமென்று பொருள் படவேண்டுமே? இல்லை, மங்கலம் என்னும் பதத்திற்குச் சுபமென்பது பொருளென்னில் வாசகன் என்னும் பதம் மணிவாசகன் என்று பொருள் படவேண்டும். இதைப்பற்றி முன்னமேயே நான் சொல்லிவிட்டேன். மேலும், குசையும் அங்கையிற் கோசமுங்கொண்ட மங்கலவாசகர் மாணிக்கவாசகரா? வாசகர் என்னும் பதம் பன்மையிலிருப்பதுங் கவனிக்கத்தக்கது. வாசகன் அல்லது வாசகர் என்னும் பதத்தை எங்குக் கண்டாலும் தாவிப்பிடித்து அதை மாணிக்கவாசகராக்கப் பார்க்கின்றனர்.

5. திருப்பூவணத் தேவாரத்தில் "வையைத் திருக்கோட்டில் நின்றதோர் திறமுந் தோன்றும்" என்றிருப்பது சிவபிரான் வையைக் கரையில்

K

பிட்டுக்கு மண்சுமந்ததைக் குறிக்கும் என்பர். நின்றது என்னும் சொல்லுக்கு மண்சுமந்தது என்று பொருள் கொள்கின்றனர். மண்சுமந்து நின்றாரா? நடந்தாரா? கோடு என்னும் பதத்திற்குக் கரை என்பது பொருள். சோமசுந்தரக் கடவுள் நிலைபெற்றிருப்பது வையைக் கரையிலுள்ள மதுரையிலன்றோ? பின்கண்ட செய்யுட்களைக் கவனிக்க. அவை,

"வையைதன், நீர்முற்றி மதில்பொருஉம் பகையல்லா னேராதார்
போர்முற்றென் றறியாத புரிசைசூழ் புனலூரன்." (கலித்தொகை)

"வந்து மதுரை மதில்பொரூஉம் வான்மலர்தாஅ
யத்தண் புனல்வையை யாறு." (பரிபாடல்.)

"அமிழ்த வெண்டிரை வையையு மொருபுறத் தகழாம்."
(திருவிளையாடல்) என்பன.

மேற்கண்டசொற்றொடர்களை மதுரையில் சோமசுந்தரக்கடவுள் நிலைபெற்றிருப்பதை உணர்த்துவன என்று கொள்ளாது, தங்களது தவறான கொள்கையை நிலைநாட்டுவதற்குத் திருப்பதிகங்களைத் தங்கள் மனம்போனபடியெல்லாம் வலிந்து பொருள்கொள்வது சரியாமோ?

என்றும், இரண்டு திருவிளையாடல்களிலும் வாதவூரடிகள் சம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகளுக்கு முன்னிருந்தார் என்று சொல்லியிருப்பது தங்கள் கொள்கைக்குப் பெரிய பிரமாணம் என்பர். பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடல், சோமசுந்தரக்கடவுள் வரகுண பாண்டியன் காலத்துத் திருமுகப் பாசுரம் கொடுத்துப் பாணபத்திரரைச் சேரனிடத்து அனுப்பினர் என்று கூறும். அந்தச் சேரனைக் கழறிற்றறிவார் என்னும் சேரமான் பெருமாள் என்று பெரியபுராணம், மற்றொரு திருவிளையாடல் இரண்டும் கூறும். சுந்தரமூர்த்திகளும் கழறிற்றறிவாரும் சமகாலத்தவர் என்பது யாவரும் அறிந்ததே. பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற்படி வாதவூரடிகளை அமைச்சனுக்கொண்ட அரிமர்த்தன பாண்டியன் வரகுண பாண்டியனுக்கு 43 தலைமுறை பிந்தியிருந்தவனுவன். இதனால் சுந்தரமூர்த்திகள் வாதவூரடிகளுக்கு வெகுகாலம் முந்தியிருந்தவர் என்றேற்படும். சுந்தரமூர்த்திகள் சம்பந்தசுவாமிகளுக்குக் காலத்தால் பிந்தியவர் என்று முன்னமே காட்டினேன். இஃது உண்மையானால் திருவிளையாடல்களைப் பிரமாணமாய்க் கொள்பவர் கூற்று விழலாய்ப்போமே. ஈண்டு, திருவிளையாடல்கள் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்குப் பிரமாணம் ஆகுமாவென்பதை விசாரிப்போம்.

திருவிளையாடல் புராணவரலாற்றில், காசியில் விசுவேசுவரர் சந்நிதியில் சனகாதிநால்வர், நாரதர், கோதமர், பராசரர், வசிஷ்டர், அகத்தியர்

முதலியோர் கூடியிருந்தகாலத்து ஏனையமுனிவர்கள் அகத்திய முனிவரை நோக்கித் தென்னாட்டிலுள்ள தலங்களில் மிகச்சிறந்த தலத்தைச்சொல்லும் படி பிரார்த்திக்க, அவர் மதுரைத் தலத்தின் சிறப்பையும், அதில் நிகழ்ந்த 64 திருவிளையாடல்களையும் சொன்னதாகப் பழைய திருவிளையாடலும், அகத்தியர் கூறியதைச் சம்புபத்தன், சதானந்தன் முதலியோர்க்குச் சூதர் சொல்லியதாகப் பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடலும் கூறுகின்றன. அகத்திய முனிவர் இந்த மாகாத்மியங்களை யாரிடத்து உணர்ந்தார் என்பதை யுணர்த்தும் பழைய திருவிளையாடற் செய்யுட்கள்

"ஓதரிய வுத்தரமா புராணந் தன்னு
ளுண்மைதரு சாரசமுச் சயத்து முன்ன
மேதகுநன் கதைவிரிவிற் கண்டெ னக்கு
வியாதன்வான் மீகியெச்சன் சொன்ன வெண்ணெண்
டிதில்விளை யாடல்களிற் பிறங்கு மிந்தத்
திருவிளையா டலின்பாப்பைச் சுருக்கி யின்று
போதமுற வுமக்குரைத்தேன் யானுஞ் சொக்கன்
புகழிணையார் கரைகண்டு புகல வாரே."

"வியாதன்வான் மீகி யெச்சன் விரித்திறை விளையாட் டோ
ஆதியில் வருமொன் றுய்ந்த அறுபத்து நாலி லக்கந்
தூய்தகு கவிகள் தம்மைச் சுருக்கிமூ வாயிரத்தின்
ஒதிறு னகத்தி யன்பின் புரைத்தனன் றமிழா லின்றே."என்பன.

பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடலிற் கீழ்க்கண்ட செய்யுட்கள் இவ்வரலாற்றைக் கூறுவன. அவை,

"இன்ன வாறனுட் சங்கர சங்கிதை யென்று
சொன்ன நூலினை யுணர்த்தினன் சங்கரன் றுணைவிக்
கன்ன போதவண் மடிமிசை யிருந்துகேட் டதனை
மின்னு வேல்பணி கொண்டவேள் வெளிப்பட வுணர்ந்தான்."

"குன்றெ றிந்தவேள் வழிபடு குறுமுனிக் குரைத்தான்
அன்று தொட்டிது அகத்திய சங்கிதை யாகி
நின்ற தன்னது கேட்பவர்க் கரனடி நீழல்
ஒன்று மின்பவீ டளிப்பதா லொருதல னுரைக்கும்."

"அங்கயற் கண்ணி தன்னையு மெந்தை
யாலவா யானையு மிதய
பங்கயத் திருத்திச் சமாதியி லிருந்து
பரவச மடைந்துபார்ப் பதிக்குச்

சங்கர னருளிச் செய்தசங் கிதையைத்
தாரக னுடலிரண் டாகச்
செங்கைவேல் விடுத்த சேவகன் எனக்குத்
தெருட்டின னனையசங் கிதையில்."

"பெறற்கருந் தவஞ்செய் தகர்தெளிந் தரிதிற்
பெறுங்கதி கேட்பவர்க் கெளிதா
யுறப்படுந் தலநீர் விறையமுச் சிறப்பு
முள்ளதெத் தலத்தினுங் கழிந்த
சிறப்பினுங் கெண்ணெண் டிருவிளை யாடல்
செய்தருள் வடிவெடுத் தென்றும்
மறைப்பொருள் விளங்கு மாலவா யதனை
மண்ணின்மேற் சிவனுல கென்னும்." என்பன.

உத்தரமாபுராணத்தில் சாரசமுச்சயம் என்னும் பகுதியிலிருந்து வான்மீகியெச்சன் அகத்தியருக்குத் திருவிளையாடல்களைச் சொன்னதாகப் பழைய திருவிளையாடல் கூறுகின்றது. சிவபெருமான் சங்கர சங்கிதையிலிருந்து கூறக் குமாரக்கடவுள் கேட்டு அகத்தியருக்குச் சொன்னார் என்றும், அகத்தியர்கேட்ட காலமுதல் அப்புராணம் அகத்தியசங்கிதை என்னும் பெயரை அடைந்தது என்றும் பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடல் கூறுகின்றது. பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடலி லுள்ளவற்றைவிடப் பழைய திருவிளையாடலில் மூர்த்தியார்க்கு அரசளித்த திருவிளையாடல், காரியார் நாரியார் பாப்பருந்த திருவிளையாடல், புல்வாய்க்கு முலையருளின திருவிளையாடல் என்ற மூன்று திருவிளையாடல்கள் அதிகமாயுள்ளன. பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடல் 64 என்னுந் தொகையைச் சரிப்படுத்தப் பழைய திருவிளையாடலிலுள்ள கதைகளில் இரண்டு கதைகளை ஒவ்வொன்றை இரண்டிரண்டாக்கினர். ஒரு திருவிளையாடலில் ஒரு பகுதியை விடுத்து மிகுந்த பகுதியை ஒரு திருவிளையாடலாக்கினர். ஒவ்வொரு திருவிளையாடலிலும் பழைய திருவிளையாடலில் காணப்படும் சில விசேஷங்கள் பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடலில் காணக்கிடையா. பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடலில் காணப்படும் சில விசேஷங்கள் பழைய திருவிளையாடலில் காணக்கிடையா. ஒன்றிற் சொன்னதற்கு மாருய் மற்றொன்றிலுள்ள கதைகள் பலவாம். உதாரணமாகச் சிலவற்றைமட்டும் ஈண்டுக் காட்டுகின்றேன். அவை:

விஷயம்.	பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடல்.	பழைய திருவிளையாடல்.
		வாகுணன் ஆட்சிக்குப் பின் அவன் மகனது ஆட்சி; அதற்குப் பின்னர் ஆட்சி புரிந்த ஒரு பாண்டியன் காலத்தே.
பாணபத்திரருக்குத் திருமுகப்பாசுரம் கொடுத்தது.	வரகுண பாண்டியன் காலத்தே.	
நந்தியைச் சுறுமீனாகப் பிறக்கும்படி சிவபெருமான் சாபமிட்டது.	விநாயகர், குமரக் கடவுள் இவர்களை உத்தரவின்றி உள்ளே விட்டதற்காக.	ஒரு கணநாதரை உத்தரவின்றி உள்ளே விட்டதற்காக.
சங்கப் புலவர்களுள் கலகம் நேர்ந்தது.	தாம் தாம் பாடிய பாடல்களின் உயர்வு தாழ்வுகளைப் பற்றி.	இறையனார் சூத்திரத்திற்கு அவர்கள் செய்த உரையின் உயர்வு தாழ்வுகளைப் பற்றி.
இந்திரன் முடிமேல் வளையை எறிந்தது.	உக்கிர பாண்டியன்.	வீரமாறன் என்னும்பாண்டியன்; இவன் வேறு.
மேருவைச் செண்டாலடித்தது.	உக்கிர பாண்டியன்	உக்கிரபாண்டியன் குலத்துதித்ததென்னன்ஒருவன்
இறைவனார் மண்சுமந்தபோது பிரம்படிபட்டது.	கையிற்பொற்பிரம்பு வாங்கி வேந்தன் அவர் முதுகில் வீசினன்.	தென்னன் முறைசெய்வோர்கள் நடுமுதுகில் கறுத்தடித்தார்.

பழைய திருவிளையாடலைப் பதிப்பித்த மகாமகோபாத்தியாய ஐயரவர்கள் இரண்டு திருவிளையாடற் புராணங்களிலுமுள்ள வேறுபாடுகளிற் சிலவற்றைக் காட்டியிருக்கின்றார்கள். வேறுபாடுகள் அநேக முள.

தில்லை நம்பி பாண்டியர்களில் ஆறு பேருக்குத்தான் பெயர் சொல்லியிருக்கின்றனர். பரஞ்சோதி முனிவர் 73 பாண்டியர்களின் பெயரைச் சொல்லுகின்றனர். தில்லைநம்பி தத்தன் என்று பாண்டியன் பெயரைக் கூறியவிடத்துப் பரஞ்சோதி அனந்தகுண பாண்டியன் என்றெழுதியிருக்கின்றனர். தில்லை நம்பி வீரமாறன் என்னும் பெயர் கூறியவிடத்துப் பரஞ்சோதி அரசபுரந்தர பாண்டியன் என்று வரைந்துள்ளார்.

தில்லைநம்பி யுகத்துக்குப்பதினாறாக64திருவிளையாடலும் நான்கு யுகங்களில் நடந்தன என்றனர். அஃது

"ஈனமிலா விந்நகரி தன்னுள் எந்தை
யிலங்குபுக ழறுபத்து நான்குண் டோதின்
மீனவர்கோன் குலஞ்செய்த தவத்தி னானு
மேதினிமான் முயன்றவருந் தவத்தி னானும்

ஞானமுனி வர்கள்கேண்மின் உகமொன் றிற்கு
நானான்கு நானான்கா நான்கு கத்து
மானவவை தமையுரைப்ப லநாதி மும்மை
யகலாத வல்வினைக ளகல வென்றே." என்ற

செய்யுளால் அறியப்படும். தில்லை நம்பி திருவிளையாடலில் சொல்லுகிறபடி வாதவூரர் திரேதாயுகத்தில் இருந்தவராதல் வேண்டும். அவர் கதை 27, 28, 29, 30 இந்தத் திருவிளையாடல்களில்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அஃது இரண்டாவது பதினாறிலடங்கும். சம்பந்தமூர்த்திகள் கதை துவாபர முற்பாதியில் நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும். அது 37, 38ஆம் திருவிளையாடல்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இரண்டு திருவிளையாடல்களிலும் திருவிளையாடல்களின் வரிசைக்கிரமம் முற்றிலு மாறுபாடுகின்றது. பரஞ்சோதி முனிவரும் பாண்டியர் வம்சபரம்பரையைத் தொடர்ச்சியாய்ச் சொல்லிக் கதைகளும் அம்முறையிலே நிகழ்ந்தன வென்பர். சோமசுந்தரக் கடவுள் பெயரும் உக்கிரபாண்டியன் பெயரும் இரண்டு திருவிளையாடல்களிலும் முதலில் சொல்லப்படுகின்றன. தில்லை நம்பி திருவிளையாடலில் சொல்லியபடி அவர்கள் கிருதயுக ஆரம்பத்திலிருந்தவராதல் வேண்டும். வாதவூரர் கதையைச்சொல்லும் திருவிளையாடல்களுக்கும், சம்பந்தமூர்த்திகள் கதையைச் சொல்லும் திருவிளையாடல்களுக்கும் இடையில் வேம்பத்தூரர் திருவிளையாடலில் விருத்தகுமார பாலரான திருவிளையாடல், மாறியாடின திருவிளையாடல், பழியஞ்சின திருவிளையாடல், மாபாதகந் தீர்த்த திருவிளையாடல், அங்கம்வெட்டின திருவிளையாடல், மதுரையான திருவிளையாடல் என்ற இவை காணப்படுகின்றன. பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடலில் இரண்டு கதைகளும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இடையில் வேறு திருவிளையாடல் ஒன்றும் இல்லை. பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற்படி சம்பந்தசுவாமிகள் காலத்துப் பாண்டியன் கடைசிப் பாண்டியன். தில்லை நம்பி புராணத்துச் சம்பந்தசுவாமிகள் கதையைச் சொல்லும் திருவிளையாடல்களுக்குப் பின்னர் 26 திருவிளையாடல்கள் உள.

மேலும், தில்லை நம்பி திருவாலவாயான திருவிளையாடலில் (47) பிரமகற்பம் நேரிட்டதையும், அதற்குப் பின்னர் நிகழ்ந்த

"பிரளய காலஞ் சென்று முடிந்தபின் பெருகி வந்த
திரைபொருங் கடலு முன்போற் சேர்ந்துதன் னிலையி னிற்பச்
சுரர்பர னருளால் வையந் தோன்றிடு மடைவின் முன்னோர்
தருமமார் வடிவ மன்னன் தோன்றினன் சசிகு லத்து."

அக்காலத்துத் தோன்றிய பாண்டியன் வேண்ட இறைவன் நாகத்தை

மதுரைக்கெல்லை காட்டும்படி செய்தனர் என்று சொல்லியிருக்கிறது. பிரம கற்பம் முடிந்து பூமி சிருஷ்டிக்கப்பட்டவுடன் இது நிகழ்ந்ததாயிருந்தால் அக்காலம் கிருதயுக ஆரம்பமாயிருத்தல் வேண்டும். இது காற்பத்தேழாவது திருவிளையாடலில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது துவாபரயுக அந்தமாயிருக்கவேண்டும். பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடல்,

"வெள்ளநீர் வறப்ப வாதி வேதியன் ஞால முன்போல்
உள்ளவா றுதிப்ப நல்கி யும்பரோ டிம்ப ரேனைப்
புள்ளொடு விலங்கு நல்கிக் கதிருடற் புத்தேண்மூவர்
தள்ளரு மரபின் முன்போற் றமிழ்வேந்தர் தனையுந் தந்தான்."

என்று கூறுகின்றது. அக்காலத்துத் தோன்றிய பாண்டியன் வங்கிய சேகரன். வரிசைக்கிரமத்தில் காற்பத்தொன்பதாவது படலத்தில் இக்கதை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வங்கிய சேகரன் கிருதயுகத்திலிருந்தவனுதல் வேண்டும். இவன் மகன் வங்கிய சூடாமணி என்பான். அவனுக்குச் சண்பகமாறன் என்னும் பெயருமுண்டு. இவன் காலத்திலே தான் தருமிக்குப் பொற்கிழி யளித்ததும்; இடைக்காடர், நக்கீரர் முதலிய சங்கப்புலவர் இருந்ததும்; சங்கத்தார் கலகந்தீர்த்ததும். கடைச்சங்கத்திறுதியிலிருந்த நக்கீரர் முதலியோர் கிருதயுகத்தினராதல் வேண்டும்.

இது நிற்க, உக்கிரபாண்டியன் மகன் வீரபாண்டியன் ஆட்சிக் காலத்தில் ஒருமகாகற்பம் நேரிட்டதாகப்பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடலில் வேதத்துக்குப் பொருளருளிச் செய்ததைச்சொல்லிய பதினுருவது படலத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அஃது,

"ஐம்பெரும் பூத நிலைதிரிந் திறே
ழடுக்கிய வுலகொடு மயன்மால்
உம்பர்வான் பதமு முதித்தவா றெடுங்க
வுருத்ததோ ரூழிவந் தெய்தச்
செம்பொருண் மறையு மொடுங்கிய வழிநாட்
செஞ்சுடர்க் கடவுள்முன் மலரும்
வம்பவிழ் கமல மெனவரன் றிருமுன்
மலர்ந்ததா லிலிங்க மாதோ"

என்பதால்

அறியப்படும். பிரபஞ்சம் மறுபடியும் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பிறகு வேதத்துக்குப் பொருள் தெரியாது கண்ணுவர் முதலியோர் இடர்ப்படுவோராயினர். அவர்க்கு இறைவன் வேதத்துக்குப் பொருளருளிச்செய்தனன். இக்காலத்தும் வீரபாண்டியன் இருந்தான் என்பது வியப்பே. அயன் மால் இவர்களும் முடிவடையும் மகாகற்பத்தைக் கடந்து மானிடயாக்

கையைத் தாங்கிய பாண்டியன் ஒருவனிருந்தான் என்பது பொருத்தமுடையதாகுமா? அடுத்த படலத்தில் இவன் உழுவைக்கோட்பட்டான் என்று சொல்லியிருக்கிறது. வேதத்துக்குப் பொருள் அருளியது பதினுருவது படலம் என்பதை முன்னமே சொன்னேன். பதினுருவது படலத்தில் ஒரு பிரளயமும் காற்பத்தொன்பதாவது படலத்தில் ஒரு பிரளயமும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்விரண்டிற்கு மிடையே அநேகமாயிரம் சதுர்யுகங்கள் நடைபெற்றிருக்க வேண்டும். தில்லைநம்பி அதை 64ஆவது திருவிளையாடலாகவைத்து ஒரு பிரளயம் கோர்த்ததாகச் சொல்லி அதைப் பிர்மம கற்பமென்றனர். வேதத்துக்குப் பொருளருளியது ஒரு கிருதயுகத்திலும், நாகம் மதுரைக்கு எல்லை குறித்தது வேறோர் கிருதயுகத்திலுமாதல் வேண்டும். திருவிளையாடல்கள் பல சதுர் யுகங்களில் நிகழ்ந்தவை என்றாகும். தில்லைநம்பி "உகமொன்றிற்கு நானுன்கு நானுன்கா நான்குகத்து மானவவை" என்றது இதனேடு எவ்வாறு பொருத்த முடைத்தாம்?

மேலும், உக்கிரபாண்டியனது பெயரனின் பெயரனுகிய ராஜசேகர பாண்டியன் ஆட்சிக்காலத்து மாறியாடின திருவிளையாடல் நிகழ்ந்தது. அதைச் சொல்லும் படலத்தில் பின்கண்ட செய்யுட்கள் உள்ளன. அவை,

"சிலம்பி வாயினு லிழைத்திடு பந்தரிற்
செங்கண்மால் தொழவைகும்
அலம்பு தெண்டிரைப் பொன்னியந் தண்டுறை
யானைக்கா விறைக்கன்பு
கலந்த சிந்தையான் மூவிரு பத்துநாற்
கலைகளும் பயின்றுள்ள
மலர்ந்த வன்கரி காற்பெரு வளத்தவன்
வையகம் புரக்கின்றான்."

"பொன்னி நாடவன் வாயிலுள் ளானெரு
புலவன்வந் தலர்வேம்பின்
கன்னி நாடனைக் கண்டுமுன் பரவுவான்
கனைகழற் கரிகாலெம்
மன்ன வற்கறு பத்துநாற் கலைகளும்
வரும்வரா தனக்கொன்று
தென்ன ரேறனை யாயது பரதநூல்
தெரிந்திலை யெனச்சொன்னான்."

என்பன.

இச்செய்யுட்களால் கரிகாற் பெருவளத்தான் என்னும் சோழனும், ராஜசேகர பாண்டியனும் சமகாலத்தவரென்புதேற்படுகிறது. சோழவம்சத்தில்

கரிகாலன் என்னும் பெயருடைய அரசர் சிலர் இருந்தனர். கரிகாற் பெருவளத்தான் என்னும் பெயர்தாங்கிய சோழன் ஒருவனே இருந்தான். கரிகாலன் என்னும் பெயரை வகித்த மற்றையவரும் பெருவளத்தானுக்குப் பிந்தியவரே. சரித்திரவாராய்ச்சிக்காரர் கரிகாற் பெருவளத்தான் கி. பி. முதலாவது நூற்றாண்டின் பிற்பாகத்திலோ இரண்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பாகத்திலோ இருந்தவன் என்பர். உக்கிரபாண்டியனும் கிறிஸ்து பிறந்த காலத்தையொட்டி இருந்தவனாவன். சம்பந்தமூர்த்திகள் காலம் ஏழாம் நூற்றாண்டு என்று முன்னமே சொன்னேன். அவர் காலத்திருந்தவன் கூன்பாண்டியன். அவனுக்கும் உக்கிரபாண்டியனுக்கும் சுமார் 70 தலைமுறை வித்தியாசம் எனத் திருவிளையாடலில் சொல்லியிருப்பது பொருத்தமுடையதாமா? தில்லைநம்பி புராணத்தில் மூர்த்தியார்க் கரசளித்த திருவிளையாடல் கூறப்பட்டுளது. அவர் காலம் கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டாயிருத்தல் வேண்டும் என்று காட்டினேன். வரகுண பாண்டியன் காலமும் சொல்லியாயிற்று. பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடலில் சொல்லியிருக்கிற பாண்டியர்களனைவருடைய காலத்தையும், தலைமுறைக்கு 30 ஆண்டாகவைத்துக் கணக்கிட்டால் 2200 ஆண்டுகளுக்கு மேற்படாதென்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.

இஃதன்றியும், சங்ககாலத்து நூல்களால் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி, நிலந்தரு திருவிற்பாண்டியன், ஆரியப்படைகடந்த நெடுஞ்செழியன், வெற்றிவேற் செழியன், தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், உக்கிரப் பெருவழுதி முதலிய பல பாண்டியர்கள் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. இவர்களனைவரும் சம்பந்த மூர்த்திகளுக்குக் காலத்தால் முந்தியவர்கள். இவர்களில் ஒருவர் பெயரையாவது திருவிளையாடலில் காணேம். உக்கிரப் பெருவழுதியும் உக்கிரபாண்டியனும் ஒருவர் என்று கொள்வதற்கில்லை. உக்கிரபாண்டியன் சோமசுந்தர பாண்டியரது புத்திரன். உக்கிரப் பெருவழுதி தலையாங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் மகன். இருவர் சரித்திரங்களும் பலவகையில் மாறுபடும். களப்பிரர் ஆக்கிரமணத்துக்குப் பிறகு ஆட்சி புரிந்த பாண்டியர்கள் பெயரும் திருவிளையாடலில் காணக்கிடையா. சங்கநூல்களில் கண்டவற்றையும், சாஸனங்களில் கண்டவற்றையும் பொய் என்று சொல்வதற்கில்லை; திருவிளையாடல்களில் அசம்பாவிதமான பல செய்திகள் காணப்படும். அவைகளைத் தொகுப்பதனால் பயனில்லையென விடுத்தேன். மேற்கண்டவைபோன்ற அசம்பாவிதங்களுக்குச் சமாதானம் சொல்ல ஒருவர் முன் வரும் வரையில் சரித்திரவாராய்ச்சிக்குத் திருவிளையாடல்களைப் பிரமாணமாகக் கொள்வதற்கில்லை. அவைகள் சம்பந்த மூர்த்திகள் காலமாகிய ஏழாம் நூற்றாண்டுக்கும் வாதவூரடிகள் காலமாகிய ஒன்பதாம்

L

நூற்றாண்டின் பிற்பாதிக்கும் பின்னர் இயற்றப்பட்டனவாயிருத்தல் வேண்டும். அவைகளில் வரும் பாண்டியர்களின் பெயரைப் பார்ப்பதனால் வடமொழிப் பண்டிதர்கள் எழுதிய என்பதை அறியலாம். சங்ககாலத்து இருந்தபாண்டியர்களின் பெயர்கள் தமிழ்ப்பெயர்கள். இப்புராணங்கள் சங்ககாலத்துக்குப் பிந்தியவைகளே.

ஒன்றோடொன்று முரணுவதாயும் அசம்பாவிதங்கள் பொதிந்துள்ளனவாயுமுள்ள இக்கதைகளைத் திரிகால முணர்ந்தவரும், பரமசிவனால் தனக்கொப்பானவர் என்று சொல்லப்பட்டவரும், உத்தமோத்தம முனிசிரேஷ்டருமாகிய அகத்தியபகவான் சொல்லினர் என்பது சரியாமா? பிற்காலத்தவர் மனம்போனவாறு புனைந்து பெரிய முனிவர்கள் பெயரால் வெளிப்படுத்திய கிரந்தங்கள் பலவற்றுள் இவைகளும் சேர்ந்தவைபோலும்! பெரியார் பெயரைக்கண்டுநம்பி யாவரும் ஒழுகவேண்டும் என்பது அவர்கள் நோக்கம். இதனால் திருவிளையாடல்களைப் பொய் என்று நான் சொன்னதாகக் கொள்ளுதல் கூடாது. உண்மைச் சம்பவங்களோடு பலவற்றைக் கூட்டியும் மாற்றியுங் கூறுவார் செயல்களைச் சொன்னேன்.

தமிழில் திருவிளையாடல்களைச் செய்த இருசான்றோரும் உயர்ந்த கல்விமான்கள். ஆழ்ந்த சிவபக்தர்கள். பக்திரஸம்முதலிய ரஸங்கள் சொட்டும்படி தாங்கள் நம்பியதை அழகாய்ப்பாடியிருக்கிறார்கள். தில்லைநம்பி சொல்லும் உத்தரமா புராணம் இருக்குமிடம் தெரியவில்லை. பரஞ்சோதி முனிவர் சொல்லும் சங்கர சங்கிதை எங்கும் கிடைக்கிறது. இக்கதைகளை அதில் காணேம். ஹாலாஸ்யமகாத்மியம் என்னும் வடமொழிக் கிரந்தத்தைப் பரஞ்சோதி முனிவர் தமிழில் மொழிபெயர்த்தனர் என்பர். அது சங்கர சங்கிதையின் பகுதியாமோ? அதை யார் எங்கு எக்காலத்தில் செய்தனர்? ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் இயற்றப்பட்டவைகளில் ஒன்றாம்.

இது நிற்க, வாதவூரடிகள் தேவாரம் பாடியவர்களுக்கு முந்தியவர் என்பார் தங்கள் கூற்றை நிலைநாட்ட இரண்டு தேவாரங்களுக்கு உண்மைக்கு மாறாய்ப் பொருள் கொள்வர். ஒன்று சம்பந்தசுவாமிகள் பாடிய "பாணனிசை பத்திமையாற் பாடுதலும் பரிந்தளித்தான்" என்னும் திருக்கோளிலித் தேவாரம். அவர் அதில் பாணன் என்றுள்ளதற்குப் பாணபத்திரன் என்றும்; அளித்தான் என்பதற்குத் திருமுகம் கொடுத்தான் என்றும் பொருள் கொள்வர். சம்பந்தமூர்த்தியடிகள் பாணன் என்றது யாரை என்பதையும், அளித்தான் என்பதற்குத் திருமுகம் கொடுத்தான் என்பது பொருளா என்பதையும் ஈண்டு ஆராய்வாம். பெரியபுராணம் பாடிய சேக்கிழார்நாயனார் சம்பந்த மூர்த்திகளுடனிருந்து அவர் பாடிய பதிகங்

கீள மனைவியும் தாமுமாக யாழிலும் குரலிலும் பாடிய நீலகண்ட யாழ்ப் பாணர் எனப் பொருள் கொண்டர் என்பது வெளிப்படை. சோமசுந்தரக் கடவுள் திருமுகப்பாசுரம் கொடுத்தனுப்பியது சுந்தரமூர்த்திகளோடு சம காலத்தவரும், அவரது நண்பருமான சேரமான் பெருமாளுக்கென்றால் தேவாரத்துக்கிவர் செய்யும் அர்த்தம் முற்றிலும் பொருந்தாததொன்றாம். பெரியபுராணம், சேரமான் பெருமாள் நாயனர் புராணத்தில் திருமுகப் பாசுரம் கொடுத்துப் பாணபத்திரை அனுப்பியது அவரிடத்தென்று தெளி வாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சேரமான் பெருமாள் பாணபத்திரர்க்கு நிதிகொடுத்தனுப்பியதைப் பின்கண்ட செய்யுட்கள் உணர்த்தும். அவை,

> "பரந்த நிதியின் பரப்பெல்லாம் பாண னர்பத் திரனர்க்கு
> நிரந்த தனங்கள் வெவ்வேறு நிறைத்துக் காட்டி மற்றிவையும்
> உரந்தங் கியவெங் கரிபரிகள் முதலாவுயிருள் ளனதனமும்
> புரந்த வரசுங் கொள்ளுமென மொழிந்தார் பொறையர் புரவலனர்"

> "பண்பு பெருகும் பெருமாளும் பாண னர்பத் திரனர்பின்
> கண்கள் பொழிந்த காதனீர் வழியக் கையாற் றொழுதணைய"

என்பன. பத்திரனர் சென்றனர் என்று சொல்லியிருக்கிறது. பொறை யர் புரவலனராகிய பெருமாள் கொடுக்க, பாணபத்திரனர் பெற்றனர் என்பது இதனல் தெளிவாய் விளங்கும். பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பி திருவிளையாடலிலும் சிவபெருமான் பத்திரனர்க்குச் சொல்லியதை அடியிற்கண்ட,

> "உனக்கினி யளித்தற் கென்பா லுறுபொரு ளில்லை யென்றன்
> மனத்தினுக் கினியான் றயான் மகிழ்ந்துநம் மடியார்க் கென்றும்
> நினைத்தன கொடுக்க வல்லான் நிலத்துயிர் கழறுஞ் சொற்கள்
> அனைத்தையு மறிந்திரங்கு மன்புடைச் சேர மான்காண்."
>
> (திருமுகங்கொடுத்த திருவிளை) என்ற செய்யுளுணர்த்தும்.

இதைச் சொல்லித் திருமுகத்தைக் கொடுத்தனர். சிவபெருமான் பெருமாளுக்கு அரசளித்தகாலத்து அவருக்கு அளித்த மற்றவை இன்ன வென்பதைப் பின்கண்டபெரியபுராணச் செய்யுள் காட்டும். அது,

> "மேவு முரிமை யரசளித்தே விரும்பு காதல் வழிபாடும்
> யாவும் யாருங் கழறினவு மறியு முணர்வு மீறில்லாத்
> தாவில் விறலுந் தண்டாத கொடையும் படைவா கனமுதலாங்
> காவன் மன்னர்க் குரியனவு மெல்லாங் கைவந் துறப்பெற்றார்."

என்பது. இதனல் யாவும், யாருங் கழறினவும் அறியும் உணர்வைப் பெருமாள் பெற்றதனல் கழறிற்றறிவார் எனப் பெயர்வாய்த்தனர் என்பது அறியப்படுகிறது. இந்தக் காரணச்சிறப்புப்பெயர் வேறொருவருக்கும்

யானறிந்தவரையில் தெரியவில்லை. நம்பியாண்டார் நம்பி தாம்செய்த திருவந்தாதியிலும் இப்பெயர் பெருமாளுக்கு உண்டென்பதை விளக்கு கின்றனர்.

> "மன்னர்பி ரானெதிர் வண்ண ணுடலுவ ரூறியநீற்
> றன்னபி ரான்றமர் போல வருதலுந் தான்வணங்க
> வென்ன பிரானடி வண்ண னெனவடிச் சேரனென்னுந்
> தென்னர் பிரான்கழ றிற்றறி வோனெனுஞ் சேரலனே."
>
> (சேரமான்—புராணம்.) என்ற

செய்யுளாலும் கழறிற்றறிவார் என்பது பெருமாளது பெயர் என்பது நன்கு விளங்கும். சுந்தரமூர்த்திகள் தாம்பாடிய திருத்தொண்டத் தொகை யிலும் இந்நாயனரைச் சேரமான் பெருமாள் என்னது கழறிற்றறிவார் என்றே சொல்லுகின்றனர். அது,

"கார்கொண்ட கொடைகழறிற் றறிவார்க்கு மடியேன்." என்பதால்

அறியப்படும். பெரியபுராணத்தில் சேரமான் பெருமாள் நாயனர் புரா ணத்தைக் கழறிற்றறிவார் நாயனர் புராணம் என்று புலவர் பலரும் எழுதி யிருப்பதைப் பார்க்கலாம். சான்றோர் நீண்டகாலமாய்க்கொண்ட கொள் கைக்கு மாறய்ச் சிலர் பெருமாளுக்குக் கழறிற்றறிவார் என்னும் பெய ரில்லை என்பர். அவர் கூற்று ஒரு சிறிதும் பொருத்தமின்றாம். இவர் தம் மயக்கத்தைச் சான்றோர் மேலேற்றி அவர் மயங்கினர் என்பர். தம் தலைச்சுற்றினல் உலகஞ்சுற்றுவதுபோலத் தோன்றுவது இயல்பே.

கழறிற்றறிவார் நாயனர் நடராஜப்பெருமானது கழலையே நம்பினவ ராய்ச் சிவபூஜைசெய்வாராயினர். நடராஜர் அடிகளின் பூஜைமுடிவில் தம் காற்சிலம்பொலியை அவர் கேட்கும்படி அருளினர். அது,

> "நீடு முரிமைப் பேரரசா
> ளிகழும் பயனு நிறைதவமும்
> தேடும் பொருளும் பெருந்துணையுந்
> தில்லைத் திருச்சிற் றம்பலத்துள்
> ஆடுங் கழலே யெனத்தெளிந்த
> வறிவா லெடுத்த திருப்பாதம்
> கூடு மன்பி லருச்சனைமேற்
> கொண்டார் சேரர் குலப்பெருமான்."

> "வாசத் திருமஞ் சனம்பள்ளித் தாமஞ் சாந்த மணித்தூபம்
> தேசிற் பெருகுஞ் செழுந்தீப முதலா யினவுந் திருவமுது

மீசற் கேற்ற பரிசனு லருச்சித் தருள வெக்காளும்
பூசைக் கமர்ந்த பெருங்கூத்தர் பொற்பார் சிலம்பி னொலியளித்தார்."

(கழறிற்—புராணம்.)

என்பதனுல் அறியப்படும். கல்லாடமுடையார் "பரிபுரக் கம்பலே யிருசெவி யுண்ணும், குடக்கோச் சேரன்" என்றதும் இதை உணர்த்தும். கழறிற் றறிவாராயும், நடராஜனது பாதச்சிலம்பொலி கேட்போராயும், அளப்பரிய சிவபக்தி யுடையோராயும், சிவனடியார் முதலாயவர்க்கு மேகம்போல் வழங்குபவராயும் இருந்த சேரமான் பெருமாளிடத்துக் கடவுள் திருமுகப் பாசுரம் கொடுத்துப் பத்திரரை அனுப்பினுர் என்று யாவரும் சொல்ல, அதற்கு மாறாய் மேற்கண்ட சிலர் பத்திரர் திருமுகப்பாசுரம் கொண்டு போனது வேறொரு சேர அரசனுக்கென்பர். திருமுகப்பாசுரத்தில் "நின்போ லன்பா லன்பன்" என்று கூறியிருப்பதைக் கவனித்திலர் போலும். பத்திரர் தம்மிடத்து வைத்த அன்பிற்கு உவமையாகப் பெருமான் தம்மிடத்து வைத்த அன்பைக்காட்டினர் என்றால் பெருமாளது பத்திமையின் பெருமையை எவ்வாறு அளவிடுவது? உயர்ந்ததையே உவமை காட்டுவது என்னும் விதியும் ஈண்டுக் கவனிக்கத்தக்கது. பெருமாளைத் தவிர்த்துச் சேரர் வம்சத்தில் இத்துணைப் பெரிய சிவபக்திமான் வேறொருவர் இருந்ததாக இதுகாறும் கூறுவாரைக் காணேம். இருந்தால் அச் சேரஅரசன் பெயர் என்ன? அவனை யார் எங்குச் சொல்லியிருக்கின்றனர்? நமது கொள்கையை நிலைநாட்ட நமது இஷ்டப்படி மனேசிருஷ்டி செய்யலாமா? தம் கூற்றுக்காதாரமாய்ப் பரஞ்சோதி முனிவரைக்காட்டுவர். அவர் சேர அரசன் பெயரைச் சொல்லவில்லை. பெயரைச் சொல்லாமையால் சேரமான் பெருமாள் அல்லாத வேறொரு சேரராயிருத்தல்வேண்டும் என்பர். சேரமான் பெருமாளாக இருந்தால் கட்டாயம் பெயரைச் சொல்லவேண்டும் என்றும், வேறொரு சேர அரசனுக இருந்தால் பெயரைச்சொல்ல வேண்டுவதில்லை என்றும் இவர் சொல்வதற்கு ஆதாரம் என்னவோ? அவரே போலும்.

பெரியபுராணத்திற் சொல்லப்பட்டதனைக் கொள்ளற்பாலதன்றென விடுக்க என்பர். திருவிளையாடற் செய்யுள்களுக்கு வலிந்து பொருள் கொண்டு தங்கூற்றுக்காதாரமாம்க் காட்டிப் பெரியபுராணத்திற் சொன்னது பிரமாணம் அன்றெனவிடுக்க என்னும் இவர் கூற்று வியக்கற்பாலதன்றோ? பரமசிவம் 'உலகெலாம்' என்று கொடுத்தவாக்கைப் புணையாகக் கொண்டு அதைப் பெரியபுராணத்தின் முதல், இடை, கடை என்னும் இடங்களில் அமைத்துத் திருவருள் இயக்கப் புராணத்தைப்பாடி முடித்தனர். சந்தானுசாரியாரில் ஒருவராகிய உமாபதிசிவம் சேக்கிழாரை நாயன்

மாரோடு கூட்டிச் சேக்கிழார் நாயனுர் புராணம் பாடியிருப்பதை அறியாதார்யாவர்? திருவருளால் அமைந்தது பெரியபுராண மென்பதையும், அக்காலத்து இருந்த சோழஅரசர் முதலியோர் சேக்கிழார் நாயனுரிடத்தும் பெரியபுராணத்தி னிடத்தும் காட்டிய பக்தியையும் உமாபதிசிவம் இயற்றிய புராணத்தில் பரக்கக்காணலாம். சான்றோரால் பெரியபுராணம் பன்னிரண்டாந் திருமுறை என்று அமைக்கப்பெற்று யாவராலுங் கொண்டாடப்படுகிறது. பிற்காலத்துச் சான்றோரும் பிள்ளைத்தமிழ் முதலிய பிரபந்தங்களைச் சேக்கிழார் நாயனுர்மீது இயற்றினர். அத் திருமுறையைத் தல புராணத்தினுங் கீழாய்த்தள்ளுவது சரியாமோ? நம்பியாண்டார்நம்பி செய்த நூற்றந்தாதிக்குப் பெரியபுராணம் வழிநூல்; அந்தாதியில் சொல்லாதனவற்றைப் பழைய உண்மை வரலாறுகளோடு முரணுமாறு பெரியபுராணம் கூறுவதால் அது பிரமாணம் அன்று என்பர். சுந்தரமூர்த்திகள் தொகையாய்ச் சொன்னதை நம்பியாண்டார்நம்பி வகையாகவும், சேக்கிழார் நாயனுர் விரியாகவும் செய்தனர் என்பதும்; இம்மூவரும் சிவபிரான் அருளால் செய்தனர் என்பதும் யாவரும் அறிந்தனவே. தொகையில் சொல்லாததைச்சொல்ல வகையும், வகையில் சொல்லாததைச் சொல்ல விரியும் எழுந்தன. நம்பியாண்டார்நம்பி அந்தாதியில் சொன்னவெல்லாம் திருத்தொண்டத் தொகையில் காணப்படாமையினுலே அதைப் பிரமாணம் அன்றெனத் தள்ளலாமா? நம்பியாண்டார்நம்பி எல்லாவற்றையுஞ் சொல்லியிருந்தால் பெரியபுராணம் செய்திருக்க வேண்டியதில்லையே. இம்மூவரும் சொன்னவற்றில் அடங்கிய உண்மைகளுக்குப் பழைய உண்மை வரலாறு வேறிருப்பதுபோல் சொல்லுகின்றனர். மற்றப்புராணங்கள் வடமொழியிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப் படுவதுபோலத் திருத்தொண்டர் புராணம் செய்யப்பட்டதல்லவே. தொகை, வகை, விரி எல்லாம் தமிழே. இவற்றிற் கண்டவற்றிற்கும் பழைய வரலாறு உண்டென்று சொல்வது விந்தையே.

இது நிற்க, நான் மேற்காட்டிய தேவாரத்திற்குப் பொருள் என்னவென்று பார்ப்போம். பாணன் என்று தேவாரத்தில் சொல்லியிருப்பது நீலகண்டயாழ்ப்பாணரைக் குறிக்கும் என்பது சான்றோர்பலர் கொள்கையாதலால் அவர் சரித்திரமாகப் பெரியபுராணத்தில் சொல்லியிருப்பதை விசாரிப்போம். அது,

"ஆலவா யமர்ந்தார் கோயில் வாயிலே யடைந்து நின்று
பாலெயி றேழு கோத்த பண்ணினிற் கருவி வீக்கிக்
காலமா தரித்த பண்ணிற் கைபல முறையு மாராய்ந்
தேலவார் குழலாள் பாகர் பாணிகள் யாழி லிட்டார்."

"மற்றவர் கருவிப் பாடல் மதுரைநீ டால வாயில்
கொற்றவன் திருவுள்ளத்துக்கொண்டுதன் ரொண்டர்க்கெல்லாம்
அற்றைநாட் கனவி லேவ அருட்பெரும் பாண னாரைத்
தெற்றினார் புரங்கள் செற்றார் திருமுன்பு கொண்டு புக்கார்."

"திரிபுர மெரித்த வாறுந் தேர்மிசை நின்ற வாறுங்
கரியினை யுரித்த வாறுங் காமனைக் காய்ந்த வாறும்
அரியயற் கரிய வாறு மடியவர்க் கெளிய வாறும்
பரிவினாற் பாடக் கேட்டுப் பரமனா ரருளி னாலே."

"அந்தரத் தெழுந்த வோசை யன்பினிற் பாணர் பாடும்
சந்தயாழ் தரையிற் சீதந் தாக்கில்வீக் கழியு மென்று
சுந்தரப் பலகை முன்னீ ரிடுமெனத் தொண்ட ரிட்டார்
செந்தமிழ்ப் பாண னாருந் திருவுளம் பெற்றுச் சேர்ந்தார்." என்ற

செய்யுட்களால் விளங்கும். இவற்றால் சாதி இழிவினால் கோயிலுக்குள் போகக்கூடாத பாணரை இறைவன் கோயிலுக்குள் அழைத்து வரும்படி செய்ததும், தங்கப்பலகை இடும்படி ஆகாசவாக்கு எழும்பச் செய்ததும், பிறவும் அறியப்படுகின்றன. இவைகளெல்லாம் பாணனிசை பத்திமையாற் பாடியதற்குப் பரிந்தளித்தவை யாகாவோ? பிறகு, பாணர் திருவாரூருக்குச் சென்றபொழுது

"கோயில் வாயில் முன்னடைந்து கூற்றஞ் செற்ற பெருந்திறலும்
தாயி னல்ல பெருங்கருணை யடியார்க் களிக்குந் தண்ணளியும்
ஏயுங் கருவி யிற்றொடுத்தங் கிட்டுப் பாடக் கேட்டங்கண்
வாயில் வேறு வடதிசையில் வகுப்பப் புகுந்து வணங்கினார்."

பாணருக்கென்றே இறைவனருளால் புதுவாயில் வகுக்கப்பட்டுப் பாணர் அதன்வழியே உட்புகுந்து வணங்கினார் என்றால் பாணருக்கு இறைவனருளியதை ஐயமுறுவாரு முண்டோ? இவை நிகழ்ந்த பின்னர்ச் சம்பந்தமூர்த்தி அடிகளைச்சேர்ந்து சோதியில் கலக்கும்வரை பாணர் அடிகள் பாடிய பதிகங்களைத் தமது மனைவியாருடன் யாழோடு பாடிவந்தனர். சம்பந்தமூர்த்திகள் திருமுலைப்பா லூட்டப்பெற்று ஞானத்தையும், பதிகம் பாடும் வன்மையையும் அடைந்ததுமன்றி, இறைவனால் பொற்றாளமுங் கொடுக்கப் பெற்றார். பிறகு யாழ்ப்பாணர் தாம் பாடும் பதிகங்களைக் கூடவிருந்து யாழுடன் பாடவும் பெற்றார். அதை இந்தத்தேவாரத்தில் சொன்னார் என்று ஏன் கொள்ளக்கூடாது? 'பொற்கிண்ணத்திற் பாலும், பாடும் வன்மையும், பொற்றாளமும் எனக்கு இறைவன் பரிந்தளித்தது மன்றிப் பாணர் பத்தியோடு கூடஇருந்து இசைபாடுதலையும் பரிந்தளித்தான்' என்று பொருள் கொள்வதால் படும் இழுக்கென்னை?

மேலும், சேரமானிடத்துத் திருமுகங்கொண்டுசென்றவர் பாணபத்திரர். அவர் பெரும்பாலும் பத்திரர் என்னப்படுவார். நீலகண்டயாழ்ப்பாணர், பாணர் எனப்படுவார். பெயர் முடிவுகளே நான் சொன்னதை விளக்கும். இஃதன்றி, ஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தம்மோடு கூடஇருப்பவராயும், அறுபத்து மூன்று தனியடியார்களில் ஒருவர் என்று கணக்கிடப்பட்டிருப்பவராயுமுள்ள பாணரைவிட்டுப் பாணபத்திரரைச் சொன்னார் என்றல் எவ்வாறு பொருத்தமுடையதாம்? பத்திரரை அடிகள் சொல்லியிருந்தால் நீலகண்டயாழ்ப்பாணரைக்குறிக்காதென்னலாம். அடிகள் அப்படிச்சொல்லவில்லையே.

மற்றொரு தேவாரம் மதுரைத் திருமகப் பதிகத்தில் "தார முய்த்தது பாணர்க் கருளொடே" என்று சம்பந்தசுவாமிகள் பாடியிருப்பது. சேக்கிழார் நாயனார் சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் புராணத்தில் இது நீலகண்டயாழ்ப்பாணரைக் குறித்ததென்பர். அது,

"திருவியம கத்தி னுள்ளுந் திருநீல கண்டப் பாணர்க்
கருளிய திறமும் போற்றி யவரொடு மளவ ளாவித்
தெருளுடைத் தொண்டர் சூழத் திருத்தொண்டி னுண்மைநோக்கி
இருள்கெட மண்ணில் வந்தா ரினிதமர்ந் தருளி னாரே." என்பது.

இதற்குமாறாய்ச் சிலர் தாரம்என்பது ஆகுபெயராகச் சாதாரியினை உணர்த்திற்று என்றனர். தாரம் சாதாரியானால், பாணர் பாணபத்திரர் ஆவர் என்பது அவர் கொள்கை. பண்டையோர் இசையை நான்கு பண்ணும், இருபத்தொரு திறனுமாய் வகுத்தனர். அவற்றில் முல்லைப் பண்ணின் திறனில் சாதாரி ஒன்று. இறைவன் முல்லை நிலத்தில் விறகுவெட்டிச் சுமை கொண்டுவந்ததனால் அந்நிலத்திற்குரிய திறனில் ஒன்றாகிய சாதாரியைப்பாடினர். தாரம் என்பது ஏழிசையில் ஒன்று. ஏழிசையாவன குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என்பனவாம். முல்லை, செவ்வழி என்பன ஒரு பொருட்கிளவி. செவ்வழிப்பாலையாவது கைக்கிளையைக் குரலாயமைத்துப் பாடுவது. ஒவ்வொரு பண்ணும் வெவ்வேறு இசையை முதலாக உடையதாம். சிலப்பதிகாரத்தில் மருதம் பாடுமிடத்து

"பிழையா மரபி னீரேழ் கோவையை
யுழைமுதற் கைக்கிளை யிறுவாய்க் கட்டி." என்னறதும்

கவனிக்கற்பாலதாம். உழைமுதலாக வருவதற்குத் தாரத்தில் இருந்து கணக்கிடவேண்டும். அதிலிருந்து ஐந்தாவதாய் வருவது உழையாம். அவ்விடத்தில்

"தாரத்துட் டோன்று முழையுழை யுட்டோன்று
மோருங் குரல்குரலி னுட்டோன்றிச்—சேருமிளி
யுட்டோன்றுந் துத்தத்துட் டோன்றும் விளரியுட்
கைக்கிளை தோன்றும் பிறப்பு." என்றார் அடியார்க்கு நல்லார்.

தாரம் என்பதை ஆகுபெயராக்கி முல்லைத்திறன் என்றிடர்ப்படுவார் படுக. தேவாரத்துக்கு என்ன பொருள் என்பதை ஆராய்வாம்.

தாரம் என்பது வல்லிசை அல்லது வல்லோசையை உணர்த்தும். நீலகண்டயாழ்ப்பாணர் பத்திமையாற் பாடியதற்கு இறைவன் யாவருங் கேட்கும்படி அந்தரத்தோசைஎழுப்பி, பொற்பலகை இடுவித்ததை உணர்த்தாதோ? தாரம்-உயர்ந்த ஓசை; உய்த்தது-செலுத்தியது என்பது என் பொருத்த முடையதாகாது? மேலும், தாரம் என்பதற்கு எல்லை என்றோர் பொருள் உண்டு. மதுரையிலும் திருவாரூரிலும் பாணர் வரக்கூடிய எல்லையைக்கடந்து கோயிலுக்குள் அவரைக் கொண்டுவரும்படி செய்ததை உணர்த்தலாகாதா? தாரம் உய்த்தது-எல்லையைக் கடக்கச்செய்தது. மேலும், சம்பந்தசுவாமிகள் யாழ்மூறி பாடியபோது பாணர் அதை யாழில் வாசிக்க முடியாததால் யாழை உடைக்க எத்தனித்ததும், அக்கால் சம்பந்த மூர்த்திகள் அவ்வாறு உடைக்காது தடுத்துத் தாம் வாசித்துக் காட்டியதும் யாவரும் அறிந்தனவே. தாரம் என்று பிளவுக்கும் பெயர். யாழ்ப்பாணர் உடைத்திருந்தால் யாழ் பிளவுபட்டிருக்கும். அவ்வண்ணம் பிளவுபடாமல் காப்பாற்றியது என்று பொருள் படாதா? தாரத்தை ஆகுபெயராக்குவானேன்? தில்லைநம்பிக்கு மயக்கமும் சேக்கிழார் நாயனாருக்குப் பொய்யும் கற்பிப்பது சரியாமா?

7. வாதவூரடிகள் மூவர்க்கு முந்தியவர் என்பார் கூறும் வேறொரு நியாயம் வாதவூரடிகள் செய்த திருக்கோவையாருக்குப் பேராசிரியர் உரை எழுதி இருக்கின்றனர்; அவர் 7 அல்லது 8 ஆவது நூற்றாண்டினர்; வாதவூரடிகள் அவருக்குச் சில நூற்றாண்டுகளுக்காவது முந்தியவராயிருத்தல்வேண்டும்; ஆதலால் அவர் மூவர்க்கும் முந்தியவராவர் என்பது. பேராசிரியர் 7 அல்லது 8 ஆம் நூற்றாண்டினர் என்பதற்கு ஸ்ரீமான். அநவரத நாயகம்பிள்ளை அவர்கள் சிலகாலத்துக்கு முன் எழுதிய வியாசம் ஒன்றை ஆதாரமாகக் காட்டுகின்றனர். பிள்ளையவர்கள் பிற்காலத்தாராய்ச்சியால் பேராசிரியர் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முந்தியவர் அல்லர் என்று கருதுவதாகத் தெரிகிறது. அவர்கள் எழுதியிருக்கிற தமிழ்ப்பெருமக்கள் வரலாறு என்னும் புத்தகத்தில் மணிவாசகர் சரித்திரம் அடங்கியிருக்கிறது. அதில் அவர்கள் பல நியாயங்களைச் சொல்லி வாதவூரடிகள் தேவாரம் பாடிய மூவர்க்கும் காலத்தால் பிந்தியவர் என்று காட்டுகின்றார்கள்.

M

இப்புத்தகத்தில் மூன்றாங்காலப்பகுதியில்பேராசிரியரைச்சொல் லுமிடத்து அவர் இருந்த காலம் இன்னதென்பதைக் காட்டியிருப்பதோடு திருக்கோவையார் உரை அவர் எழுதியது அன்று என்பதையுங் காட்டியிருக்கிறேன்.

8. நம்மாழ்வார், சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார், தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வார், திருமங்கை மன்னன் முதலிய ஆழ்வார்கள், வாதவூரடிகளின் திருவாசகத்தைப் பார்த்துப் பாசுரங்கள் பாடியிருப்பதால் வாதவூரடிகள் அவர்களுக்கு முந்தியவராதல் வேண்டும்; அவர்களிற் சிலர் தேவாரம் பாடிய மூவர்க்கு முந்தியவர் என்பர்.

வைணவர்கள் தங்கள் பிரபந்தத்தைப் பார்த்து வாதவூரடிகள் பாடினர் என்பர். இவர் வாதவூரடிகளைப் பார்த்து ஆழ்வார்கள் பாடினர் என்பர். உண்மை இன்னதென்று தீர்மானிக்கப்படுவதற்கு முன்னர்த் தங்களுடைய வேறுதாரமில்லாத கொள்கையை ஒரு நியாயமாகச் சொல்லுவதால் பயனென்னை? பிறந்தபொழுதே துறந்து தாய்ப்பாலும் நீத்து குழவிப்பருவத்திற்குரிய செயல்கள் அற்று வாசுதேவன் கிருபையால் புளியாழ்வாரடியில் நிஷ்டையமர்ந்து ஓதாதுணர்ந்து உலகமுய்யுமாறு திருவாய்மொழி முதலிய திவ்யப்பிரபந்தங்களைத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய நம்மாழ்வார், பாசுரம்பாடும் வகை அறியாது திருவாசகத்தைப் பார்த்துச் சில பாசுரங்களைப் பாடினர் என்றல் ஆழ்வார் சரித்திரத்தைச் சிறிது அறிந்தவர்க்கும் வியப்பைத்தருவதேயாம். சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார் பெரியாழ்வாரோடு வதிந்து கிரககாரியங்களையும் பெருமாள் காரியங்களையும் கவனித்தவர். அவர் திருவாசகம் படித்தறிந்தபின் குயில்பத்து முதலிய பாடினர் என்பது பொருத்தமில்லாத கதையேயாம். வாதவூரடிகள் இளம்பருவத்தில் கலைகள் பயின்றவர். இவர்கல்வித்திறம் முதலியவற்றிற்காகப்பாண்டியஅரசன் இவரை அமைச்சராய்க் கொண்டான். மந்திரியாய் இருந்த காலத்தும் இவருக்குப் பரந்தஉலகவியாபகம் இருந்தது. மற்றவரியற்றிய நூல், செய்யுட்களை அறிவது இவர்க்கியல்பே. நம்மாழ்வார் முதலியோர் பிரபந்தங்களை அடிகள் அறிந்திருந்தார் என்பது பொருத்தமுடையதாம். ஆழ்வார்கள் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் காணப்படும் செய்யுள்விசேஷங்களை ஒருங்கே இவரிடத்தில் பார்க்கலாம். யார் முந்தியவர் யார் பிந்தியவர் என்பதை இதைக்கொண்டு ஊகிக்கலாகாதோ?

9. வாதவூரடிகள் முந்தியவராதலால் தேவாரம் பாடியவர்களைச் சொல்லவில்லை என்பர். அவர் சொல்லியிருக்கின்றனரெனச் சிலர்கூறுவர். பின்கண்டவாறு கூறுவோர் காட்டும் சில வரிகளையும் முன்னே எழுதி

யிருக்கிறேன். இவர் கூற்றும் ஊகமே ஒழிய வெளிப்படையாக ஒன்றுமில்லை. மூவர்கள் வாதவூரடிகளைச் சொல்லியிருப்பதாகக் காட்டும் தேவாரங்களை முன்னமே பார்த்தோம். கோச்செங்கட் சோழனார் சங்ககாலத்திருந்தவர். பெரிய சிவபக்தர். அவர் செய்த சிவதிருப்பணிகள் பல, அவரை ஏன் வாதவூரடிகள் சொல்லவில்லை? நாயன்மாரில் பலரை ஏன் சொல்லவில்லை? என்னும் வினாக்களுக்கு என்ன விடை. சிவனடியார்களைத்தொகுத்துச் சொல்லப்புகுந்தவர் சொல்லாதுவிட்டால் அது கவனிக்கத்தக்கதாம்.

இதுவரை, வாதவூரடிகள் காலத்தால் மூவர்க்கும் முந்தியவர் என்பார் சொல்லும் நியாயங்களுள் எனக்குத் தெரிந்த முக்கியமானவற்றைச் சொன்னேன். இனி, அடிகள் காலத்திற் பிந்தியவர் என்பார் சொல்லும் நியாயங்களை ஆராய்வாம்.

1. சைவர்களுக்குள் சைவசமயாசாரியர்கள் முறை வழங்குவதையும், திருமுறை வகுப்பில் அவர்கள் முறையமைந்திருப்பதையும் முன்னமே சொன்னேன். இருவகை முறையிலும் வாதவூரடிகள் நாலாவதாகச் சொல்லப்படுவர். பட்டினத்தடிகளும் திருவிடைமருதூர் மும்மணிக் கோவையில்

"வித்தகப் பாடல் முத்திறத் தடியரும்
திருந்திய வன்பிற் பெருந்துறைப் பிள்ளையும்." என வாதவூரடிகளைப் பின்னர் வைப்பர். சந்தானசாரியாராகிய உமாபதிசிவம் இயற்றிய கோயில் புராணத்தில் சைவசமயாசாரியர்களைத் துதிக்குமிடத்து வாதவூரடிகள் நாலாவதாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். அவரை மூவர்க்கு முந்தியவர் என்பார் தங்கள் கூற்றுக்கு ஆதாரமாகக்கொண்ட திருவிளையாடல்கள் இரண்டிலும் வாதவூரடிகள் கடையில் வைக்கப்பட்டுள்ளார். வாதவூரடிகளைப் பெரிதுங் கொண்டாடும் வீரசைவர்களுள் புகழ்பெற்ற சான்றோராகிய சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் இயற்றிய நால்வர் நான்மணிமாலையிலும் வாதவூரடிகளைப் பற்றிய பாடல் நாலாவதாக அமைந்துள்ளது. சிதம்பர புராணம், சேதுபுராணம், தமிழ்நாட்டிலுள்ள ஏனைய புராணங்கள் முதலிய யாவற்றிலும் சமயாசாரியர் துதி சொல்லுமிடத்து வாதவூரர் துதி நாலாவதாகவே அமைக்கப்பட்டுள்ளது. திருமுறைவகுத்த நம்பியாண்டார் நம்பியும் திருவாசகத்தை எட்டாவது திருமுறையாக வகுத்தனர். நான் அறிந்தவரையில் நால்வர் துதி சொல்லுமிடத்தில் எல்லாம் இவர் நாலாமவராகவே வைக்கப்படுகின்றனர். இவரை முன்வைத்துத் துதி செய்ததாக ஒரு பிரபந்தங்கூட இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இவ்வாறு தமிழ்நாட்டிலுள்ள சான்றோர் அனைவரும் ஒத்து இவரைச் சமயாசாரியர் நால்வரில்

கடையில் வைத்ததற்குக் காரணம் இருக்கவேண்டும். சைவர்கள் பரம்பரையில் வழங்கும் வாய்மொழி முறையையும் சொன்னேன். சமயாசாரியர்களில் பெரியார் சிறியார் என்ற முறைபற்றி வைத்தது என்றால் அஃது அடாததாம். ஒருசைவனும் இவர்கள் யோக்யதையை ஒப்பிட்டுச் சொல்லத் துணியான். ஆதலின் அம்முறை இவர்களிருந்த காலக்கிரமத்தால் ஏற்பட்ட முறையாக இருக்கவேண்டுமே அன்றி வேறு சொல்வதற்கில்லை.

2. திருத்தொண்டத் தொகையில் சுந்தரமூர்த்திகள் வாதவூரடிகள் பெயரைச் சொல்லாதிருத்தலால் அவருக்கு இவர் பிந்தியவர் என்பர். இதை மறுப்போர் அகத்தியர் பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் முதலியோர் சிவபத்தியிலும், சிவயோகத்திலுஞ் சிறந்த மெய்யடியார்கள்; அவர்கள் பெயரைத் திருத்தொண்டத் தொகையினுட் கூறாமை யாதுகாரணமோ அதுவே வாதவூரடிகளைச் சேர்த்தோதாமைக்குக் காரணம் என்பர். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் ஒரு காலப்பகுதியை எடுத்துக்கொண்டு அப்பகுதியில் தமிழ்நாட்டிலிருந்த அடியார்களைத் தொகைப்படுத்திக் கூறினர். அடியார்கள் தனியடியார் என்றும், தொகையடியார் என்றும் இரண்டு வகைப்படுவர். ஒருவர் சிவபக்தி செய்து நால்வகை முக்திகளில் எதை அடைந்திருந்தாலும் அவரைத் தனியடியார் வகையில் சேர்த்தனர். சுந்தரமூர்த்திகளுள்ளிட்டுத் தனியடியார் அறுபத்து மூவராவர். கல்வியிலும் சிவபக்தியிலும் பெரியராய்ச் சிவபெருமானை அன்றி வேறொருவரைப் பாடாத புலவரைப் பொய்யடிமையில்லாத புலவர் என்றும், அவ்வகைப் புலவர் பாடிய பாட்டையேபாடி இடையறாது சிவபெருமானைத் துதிப்போரைப் பரமனையேபாடுவோர் என்றும், பக்திசெய்து பலவகைத் தொண்டு செய்வோரைப் பத்தராய்ப் பணிவார் என்றும், எப்பொழுதும் சிவத்தியானம் செய்வோரைச் சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார் என்றும், விதிப்படி திருநீறு அமைத்து மெய்ம்முழுதும் அன்புடன் பூசுவோரை முழுநீறு பூசிய முனிவர் என்றும், முப்பொழுதும் இலிங்கத்தைத் தொட்டுப் பூசைசெய்யும் ஆதிசைவரை முப்பொழுதுந் திருமேனி தீண்டுவோர் என்றும், தில்லைவாழந்தணரைத் தில்லைவாழந்தணர் என்றும், திருவாரூர்ப் பிறந்தாரைத் திருவாரூர்ப் பிறந்தார் என்றும் வகுத்தனர். இவ்வெண்வகையருள் முக்காலத்தவரும் வகுப்பில் அடங்குவர். தமிழ்நாட்டில் ஒரு காலப்பகுதியிலுள்ள அடியார்களை மட்டும் தனியடியார் வகுப்பில் சேர்த்தார். அக்காலப் பகுதிக்கு முன்னும் பின்னுமுள்ளாரையும், பிறநாட்டில் சிவபக்தி பண்ணி முக்தியடைந்தவர்களையும், அப்பாலு மடிச்சார்ந்தார் என்னும் தொகையடியார் கூட்டத்தில் சேர்த்தனர். அது,

"மூவேந்தர் தமிழ்வழங்கும் நாட்டுக்கப்பால்
முதல்வனு ரடிச்சார்ந்த முறைமை யோரும்